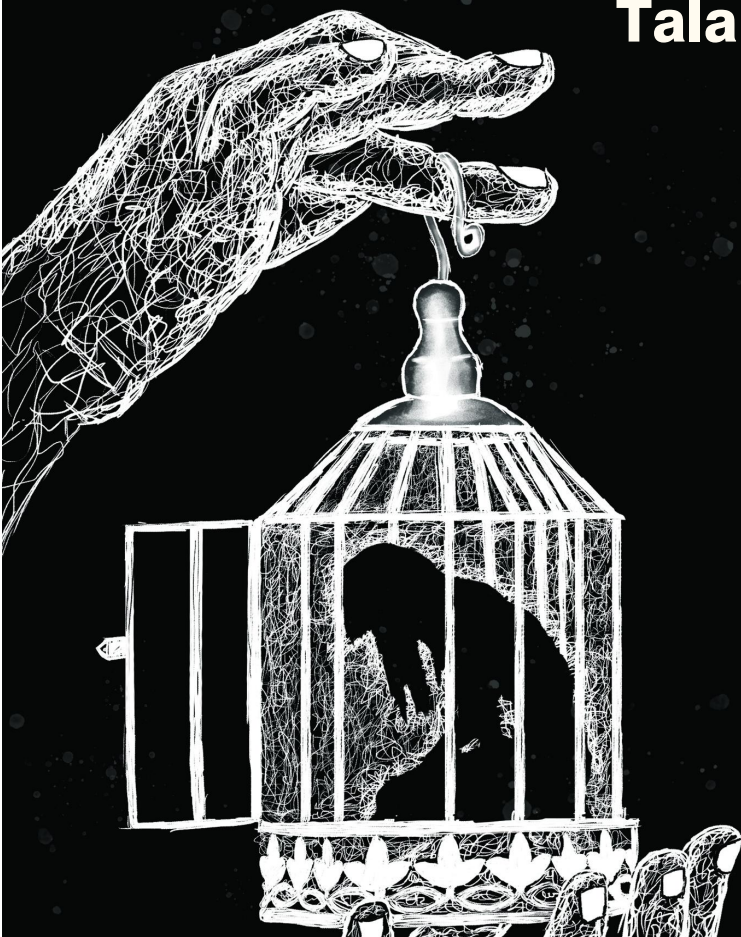

تالار

عمران فریق

Talar Brahui

تالار

عمران فریق

اُٹز

اڈز

عمران فریق

بلوچ کلب لبرائنکی دیوان (بلد) بحرین

اڈز

عمران فریق

حق آک خوندی او

۲۰۰۰ رپئی / یک و نیم دینار
۵۰۰بہا
کڑوک

جولائی ۲۰۲۱ء

سال

شیوان کمپوزنگ سینٹر

کمپوزنگ

عقل براہوئی

تج سیننگ

براہوئی کتاب گھر، اسپنی روڈ مبارک چوک کوئٹہ

ملنگ ناہند

بلوچ اسٹیشنری عیسیٰ چاہ اسٹاپ نوشکی

سمیربک پوائنٹ، سبز ل روڈ یونیورسٹی چوک

بلوچ کلب منامہ، بحرین

یونائیٹڈ پریس سیٹھ اسماعیل روڈ کوئٹہ

پریس

بلوچ کلب لبرائی دیوان (بلد)، بحرین

چھاپفوک

کتاب نئی ساڑی آقصہ خاک، کردار آک، پنک، کل فرضی او، دافتا کس
ستون، ہم گرچ منگے بیرہ اتفاق پانگے۔

ہمو

گودی و خواجہ غاتا پنا
ہراتینا راجی خدمت آتیٹ، وطن ناباتی تے ہمت بخشگو۔

مہشون

- ۱۰۔ دودانک
- ۱۱۔ اُستاتا مجلس
- ۱۳۔ موکش
- ۲۷۔ غلام
- ۳۴۔ ایسری آن بنا
- ۴۴۔ بیرہ نا؟
- ۵۱۔ در بخت
- ۶۲۔ اولیکو سُم
- ۶۸۔ آخریکو سُم
- ۷۶۔ بے معیار
- ۸۱۔ داسہ زالبوک آک بدل مسونو
- ۸۸۔ ابدال

۹۴	۱۳۔ بے باک
۱۰۱	۱۴۔ پشت
۱۱۰	۱۵۔ سردار نامہمان
۱۲۰	۱۶۔ گودی نا انتظار
۱۲۳	۱۷۔ زور آک

دودانک

بلوچ کلب لہرائی دیوان (بلد) عمول و مراد بلوچی و براہوئی زبان و ہرمت
کننگ و لہرائی و دیروی انت۔ مے جہد ہمیش انت کہ بلوچی و براہوئی زبان و
جوانیں نشہ کارانی زکناں کتابی درو شم و دیما بیاریں تاکہ آپہ زبان و لہرائی و دیروی
و گھو دی و استائف مند بہ بنت و اے درگت و براہوئی و اردو زبان و نامداریں شائر و
کلم کار و لہجہ عمران فریق و آزمینکائی دومی کتاب ”اڑز“ کہ براہوئی زبان و آزمینکائی یک
جوانیں و پر معنائیں کتاب و آپہ زبان و لہرائی و باندات و یک جوانیں سوگاتے۔
ما میت کن ایں کہ دانوک اے کتاب و وانت و ووتی و رنگاز و کن انت۔

فضل حیات

کارمستر

بلوچ کلب لہرائی دیوان (بلد) بحرین

اُستاتا مجلس

تینا ادبی سفرے مونا تخبہ اگہ ہیئت کیو تو وطن آن مری اخس کننا زندگی سختی ایس،
ہموخس ادب ناسفرٹی کئے کمک ہم تس۔ کننا اگڑا آ ایمانے کہ نوشتہ کارس مرے یاپین فیلڈ
آن تعلق تخبو کو انسان کس، کل اکن ضروری اگڑا ”ماحول“ ہے۔

ہر اتم تینا کاریم نئی شوق و پختہ او جوڑہ تخبو کو بندغ کسے جو انو مٹبو ماحول اس دو
بریک تو او ناسفر ہموخس پین زیات آسان مریک۔

براہوئی ادب ناتارخ ستون او ارساڑی آوخت ہے ہر سہ ای داسر پند مریوہ
کہ ہر اکل آن بلانا انصافی ننا گیشتر نوشتہ کار ستون مس یا مینگے او ہندادے کہ او فتنے جو انو
ماحول اس دو بتو و بنگ اف۔

اسہ انگریزی او قول کسے، ترجمہ تا داوڑے ”نن ہر اگڑا تا نیام نئی مریہ ہمو
گڑا اک ننا تھئی رُورہ“۔

یعنی نن ہراوڑ نا ماحول کسے ٹی مریہ ہراوڑول نا بندغ آتون اواری کینہ مدان
مدان ہموختیان بارمرسہ کینہ۔ ہندن نوشتہ کار کسے کن گچینا نوشتہ کار آ تا نیام ٹی مینگے، ادبی
ماحول کسے ٹی تولنگ ادب ناسر حال آ مجلس کنگ باز ضروری ہے۔ ای تینے داگڑا ٹی اسہ
کچ اسکان بختاور سمجھو، پردیس ٹی کسے ہراڑے منہ ہندو، انسٹی ٹیوٹ دولس ہراکسے کناوڑ
نا ماحول اس تسر، یعنی اسہ دو آ اگہ عربی، انگریزی و اردو ادب کے خواننگ و پوہ مینگے ناوار

ملا تو ایلو دو آ، ہرا جوانی کنتون مس او بلوچ کلب بحرین نا ادارہ ے۔ دا ہمو ادارہ ے
ہراڑے براہوئی و بلوچی نوشتہ کار آتے اوار تو لنگ نا خاصواد بی ماحول اس ملا، ہمو ماحول
ہرا ننا زبان آتے اسہ ایلو آن خوک اتیک، ہرا ننے اسہ ایلو آن ہیل کنگ ناموقع اتیک، ہرا
تینا نوشتہ کار آتے حوصلہ و شرف بٹنگ۔

دا بلوچ کلب نا عزت تنگ نا کل آن بلا مثالے کہ او کنا افسانہ غاتا ارٹمکیو
کتاب ”اڈز“ ے شینک کنگ نا اُستخوانی ے کریر، کنا خیال آ اسہ نوشتہ کار نئے نا حوصلہ
افزائی دا کان زیات پین گچیو وڑ نئے اٹ متنگ کپک۔

سلیس گپ افسانہ غاتا تو تینا افسانہ غاتا باروٹ ای انت ہیئت کیوہاں نئے آن
خواست کیوہ کہ دا افسانہ غاتے خواننگ آن پدغم تینا ہیئت آتے ضرور ے کیرے، ہرا فتا
بتنگ و خواننگ کنکن بختاوری نُس مرو۔

نما

ہمو مُست ننا

عمران فریق

موکش

سردار حاصل خان نادرستار بندی ے ارادے گد ریگاس۔ اوتینا چنکی نا سنگت امداد اللہ تون تینا شنکی نامون آشاغو کہ چیر گنج نازی آسرداری اوقصہ سے ٹی اختہ اس کہ وکیل دوست محمد شنکی ناچی کونیمہ غان پاش کنتون کرار و توار نئے اٹ سلام بٹ۔ سردار لے بڑا کرے او بختندہ کرسہ ترندوگٹ نئے ٹی ”وعلیکم السلام“ پارسہ تینا مخے راست کرے۔

امداد اللہ تینا بالشتے خیر آن ار فے اوسردار ناچیکو دوناماس آوکیل اکن تخہ۔ وکیل تولنگ تون سردار ناکنڈا ہر سہ پارے ”امر‘ شجومہار یک نما؟“۔ وکیل دوست محمد‘ سردار حاصل خان نابا وہ سردار باول خان ناسنگت اس۔ سردار حاصل خان آن عمر ٹی ہیست یا ہیست و پنج سال بلن اس۔ ہندہ سوب آن تینائی ٹی یا ارا والا تومونا اودے بازوخت سردار پاتو کہ۔ وکیل سیالی ٹی سردار استہ مرئنا سیال مسکہ ولے اودے اونا عقل و چالانخی نا وجہ آن سردار باول خان تینا سیجا جوڑ کر یس۔ سرداری انت مسئلہ اس مرو س سردار باول خان وکیل ناسلاہ غان بیدس اچ فیصلہ بنفتو کا۔ چنا و زربول آتا غلبہ غان الیس قومی خون آتسکان کل فیصلہ غاک وکیل نادماغ اٹ مسرہ و سردار باول خان نادوی اٹ پانگرہ۔

داسہ سردار باول خان آن گڈ، سردار حاصل خان اودے تینا راستیکو کوپہ کریس،
 اوہم باوہ غان بارتینا ہر مسئلہ و پریشانی ناغاوے اول وکیل تون کیک۔
 ”ہو، اینو وختی امداد اللہ مہاری تے سنج کرے“، سردار، وکیل ے ورندي
 ترسہ پارے۔

”جوان، نم تینا کل تیاری تے کبواي پیشیم نا نماز آن گڈ نے آبریوہ گڑا سر
 البینہ، اللہ نامک اٹ دے نامون اٹ سر مرین جوانے“، وکیل پارے۔
 ”جوان، سردار ورندي تس۔

”اسہ پین ہییت اس، بچارنا گور و کچین آتے داسہ دم سے ٹی بخوتون مومن ایتو
 کہ وختی سرکیٹہ“، وکیل بش متنگ ستون پارے۔
 ”ہو، بس داسہ اودے راہی کیوہ“، سردار جواب تس۔
 وکیل کاٹے سرفسہ پا زوار تے تینٹی خلک اوسرالک۔

پیشیم نا نماز آن جوان ساعت اس گدرینگا سس، وکیل تینا مہاری آسوار سردار نا
 مہاری تاگیڑ نا مونا بس سلیس۔ اونا بتنتون سردار و امداد اللہ اڑتوماک ہراگیڑ نا مونا اُچ
 آتا ماس آ مجلس اسر تینا مہاری تے سوار مسرو وکیل نارندائی سرالکر۔
 داوخت دیگر نا آذان شروع اس کہ مہاریک رستم خان نا خلق آسر مسراو بارام
 خان نا وتاخ نا منجے اُچ آتے ہُش کریر۔

سردار استہ بنگ تون خلق نا چناک ہر بارام خان استہ اُرا نا ماس آچ سار
 کل مہاری تیکن رم کریر۔ مسنک دیوال آ تیان کاٹم تے تینا شک کریر کہ پوسکن آ

سردارے خفن۔

سردار حاصل خان تینا بڑا نگا بالا دگر وچکی آخئون، پیہن آپسکی وچ آتون
اسہ ورنہ او مش اس خنگا کہ۔ اونا خنگتون بندن لگا کہ کہ واقعی سردار نئے او
سرداری ے کڑزک۔

سردار نابنگ آن مست چیر گنج تالان اس۔ بخیر و خوش آمد آن گڈ دیر تنگا ولدہ
چلم و حال حوال مس۔ سردار چلم نامولٹ تے تھوئی بال ترسہ اس کہ ہندا ٹون دول نا
توار شروع مس او خلق ناسنک بارام خان نا خوشی تے زیات کنگ کن چاپ ے سلیر۔
دم نئے ناچی آن گڈ وکیل، بارام خان نا کنڈا ہر سہ ”خوار زادہ! سردار صاحب
ے درار والا تے خوش آمد کے ولدہ بوا داسکان مون ے چکرا سیکن کاوہ“۔

”کانبو سردار صاب“ بارام خان بش مر سہ پارے۔

سردار بارام خان نارندائی سرالک۔

امداد ہموڑے بالشت آکاٹھے تھہ اونٹ ے مریفے۔

اراتا مون ے سرمنگ نتون سردار نا نظر چا پی آسن تے تمہا ہر افاموش اسہ
بڑا بالادی او مسٹرئس اس، اونا لختی گوئی رنگ نا پوی موسم ناچ آک اسر ہر اہفت رنگ نا
دسک اٹی کروک اسرہ۔ نیٹی مون اورنگ نا کوش کریس او پڑا غاک نیمہ پاش اسرہ گد
نایمہ لخت آشا غوک اس او نیمہ دلبد آ لڑونج اس او مسٹر شبل کر سہ اسہ انداز نئے ٹی تینا
دوتے سرفنگ اس۔

سردار اونا ماس آن گد ریگا تو نظر تا اونا چہرہ غاتمہ ہرانا کلک آتے پوڈر خلوکس

افوئید نامنہ پڑی رخسار آن تابردارہ خنک ہندن زیبائی اٹ سرمہ کروک اسرکس پئے
سرمہ کروک تینا کل عمرنار یا صت ے ہنداڑے پاش کر فینے۔ سردارنا خنک موکش ناچہرہ
غا خلوک اسرولے موکش ناہوش تینا چاپ و چاپی تون اسکہ۔

ہنداڑ تون بارام خان دوے مونئے مریفسہ پارے ”گدرینکو سردار صاب“۔
سردارنا ہوش و خنک کل موکش نا زیبائی و اندازائی طواف کرسہ اسر۔ اودے
اچ دڑک لکتو کہ ارا والا تون انت ہیئت مس خوش آمد ہرا ڈول اٹ مس، او ہرا وڑٹ
اوقتیان موکل کرسہ وکیل و امداد ناماس آسر مس۔

شام نتون بارام خان نا حنام نادود آک مسر۔ صحت نتون دعوت نا تیار یک
چاشت آن زرس گڈ دعوت شروع مس، پیشیم نتون جن انا و دیگر آن گڈ برامی ے
ایسر و خفتن آن پد ہر کس ہر کس مس۔ داسہ اراٹئی بیرہ ارا والا ک و مرآن بروکا
مہمان آک اسرہ۔

سردار وکیل، امداد و بارام خان ناچنکا ایلم گلبدین و تاخ نامون آبیگہ مالدار ی
ناگپ آتے کرسہ اسر۔ سردار ناگپ آک آن و ہوا آن مونئی انتورہ۔ اوناہوش وادہرہ کل
ہمو چاپی تا موکش نتون اس ہرا اسہ ساعت کسے ٹی اودے تینا زیبائی و شبل کٹی بندی
کریس۔

سردارے باز تو آن بتو تو وکیل نا کنڈہ ہرسہ پارے ”مچے کان چکر کسے
کن“۔

وکیل، سردارنا ہیئت نتون بش مس اواڑ تو ماک مون ناریک آتیکن مون کریر۔

مازہ غئے سر منکتون اڑتو ماک پدین انگاریک آتو سر۔ دم کشنگ آن گڈ وکیل
گیگ کرے ہیٹ اسیکن ولے اوڑن مست سردار مونے خلق اکن ترسہ پارے
”وکیل صاحب! ای درونا سے اسہ عذاب ایسی اختہ اُٹ، کنا اچ کاٹم تمپک
کہ ای داکان مونوی امر کیو تینے داعذاب آن امر خلاس کیو“۔

وکیل گمراٹ ہشندہ کرسہ تینا دوے سردار نا کوپہ غا خلسہ پارے ”کنے بلا سردار
ہندن وکیل تو پا تو کہ، نی بیرہ تینا پریشانی ے پائیو گڑ اتانی اچ چڑتے خلیہ“ نے عذاب
آ تیان کشنگ کنا کاریے“۔

وکیل نا ہیٹ آ تیان سردار نا جان ائی سیگ بس تو پارے
”گپ دادے درونا ماس آن بش متنگ آن گڈ کنا نظر اسہ چاپی سے آتمہ او کنا
ایمان ہمو جا گہ غا زور مس، داسہ آخری ہیٹ دادے کہ دامسٹر نا پد رندے خل، سوچ کر
برامی نئے یا کس ستون سہاگی ے، اگہ اف تو کنا رشتہ نا ہیٹ ے کر کنے آڈ غا رچٹ تین
ے، وکیل صاحب“۔

وکیل سردار نا ہیٹ آ اسہ وار ولدہ ہشندہ کرسہ ورن دی تس
”دا ہیٹ اکن نی تینے سر گڑ دان کرنیس۔ نی بیرہ اونا نشانی اس پا ولدہ کنے
تمائے اللہ کل ے جوان کیک“۔

”گوئی رنگ انا چچ مینا سس، نیٹی تا مون او کنوش اسرہ اوہاں چاپی تا موش
اسو کا“ سردار یکدم نشانی تے ترسہ پارے۔

وکیل ”بس، بس داسہ سیر تغ خاچ۔ ای دانا پد رندے خلیوہ“۔

سردار ”خواجه! پگہ وختی دانا سو جے کیس، ولدہ داکان روانہ مرینہ“۔
 وکیل ”مرے کنا خواجه“۔

شام تون سردار کاٹھے بالشت آتخنہ موکش نادوتا چرخ اٹی دماغے اختہ کرسہ خنتے
 تر کرے۔ وکیل تینا خنتا تر کمتون سوچ اٹی اختہ مس کہ پگہ امر کیو۔

دے پوسکن تینا پوشکن آپیج آتے لُخ آن کشسہ اس، خلق ناپیر انگاتیان بیدس
 ایلوکل تینا نپاد آتیٹی خاچوک اسرہ۔ وکیل مدان مدان سردار ناماس آن بش مس او بارام
 خان نالمہ ہرا خاری ٹی چاتے بیٹ کریس او ناماس انا کونٹ آزنڈہ۔

وکیل اودے تینا ختگ آن اُست کُئی گلان مس اوزوزوتینا مسخت ناہیت ے
 بنا کرسہ پارے ”ایڑ! نے آن گڑ اس سوچ کروی ے ولے خیال کیس داہیت ناؤ کنا
 نیام اٹی سلے“۔

”پاباؤہ“ بارام خان نالمہ ورنندی تس۔

”درو دیگر ناپاس آدمسنک چاپ خلک رہ دافقا موکش ہرا گونکی او پیچ لُختی کریس
 دادنا مسٹرے؟“۔

بارام خان نالمہ تینا دماغ آچے زور ترسہ ”ہیت انت ے باؤہ“۔

”ہیت نے آن ڈکوک اف کنا ایڑ۔۔۔۔۔۔“ وکیل مچ آقصہ ے ایڑ نا
 مون آتالان کرے۔

وکیل ناقصہ ے بنگ آن پد بارام خان نالمہ طفرٹی بشندہ اس کرسہ پارے
 ”خیرات تینا خدا کن مسوٹ۔ وکیل، بامس ے ننا تریرے نی و سردار نے سماے

اودننا مسٹرے؟“۔

وکیل ابکا مرسہ ”آخہ دنا مسٹرے؟“۔

”اوگا مرنا مسٹرے داخلق بنا آخری اُرا ہموقتے“۔

”گامڑ۔۔ داسر مستانی گامڑ؟“ وکیل گوڑ بینکسہ سوچ کرے۔

”ہو باوہ داخلق بنا وستاک“ بارام خان نالمہ شغانی وڑٹ ورنندی تس۔

”گڑاسر دار ہراوڑ اونا زیبائی نا پارے اونا دروشم نا، دا امر؟“ وکیل حیرانی اٹ

ولدہ سوال کرے۔

”زیبائی غئے تا توچ آ خلق گوڑ بینگانے“ اسہ سردار اف ہر کس اودے خننانے

ہندہ ارینے، سلیس پیچ آتا ہیئت اوچ آک جمیلہ نا او، کنا مسٹرنا، اونا سنگتے“ بارام

خان نالمہ پیالہ غاتے سلسلہ پارے۔

وکیل دم کس چپ کرے جوان سوچ خلک ولدہ بش متنگ تون پارے

”ای گلبدین تون اسہ چکراس اوقتا اُرا غا کاوہ“۔

”بتر جوانے“ ان تینا خن تیٹ اُراے تاخن ولدہ سردارے پوہ کر کہہ پوسکن آ

دستارے دن زومش تیٹی لوڑپہ“ بارام خان نالمہ پنت اٹی شغانے اوار کرسہ پارے۔

وکیل، سردارے انگ آن مست گلبدینے توارے کرسہ پارے ”کنے گامڑنا

اُرا غادز کاریم اس ہرے“۔

گلبدین چپ چپ گامڑنا اراکن سرالک۔

گامڑنا اُرا نا منجے سر متکتون وکیل نا نظر مسٹرے آتما، ہر اسادہ اوخر نوچ

لنٹی کریس ولے چہرہ ٹی تا نوکشش نس اس کہ ہر خنو کاے تینا پارہ غاچکا کہ، مسٹر ناظر
وکیل آتمہ تو خونا باے تھے اوسیدھا کوئی کن سرا لک۔ وکیل ناخنک پاٹ آنبار بار سرا و
اُسٹ نیٹ پارے

”داین کس اف همومسٹرے۔ یا اللہ دانت گڑا سے، انت او بدن نسے تہ انت
گڑو کو صورت نسے بے لمہ نا۔“

او ہندہ سوچ آتیٹی کم اس کہ گلبدین بمائے گا مڑتون سرمس۔
گا مڑوکیل مالو آن دست کریکہ لونا دو تے زیارت کرے لو لخن شیف کرے سلیس۔
وکیل ”انت حالے گا مڑ؟“۔
”جوان اُن خواجہ مہربانی کر۔“
”گا مڑ، مارک ناخنکپسہ۔“

”خواجہ مارا سٹ نسے۔ اسہ مسٹراسے، مارا اینو پگہ خارا ن ٹی مزوری کیک۔“
”جوان، الامسٹرے داسکان برام تنوس۔“
”آخہ خواجہ داسکان زنڈو کے۔“

وکیل خوش مرسہ جیب آن پنجای اس کشہ اوگا مڑنا دو ٹی ترسہ پارے ”درو نے
برام آختوٹ، کنکن اسہ جوانو تیزی اس تیار کیس، ای منہ وخت آن گڈ بریوہ۔“
”جوان خواجہ، گا مڑمونے شیف کرسہ پنجای ے مٹ اٹی کرے۔“
وکیل وگلبدین ولدہ سرالکر و تاخ اکن۔

سردار تیغ آن بش منتکون وکیل نا انتظار اٹی تو لوک چاہ کش کرسہ اس۔ وکیل نا

خفتکون سردار نارنگ زرس جوان مس او یکدم ہش مس نئے پاز وار تپٹی خلک او وکیل ے
اشارہ اس کرے او اڑتو ماک خلق نانا وڑا کن سرائکر۔

وکیل اسہ کنڈان گامڑ نام ذاتی آن پریشان اس تو ایلو کنڈا مسٹر ناتہ زیبائی ٹی
ڈب الکلوس۔

سردار ناخنک وکیل ناباہ آخلوک اسر کہ زوہیت ے بنا کے۔
وکیل ہمت کرسہ سردار ناگل ارمان آتے اسہ ہیت نئے ٹی خاک کرے او سردار
ناست انا لکرتے ناوڑ نادیرائی حسہ وولدہ سرائک ”اوسٹر سرمستانی سے سردار صاحب“۔
سردار سرمستانی نالوز ستون برف آ مبار تھے۔ نئے ہوں کرے نئے ہاں۔
اڑتو ماک چپ چپ اراکن سرائکر وساعت نئے آن پد بادشاہا مبار کبادی نادود آتے ادا
کریراوتینا مہاری تے سوار مسر سرائکر تینا سفر اکن۔

دانیام اٹ نیم تو اس گدرینگا۔ سردار حاصل خان سرداری ناپن وَاہوت نا
عزت اکن موکش ے اُست آن کشہ ولے وکیل دوست محمد نا اُست و دماغ آن گامڑ نا
مسٹر اسہ ساعت نئے کن مرمتو۔ او ہمے دے آن تینا دماغ ٹی سازش اس تیار کرسہ اس۔
اسہ دے صحت ستون ختی وکیل تینا خلق نا وستا مزار اکن کلوراہی کرے تو مزار ہمو
دخت آتینے وکیل نامنج آسر کرے او وکیل نا حکم نانبنگ کن سلیم۔

”مزار! داپاکہ برکت نا برآمے ہراوخت کیسہ؟“۔ (برکت مزار نا نیام
تیا یکو مار اس)۔

مزار ختے شیف تورسہ ورنڈی تس ”ہراوخت اوڑکن مسٹر اس خنان خواجہ“۔

وکیل دم اس چپ متگ آن گڈ ”پگہ پشیم نا نماز آن گڈ بریس کنے آ“ ای نے
جاگہ اس دیوہ رسال اکن“۔

مزار اسہ وار حیران مس کہ داننت وکیل کنما مارا کن کثون رسال کانک ولدہ باز
سوچ خلنو ”مرے خواجہ“ پارسہ ورنڈی لتس۔

پگہ پشیم تون مزار وکیل ے مہاری ے سوار کرے او جندتہ مہارے دوٹی کرسہ
وکیل نا حکم اٹ سردار رستم خان نا خلق اکن روان مس۔

دے کبھلینگ آن دم س مس مزار گامڑ نا ارا نا خیر آ مہاری ے ہش کرے
وکیل شیف مس او ارا نا پاسوہ غئے سر مسر۔

وکیل مزارے گامڑ او نا مسٹر نا کسری سعی کریس، ہرانا جواب نئی مزار بیرہ
ہند اخس پارے ”خواجہ“ گامڑے ای جوان درست کیوہ ولے او نا مسٹر نا زیبائی نا وجہ غان
کنا ارائی وای اچ ہمت کنگ کثون رسال انگ کن۔ داسہ نا ثواب اٹ دا کاریم مرو۔

گامڑ مزار وکیل ے اسہ جاگہ خنتکون او فتانگ نارازے پوہ مس۔ وکیل نادو
آن دروت اس الک ارا نا منجے زوز ودری اس تالان کرفے وکیل اکن بوپ اس تخہ
او نا ارائی ے تینا پارے کہ وکیل نا شام اکن کٹڈ اس بیٹ کبو۔

وکیل نا بخیر آن گڈ چاہ وچلم مس ولدہ شام نارغ او کان گڈ چچی۔ مزار و گامڑ
تینا ذات نا خلیس آن وکیل تون مجلس کنگ کتورہ۔ وکیل تینا سازش نا پنجرہ ے سخت
کنگ نئی اختہ اس۔

گامڑ تینا نصیب آ حیران اس کہ وکیل اینو او نا ارا نا دیر و ارغ کے کنگنے و وکیل تینا

اُسٹ سنا حالت نا دو آن بیوس اس تینون پاریکہ وکیل دوست محمد اینواسہ مسٹر اسے کن
داحہ بیوس مس کہ سرمستانی نا اُرائی ارغ کنگ۔

خفتن آن گڈ وکیل تینا مے بالشت آن راست کرسہ گامڑ و مزار نا خفتنی
ہرسہ پارے

”گامڑ! ہیٹ دادے کہ ای وکیل دوست محمد خان مزار نا مار برکت اکن نامسٹر نا
دوے خواوہ نی انت پاسہ؟“۔

گامڑے دا ہیٹ نا خلیس ودرک وکیل نا بنگ سون اس۔ مچے چپ کرسہ
اُسٹ آخل اس تخسہ خفتے شیف کرسہ کراروگٹ نسے ٹی جواب تس ”خواجہ کنا انت
اوقات ای نا فیصلہ غان گڈ ہیٹ کیو“۔

وکیل سینہ بے بڑز چکسہ ”شاباش گامڑ شاباش“۔

”گامڑ! نامسٹر نا برام نا کل زمیوار یک کنے ائی اوئی تینے اچ پریشان کپس“
چکوچی سے آن پد وکیل پارے۔

گامڑ دروغ نا بشندہ اس کرسہ کاٹے ”مرے“ نئی سرفے اولخے شیف کرے۔

”جوان گامڑ مزار اکن ہندہ پٹ آجا گہ اس شابو کنکن تھئی کوٹی ٹی نپا داس
شاغف کنے مچال کرینے ای ہموڑے تینا دمے راست کیوہ“۔

”مرے خواجہ“ پارسہ گامڑ بش مس۔

مزار نا جا گہ نا شاغنگ آن گڈ گامڑ وکیل لے کوٹی ٹی او نا بیرم نا نشان تنگ کن
درے تاس اس دیر او نا سرجہ غاتخہ او پیش تمنگ کن گیک کرے کہ وکیل تو ار کرے

”گاڑ، تینا مسٹر کوے مون ایتس، اوڑن ہم او نا برا م نا سوچ کیو، او نا ہم حق مرک۔“

”مرے خواجہ۔“

گاڑ نا پیش تمگتو وکیل تینا ناس دانی ے جیب آن کشہ اوچکا آدینک ٹی تینا برو ت آتے شیف خلک او تینے جوان ڈڈ کرے تو لس۔

ساعت نئے آن گڈ گاڑ نا مسٹر ختے شیف کرسہ پترینگا او درگہ ناماس آسلیس۔
چراغ نا خیسن آروشنائی ٹی مسٹر نا بدن خا خراس خنکا کہ۔ وکیل نا اُست خواُس
کہ مسٹر ے خمب کیو او تینے ہندہ خا خرائی اُشیو پو غ اس کیو۔

اُست ے باش کرسہ سوچ کرے ”ناپن دیرے گودی؟“۔
”بختاور، کرار و تو ار نئے اٹ ورندی ملا۔“

نخ۔۔ تا۔۔ و، وکیل ڈک ڈک پنے تا الک او اُست اٹی پارے ”واقعی۔۔۔ بختاوار نئے
ہمو ہرانا بخت اٹی نی مروں۔“

”بختاور! ای نا برا مے مزار نا مار برکت ستون کنگ نا سوچا نٹ، نی خوش اس
دافصلہ غان؟“۔

بختاور چپ سلوک اسہ ہییت اس ہم کتو۔

”مچے خوک بر بختاور، وکیل سبک او تو ار نئے اٹ پارے۔“

بختاور خلکو منہ گام ار فے او وکیل ناماس آبس سلیس۔

او نا خوک متنگ آن وکیل نا دھر کن آک پین تیز مسر و دمہ غان تا با سنو آسرد

اس پیش تمہ۔

”بختا ورنی داسہ ان اے ہرے آہراوخت کل خاچار گڑا بریس ای وکیل
دوست محمد خان نیکن انتظار کیوہ“ وکیل گٹے اولون کرسہ تینا پنے ہند نوڑسے اٹ
پارے ہراٹی اوداپتے پاش کنگ خواہسو کا کہ اگہ فی بتوس تو وکیل سے درست کیسہ۔
بختا ورننا اُسٹ لڑزہ ٹی بس و پیشانی آن تہ خید آک یلہ مسراو چپ چپ کوٹی آن
پیش تمہ۔

نن ناو لکیو پاس اس وکیل بے جاراتی ٹی واراس دادو آلیٹا کہ واراس اے دوآ
کہ ہنداڑتون درگہ ناپلکہ غاک ملنگا راو بختا ورن پترینگا۔ بختا ورننا بنگتون وکیل یکدم ہش
مس زوزو درگہ سے تہہ آن بند کرے و بختا ورنے اونا کوپہ غاتیان الک اوشا غوکہ نپاآ
تولے۔ داوخت اڑتوماتہ اُسٹ آتا دھرکن آک گامڑنا خلوکا دول آمبارتو ارخلکرہ۔
ساعت سے ناچی نا پد وکیل راستیکو دوے اونا کوس نا تہہ آن اوناخ انگاخ آدرے و
بوزے تیناخ لے تاتتہ۔ بختا ورننا اُسٹ خواہس کہ وکیل نامون آتف کے اوڑے ولے
اوتینا ذات نادو آن بیوس مس۔ وکیل مدان مدان بختا ورننا دو حیث تیناخ بندے ملے۔ منہ
ساعت آن گڈ وکیل ناخ و پیشانی آن خید آک نلقہ غان باریلہ مسرو اسہ ہاں سے تون
تینا پرا نگا بدن سے بختا ورننا بدن آن ارفے۔ وکیل نامرمنگتون بختا ورن زوزو تینا چچ آتے
درست کرے، خن تیان سروکا خویک آتے پوشہ و جب منگ تون درگہ سے ملا اورم
کرے تینا نپااکن۔ اونا نت آتواری گامڑنا خنک ملنگا رو لے دم ہندہ اس کہ اولودہ
خنتے تر کرے اوتینے زوراٹ خاپھے۔

وکیل جوان ہرے اسکان دمہ کشہ پرا نگا تا سے بوزہ آتخا کش کرے ولدہ تسلی

اٹ پچ آتے تینا کھٹی کرے او اسہ بلو بشندہ سے تون خاچہ۔

صحب نا آذان تون گا مڑ، وکیل نادر گہ ے ٹکیے۔ وکیل بش مس مون سل آ، بے شولا چاہ کنگ ولدہ مزارے مہاری ے سنج کنگ نا اشارہ کرے وگا مڑ نادو آرا ہزار روپی
تخسہ پارے ”نن دہ دے آن گڈ برون، برام نا گڑا تے ای مالو مون ایتوہ“۔

”مرے خواجہ، نماہموتیزی ے مزارے تسوٹ“ گا مڑ وکیل نادو آن دروت اس

الہ پارے۔

وکیل خلق آسر مننگ ستون سردار حاصل خان آانا و تینا ناسی آ جوڑتے جوان کوش
ترسہ پارے ”ای نے پاریٹ، دا وکیل نیکن وڑا اس کیک۔ ناموکش دہ دے آن گڈ نا خلقی
مریک کنا خواجہ، ولدہ ہران نا است خواہس نی برام کرتہ“۔

سردار خوشی آن خنتے بلن بلن کشسہ پارے ”وکیل دوست محمد! ای اینو پوہ
مسوٹ کہ باوہ انتے نیکن داخہ مہر کر یکہ“۔

سردار نا ہندہ ہیست ستون اڑ تو ماک اوارٹا کو اس خلکر۔

.....

غلام

غلام بیرہ حاجی پسند خان استہ کاری اویاونا مچا خلق سنا رغام الوکا اس۔ داجتاؤ
 ہیئت نُسے کہ اودے اونا حق و اراوخت سنا رخ حاجی پسند خان نا اراغان رسیگا کہ ولے
 اونا متکنا پچ آک، چپل و بوٹ آک و دافتیان بیدس دیگرنا شیر چاہ و نمکوک اودے گیشتر
 خلق سنا ایلو اراتیان دو بسرہ۔ ہندہ نمکو (شنگر) و مملکو (پال) نا ایاو اڑی غلام ہم تینارز قے
 تینے آلال کرسہ مچا خلق اکن اسہ وٹ خواری کریکہ۔ اودا اُرتو کا کہ دا کاریے ای کنگ
 اُٹ دادنا کاریے، ہیادا حاجی پسند خان نا ارا نا کاریم نُسے، بیرہ ملک شاہ نا کاریم نُسے یا
 خلقی آملانا، اونا دوی وچکا خن تیٹی آخہ و نہ نالوز و درک نُسے بسکہ نُسے خنگا کہ۔ اوہر
 وخت ہر ساعت کاریم اکن لانیچو کہ اس۔

خلق ائی کس سنا سادار اس اراغان تہل تموس اونا پنگ کن غلام انا کہ۔ اُج اس
 رخت اکن اپروس اوڑ کن غلام نُسے بنگارہ۔ ناوڑ نُسے زالبول اس دیر اکن بروس تو
 ڈبوتے بیٹ کنگ کن غلام مالو آن ساڑی اس۔ خلقی آورناک پکنک اکن انوسر تو اوفتا
 کاریم اکن غلام تد اس۔ کس ے دیوال اسین اشہ کروئی مروس تو اونا بندغ آتیٹی غلام
 اولیکو بندغ اس۔ چناتا فٹو کوئی نُسے ناچھت آتموس تو غلام آن مکم الزکا کہ۔ باغچہ غاتا
 کرد آتا دستگ و دیر تنگ سنا کاریم نئی آسٹ انگا تاوک او اس۔ خلق ائی کس سنا مرک سنا پڑو
 مروس تو ساعت ہموا اس کہ غلام تینا کل کاریم تے السہ تینے قبرستان آسر کریکہ، قبر نا خنگ

لحدنا جوڑ کنگ آن الیس میت ئے ڈم تنگ اسکان اوتینا کنگ وئیل ئے کس ئے تو کہ۔
داڑتون اوار ہر جمعہ نا دیگر آتینون ارامارفسہ اوقبرستان نالٹ ئے پین پختہ و بڑز کر یکہ
کہ پرنادیر و ایلو بوچ آتینا قبر آک بچر۔ داڑن بیدس غلام نابلا کرامات دا اس کہ اوچ
موغنگا زالبول آتے ہم مریتنو کا۔

چچ بے ہلنگ، شیشہ خلنگ و پوسکنو دوچ و دی کننگا اونا مٹ الو۔ اونا ہندہ لائی
ناسوب آن حاجی پسند خان نا ارائی اودے تینا مارا مبارتوریس۔ چاشت ننا وخت آ
نیام ننا کوئی ٹی کھڑکی ناماس آدے ننا روشنائی ٹی غلام تولوک دا کہ شیر چاہ کش کر یکہ اویکا
چچ ائی سیلہ ڈب تساکہ۔ حاجی نا ارائی اونا طب ئے جوانی ائی پوہ مسکہ دے ٹی ارا نیل
اوڑن دسک ننا کاریم کر فیکہ و اڑتو ما پاس آتے اوڑکن نمکو ہٹنگ فیکہ و ملکونا چاہدان اس پر
اونا موننا تنخا کہ۔

داہمواسٹ انگا کاریم اس ہرانا اجازت اودے پٹشن اٹ کنگ ننا الو۔
خلق ننا پیغلہ انگا مسک وں کریرہ، چم کریرہ کہ غلام ئے نوارینفن تینا کاریے
کشن و لے غلام نمکو و ملکوتون ہراڑے بے وفائی کنگ کر یکہ۔
سازین وختس غلام ئے تینا ارا نا منج آخنوس تو مرآن تو ار کر یکہ ”غلام ایلیم! بر
ملکونا چاہئس کیونکین“۔

و لے غلام اونا نیت آن واجب اس، ہموکا سلوک سلوک چڑو آختے نیم تر کر سہ پار یکہ
”ایڑ! ملکون تو بریوہ و لے پاک و سیلہ دوئی کپرہ“۔
”گڑامش کن“، سازین داہیت ئے اونا جواب ائی ہندن کرار تو ار ئے ٹی پار یکہ کہ تو ار
غلام آسرتو مرے و لے اودے دالکپ کہ ای اودے پارینٹ۔

سازین آن بیدس نازو ہراوخت پسند خان استہ اُراغا کاریم کُسے ٹی بروس،
 غلام ساڑی مروس توتینا پلکی آمونے بیوس آتیمبار کرسہ اونا ماس انا کہ ”غلام کنا ایلیم!
 کنا کو سہ مچوسال اس مس، کنے مچے کمک ایت، بس آستونک آتہ موغ ایکاں ای بے
 ہلسہ ایتہ۔“

غلام تینا خواجہ اُرا گودی نا اڙز آن ڈوڈو ورندي تسکہ ”ایڑ نازو! کنا حالے
 خننگس، صبح آن تہ شام اسکان کاریم آتیٹی اختہ اُٹ، شام ے چراغ آ اچ جوانی اٹ
 کاریم منگ کپک۔“
 نازو اونا مکر آتے پوہ مسکہ اولنگک تورسہ بش مسکہ۔

حاجی پسند خان نا اُرائی غلام نا ثواب اٹ ہر سال تینکن پوسکنو جوڑہ اس
 لگفیکہ اویینا کہ۔

او ہندہ پچ آتا خوشی آن غلام ے پاریکہ ”غلام جان! نی بس آن کر، نیکن ہندہ خلق اٹی
 جوانوز بیاؤ کشوکوسٹراس پٹیوہ اونے ہنداڑے برام تر فوہ۔“

غلام لُجے شیف کرسہ ”کنا اچ باوراف۔۔۔۔ ای ہراوخت تینا اُرا
 تیا کاؤ۔“

اسہ وخت اس ای، سفر خان، پیردادو غلام سفر خان استہ بی ے لُجے کرسہ اس کہ
 ای غلام آن ارفیٹ ”غلام! نی اصل اٹ ہرا جاگہ نا سہ اُس؟“۔

غلام ساعت اس سوچ خلنگ آن گڈ پارے ”عامر جان! اصل تو کنے ہم سما
 اف، لمہ باوہ ے ای خنٹوٹ، اسہ ایڑ اس کنے بلن کرے دوانا اونا برآم آن گڈ ای منہ سال
 کندھا، منہ سال چاغی و منہ سال میر علی مردان نا خلق اٹی مسوٹ و داسہ داڑے نمون،“۔

”گڑا داسہ موئی انت کروں ہر انگ انوس؟“۔

”ہر کہ مون ہر انگ تھے سفر سے آپیش تمان بس“۔

”مگہ نا اُسٹ دا کا انگ خوانک؟“۔

”راست سوچ کیس عامر جان، دا خلق وُدا نا بندغ آتیاں ای اُسٹ ارفنگ

کپر وٹ“۔

ہاں جو اُنے، بس ہنداڑے نئون مر“ ای پاریٹ۔

او بختندہ اس کرسہ کاریم اٹی اختہ مس۔

ای غلام نا کاریم، اونا وفاداری و سادہی آگوڑینگا سٹ۔ اونے آن منہ سال

بلن اس ولے کاریم کنگ نا دوشوق اس اودے اس خلق اٹی پین کسے الو۔ ہندہ کاریم اس

کہ خلق نچا و بلا اودے تینا خن تیا تھاکہ ولے۔۔۔۔

ولے۔۔۔۔

ولے اوقیا مت ناشام، او عبرت و مفادنا منظر، او جاہل آتا تماشہ و حاجی پسند خان

ناخار، اونا اُرائی ناؤک انگا خونیکا، ملانا استغفار آک، خلقی تالغوری و چپی اینو ہم کنا خن

تامونا ہندن تھو کے دنگہ اینو ناقصہ سے۔

منہ سال مست، بیگہ تون، ملا، غلام ے پٹہ خلق اٹی کوتی کنگلکہ کہ مسیت نا لوڈ ننا

تار جاگہ سے آن کشکانے داسہ درست مفک۔ ولدہ ن کل ملا تون اور غلام نا پنگ کن

سرالکن۔ آخر اودے نزیراستہ باغیچہ ٹی پاکک دسنگا خنان۔

غلام ننا کلو تون مسیت آ بس اوتارے ہر سہ ہنداخس پارے کہ تار ہراڑے

ہرے لوڈ ننا ماس آن کشکانے ولدہ مسیت نازی آ لگا۔ اوکان گڈ لوڈ اکن مینار نازی آ

لنگ اس ہراونا بالاد آن مچے بڑز اس ہندہ ساعت اس کہ غلام نانت لغوشت الک و غلام نخ نازی آڈغار آتمہ۔ نن کل اوڑکن رم کرین؛ داوخت آو نامون خین خین دتر نیٹ اسٹ اس باہ غان تدمہ ہندن بسکہ دنگہ خدی اوچنا اس دمہ کشے۔

نن داسکان اودے حاجی پسندخان استہ اراغا سرکتون کہ غلام خلق نابر و کاوخت ناکل کاریم آتے السہ داد نیا غان موکل کرے۔

مچا خلق ہموخت آغلام نادیدار آتینے سر کرے؛ ہراسٹ ناخنک ناوڑ آ مبار پر اسر۔ ہر بندغ بت آ مبار سلوک اسہ سوچ کسے ٹی ڈب اناسس؛ ہندن لگا کہ کہ اوکل خلق ننا بروکا وخت ناباروٹ سوچ خلنگ اسرہ۔

غلام نا پڑومیت نالوڈ ٹی ہم متنگ کتو۔ خلقیک منہ ورننا قبرستان اکن مون ترسر کہ اوکا داسکان قبرے تیار کیر۔

ملا و حاجی پسندخان داسکان میت ے غسل تو سر کہ ورناک ولدہ رسیفیر اوکل ے سعی کریر کہ سردار پارینے دا قبرستان بیرہ قومی تاے ایلو بندغ تیکن داڑے جاگہ اف۔ نن کل داکلو آن تینا جاگہ غا تیا پاٹ آ مبار بارسن۔ ہراوخت حاجی پسندخان ے سعی کرین تو اوڑان حید اس یلہ مس۔ دم کس سوچ خلنگ آن پد حاجی موڑ سائیکل ے ار فے اوسیدھا سردار اکن مون کرے۔

گھنٹہ اوکپ کسے آن پد حاجی پسندخان بس تو نن کل اوڑکن رم کرین؛ اوکاٹے شیف تو رسہ کہو کو تو ار کسے ٹی ملا تو نن پارے ”موولی صاب! داجاہل آک منپسہ“۔

ملا ہم کاٹے ارمان ٹی چنڈ یفسہ استغفر اللہ استغفر اللہ ناور دے شروع کرے۔ نن کل خلقیک اسہ ایلو ناباہ غا بیوس آ تیمبار سیل کرسہ برف جوڑ موسون؛ نئے

ہیت کنگ کرینے اوعنگ -

آخر خلق بنا پیرا نگا تا سلاہ و مشورہ آن گڈ دا ہیت مونا بس کہ سردار و ایلو خلقی آ
بندغ آتون ہرادا گڑا غاراضی افس، داوخت بحث و شرہ کنگ ناچو فاندہ اس مفروے -
داسہ میت ے ہندہ تینا خلق ناخیر نار یک ناماسہ شک سار ہی آدن کین - سردار نا اعتراض
قبرستان اکن اس پٹ اکن آخہ وایہن ہم دا پٹ نناشخ اٹی بریک جم (قوم) نا آخہ -
زالبول آتا ارمان، نرینہ غاتا چپی و چناتا خلیس نئی نن خلقیک غلام ے شک سار
ماس آدن کرین بسون -

ای منہ تو ہندہ سوچا تیشی ڈب اناسٹ کہ ہمو غلام ہرادا خلقی تیکن چندی قبر آتے
تیار کرے اودے ہمو قبرستان اٹی چنکو ٹکراس ہم دوہتو -
اسہ دے ای ناوڑ نا ڈپک آتو لوک دیر اٹی ڈونک خسہ اسٹ کہ شکور (کنا
سنگت) بس احوال تس ”نے سماے عامر، فوجیک باڈراس جوڑ کر سہ او“ -
ای حیرانی اٹ سوچ کریت ”امر، ہراڑے؟“ -
”ہنداڑے، منہ وخت اٹی دا خلق آتا مون آن باڈر جوڑ مریک، داسہ دکان تیا
ہیت کریرہ“ -

ای شکور نا ہیت آچے حیران مر سہ چپ کریت، اٹیکن دا خلق بنا گیشتر حوال
آک دروغ مسونو ولے او جانا دا حوال راست اس مس -
منہ توٹی فوجیک بسراو باڈرے نشان کریر، منہ وخت آن گڈ باڈر نا نشان کروکا
جاگہ غاتا بلو کریمبو کڈ ختنگا ولدہ منہ تو آن پداہنی آتا راک ہم خلنگار -
تارا تا خلنگ ناوخت آسردار و نن کل خلقیک وں کرین، دو تفین کہ ننا قبر آک

ایپار مسرؤ اُراک داپار خد اغئے سیجے قبر آتیاں ایپار آن خلبو و لے کس ننا ہیئت ے التواوننا
کہو کا ک نئے آن آنجت اکن ایپار مسر۔

ننا کہو کا ک پین ملک کسے نانش مسرون پین ملک کسے نا۔

اینوای غلام نا قبر آسلوک ہندہ سوچ ائی آسمانے ہتنگ اٹ کہ داننا کہو کا قومی
تینون ظلم اس مس کہ اونے آن دن مر مسریا اللہ نا کنڈ آن غلام نا وفاداری و کاریم تیکن دا
انصاف اس مس کہ او اینوننتون اوارے؟۔

.....

ایسری آن بنا

”نی کننا ہیئت ے انت ے پوہ مفیسہ“۔

”ای نا ہیئت ے پوہ متنگ خواپرہ ہم‘ انت ے کہ نا حالتے پوہ مسونٹ“۔

”انت مسونے کننا حالتے؟“۔

”ہندہ تو ہیئت ے نے ہوش مروس تو تینا حالت آن نے خبر مسکہ“۔

”کنے اچ متنے‘ نی ہندن وہم کنگ اُس“۔

”بس اریٹ ای وہی اس‘ داسہ مونی بر“۔

”ہر انگ دیسہ کنے؟“۔

”ہمو جاگہ غا ہراڑے نا دا حالت جوان مرے“۔

”کننا حالت۔۔۔ کننا حالت تو جوانے‘ کنے اچ متنے“۔

”ہو سعی پاسہ‘ دانتیائی‘ بے جارتی‘ دے وُسن اسہ سوچ کُسنے ٹی ڈب الوکا زندگی

نیکن جوانے“۔

”دا تو کننا مقدر ے باسط جان“۔

”تو بردا مقدر ے نا بدل کین“۔

”ریاض‘ باسط آخارٹی ہرسہ“ نی داسہ مقدر بدل کیسہ‘ خدا مسونس“۔

”خدا آخہ‘ خیر خواہ“۔

”داخیر خوائی اس اف باسط دا بیوقوفی کسے“۔

”بس انت اس ارے داوخت نا جوانی ہندا ٹی ے“۔

”جوانی۔۔۔ کنا جوانی۔۔۔ نہ کنا جوانی تو انا۔۔۔۔۔“۔

”ہمون پوروی کن تو نے دنگ اٹ ای“۔

”نی امر و ہیئت کیسہ باسط او خانہ او کمی پور و متنگ کپک“۔

”خیر اگہ پور و متو تو نیمہ دردے آوار کرو“۔

”باز مشکلی نی دا گڑا تے پوہ مفیہ“۔

”سعی پاسہ داوخت آ ای پوہ مفرہ بس نی خدا را بر کنتون“۔

”ہرا نگ ہرا نگ دیسہ کنا میت ے ای انوی بروی افٹ“۔

”نی بر داڑے اینو باز ار لگانے ناکمی ے پور و کینہ“۔

”باز ار لگانے؟۔۔۔ انت کسے نا؟“۔

”مسن تا مسن تا باز ار لگانے“۔

”مسن تا باز ار۔۔۔ نی انت پاسہ؟“۔

”نی مچے گام ارف کنتون برے نکل گڑا تے پاوہ“۔

”اف خدا یا نادا ضد“۔

”دانگ ہر دا چارمہ کنڈامش تے خنسہ دامشتا داما ن ٹی اینو باز ار لگک داڑے

مسن تے اتیرہ او ہر ضرورت مند انگا بندغ تینکن مسٹر اس گچین کیک ولدہ اوفتا نکاح

خوائنگ و دوانا داهمسفر آک دودو ٹی السہ تینا زندگی نابنا ے کیرہ“۔

”زندگی نابنا؟“۔

”ہو، اینو داڑے چندی زندگی تا بنا مریک۔“

”باسط نا ہوش ہر فیتیئے نے سما ف کنا زندگی ایسر مسونے؟“

”ہندہ سو ب آن نے ایسو نٹ داڑے کہ نا زندگی اسہ وار ولدہ بنا مرے

کنا دوست۔“

”باسط-----“

باسط اونا ہییت ے کاٹ کرسہ ”بس بس، زو کہ زو کہ بازار شروع مس۔“

”کنا ہییت ے تو بن-----“

”دا ہییت نا وخت اف، برداڑے کثون سل۔“

ریاض باسط تون اوار سلینگ آن گڈ

”داسہ انت مریک؟“

”داسہ ارا بندغ بریرہ، نا پنے سو ج کیرہ، دوانا نے آن ارفرہ امر و مسٹر

اس خواسہ۔“

”امرو مسٹر اس مطلب؟“

”مطلب، داڑے مسہ بشخو دا بازار نا، اولیو بشخو پٹی پنج مسٹر اتیرہ، ہر اکاٹم آن نت

اسکان ڈکو کو، دوانا نے اوفتا پیرہ دو تے نشان الیرہ، نے اوفتا دو تیان تینکن ہمسفر اس گچین

کروئی ے۔“

”ہمسفر----- کنا ہمسفر تو۔“

”فی چپ کر ریاض، داسہ کنا ہییت آتے بن۔“

”-----“

”الہ چپ کر لیں۔“

”نی پارلیس چپ کر۔“

”ای داپاٹوٹ چٹ چپ کر، خیر بن۔“

باسط ہیت ے موئی درسہ ”اولیکو بشخ سنا بازار سٹی مسن تا قیمت مسہ لکھ

ر پئی ے۔۔۔۔۔“

”مسہ لکھ ر پئی؟“

”ہو، مسٹ۔ جوان مس یات بس ناپیہہ غاتے ای ارفیٹ کل کٹنو؟“

”کٹنا پیہہ غاک نیو نو؟“

”آن، نا آسراتی کن ارفیٹ تہ۔“

”کٹنا آسراتی۔۔۔۔۔“ ریاض ہندا خس پارسہ چپ کرے۔

”خیر، نی کٹنا ہیت ے بن۔“

”ہاں، پا۔“

”اولی بشخ آن گڈ، دوانا اڑمیکو بشخ ناواری مرک، اوٹی چار مسٹراتیرہ دافتا چا بدن

ڈکو کے بیرہ خٹک تا پاشو نے خن تیان تینکن زندگی ناہمراہ اس گچین کروئی ے دافتا قیمت

بچ لکھ ر پئی ے۔ امر پوہ مننگ اُس۔“

”ہمم، بنگ اُٹ۔“

”دوانا آخریکو بشخ ناوار مرک، دالی نیکن مسہ مسٹراتیرہ دافتا بیرہ مونک پاشواکان

مچے ڈکو کو نے چہرہ غان تینکن زلفہ اس گچین کروئی ے دافتا قیمت ہفت لکھ ر پئی ے۔“

ریاض ہیت اسیکن دوتے سرفے کہ باسط ولدہ ”داڑے اسہ“ دانا بٹنج، اس

ہم ہرے۔

”انت اس؟“ ریاض سوچ کرے۔

”داڑے اے کنڈا ہر (باسط تینا دوے قبلہ ناکنڈا مریفسہ پارے) اسہ پیرو
بندغ اس تو لوکے اوڑن بندغا ک سلاہ ہم انگ کیرہ اوسلاہ تنگ کن لکھ رپئی خوانک۔“
”انت مشورہ ایتک۔“

”اونے پانک کہ مسٹرنا زیبائی امر درست مرک۔“

”زیبائی نا، او امر تانک؟“

”اوتا نک ہندہ سوب آن اودے دانا پارہ۔“

”زیبائی۔۔۔۔۔“ ریاض گڑاس پانک خواہ سکھ ولے باسط اونا دوٹی السہ
اودے موئی درے۔

”ہرانگ کانہ، ریاض ار فے۔“

”ای تو پاؤ کان داناغا، داخہ پیسہ خرچ کننگ آن جوانے دانا مشورہ لے لین او
انت پانک۔“

دانا ناماس ئے سرمنگ تون باسط سلام بٹے واوکان گڈ اسہ نظر اس ریاض نا
کنڈا ہرہ ولدہ داناے پارے ”دابندغے ہمسفر سے نا گچین کننگ کن ایسٹ زراک
نناچے کموئن خوانانی ننے دنو سلاہ اس ایت کہ زن مسہ لکھ یا پنچ لکھ والا اس لین دین، پین
اف اسہ ارا لکھ بچت مرور۔“

دانا تینا کرسیے میز آن خوک کرسہ بشندہ سے تون ہیٹے بنا کرے
”خواجہ! ای تینا مشورہ لے تونے ایتوہ فی ہندہ مسہ لکھ والا تیان کل آن زیبا انگے گچین

کروس، ولے۔۔۔۔۔ کنافیس۔

”نافیسے داسہ ایتوہ۔“

باسط تینا جیب آدودرے اولکھ ننا بنڈل اس کشہ دانانا میز آتخہ۔

”نماد سنگت ناطب جوان لکپک“ دانار یاض آہر سہ باسطے پارے۔

”ہو خواجہ ہندہ وجہ آن داڑے ایسوںٹ تہ داکان پدچٹ جوان مرو۔“

”توکل آن مست نم کنے داپا بونمکن زیبائی انت نئے؟“ داناسوال کرے۔

باسط ریاض آہرہ تور یاض لٹو نچ شیف ہنگ اس۔

باسط ”خواجہ بازار شروع منگے“ نئے آن سوچ کپہ نی پا، نئے مشورہ اس

ایت زوکہ۔

دانانچنکو بشندہ اس کرسہ ”دابازار اینوشام اسکان ہرے“ نم کننا جوابے ایتوہ۔

باسط ساعت اس سوچ خلنگ آن گڈ ”زیبائی۔۔۔۔۔ زیبائی پسند نئے“۔

”بلکل اوتوہرے ولے زیبائی نا تعریف انتے“۔

”تعریف۔۔۔۔۔ زیبائی نا انت تعریف اس مرو خواجہ کس نے جوان لگا تو

بس اوزیباے“۔

دانانولدہ بشندہ کرے ”نہ نہ خواجہ نماہیت راستے ولے۔۔۔۔۔ خیرای نئے پوہ

کیوہ نکل اسے مسٹر اس یا گڑ اس خندہ تو پانہ ”داباز زیباے یا داز بیاف“، تو دا اندازے

نن امر خلیہ یا اوہر اگڑ اکون اوفقا حساب اٹ یا ہرنگ آن گڈ فیصلہ کینہ کہ دے زیباے

دے زیباے؟“۔

باسط دانانا نہایت آتیا غورکنگ آن گڈ ”خواجہ“ دا گڑاغا تواچ ای سوچنٹ۔“

”تینا سنگتے سونج کبو“ دانا پارے۔

باسط ریاض آہرسہ ”ریاض“نی جواب ایت۔

ریاض لے بڑز کرسہ ”باسط کنے زا ہفہ ناضرورت۔۔۔۔۔“۔

باسط اودے ولدہ تینا ہیئت اکن التو اودانا غا ہر سہ پارے ”خولجہ دادے الیو
داڑکن ای گچین کیوہ‘ نم بس کنے پوہ کبو“۔

[illegible]

”جوان، جوان‘ مطلب نم داپانگ خوارے کہ فلان ناخنک بلو او بادامی اوخن اوئے ملار آک تا بلونو تو او ناخنک زیباؤ‘ فلان نا بامس کشو کو سے، او نا بامس شو تو کو سے تو او نا بامس زیبا ئے‘ فلان نا ناز کو پیشانی کسے‘ فلان نا پھمی او ہور او‘ فلان نا جوڑک تنک او‘ خواجہ داوڑ تو تن کل تنانے‘“ باسط مارے۔

دانا داجار پاش اوچنگ اس خلسہ پارے ”کنا خولجہ“ کنا خولجہ“ داتو ولدہ ہموتینا پسند آبریک بازے بلاخن دوست ے بازے چکا“ بازے باز نا جوڑک دوست بریرہ تو بازے بالاد“۔

باسط کرار و حرکت نُسے ٹی کاٹھے آخہ ٹی سرفسہ اچوہیت اس کتو۔

دانا ”رنگ‘ بالاد‘ نقش‘ زبان‘ رواج‘ داکل پسند آتخو کو‘ اصل زیبائی ناچار گڑا او‘ ہرا گڑا تیان مسٹا اگہ مسٹرئسے ٹی مسرتواو دے نن بازو زیبایا ننگ کینہ چار آن چار کل گڑا اک مسرتواو کل آن زیبائے۔۔۔۔۔“۔

دانا ناہیت ایسر متوس کہ باسط اشتافی سوال کرسہ ”انت او دا گڑاک“

خواجہ؟“۔

”اولیکو مسٹر ناخ، اوناخ اگہ شش ہورنا کچ مرغن اس تو اوزیبائے شش آن کم
و باز آخہ یعنی لخ زیبائی نابلو علامت نئے، ارٹمیکو اوناخ، اوناخ آخہ بلن اس یعنی پدہ غاتا
نیام آن چار بند آتسکان داجا گہ آخہ مرغن اس او ہموخہ زیبائے مسٹمیکو گڑا اونا نت تا
کیرنگے، ہر مسٹر نانت تہ کیرنگ آوار اس اوزیبائی ٹی کئے، زیبا انگا مسٹر نانت تہ کیرنگ نا
نیام نئی چنکو کڈ نئے نامنگ لازمی ئے، یعنی پنچہ و پوسپا دنا نیام آوار مف، چار میکو گڑا
اونا دو تیان درست مریک یعنی اونا دل دست آن، مسٹر نا دل دست آتیا دچکا چکا لکیر
آک (دانا تینا دل دستے شان ترسہ) اخس صاف درست مسرہ او ہموخس زیبائے“۔

باسط دانا نا ہیئت آتیا گوڑینکسہ ”دا تو جوانے خواجہ“ ولے دا فتیان نن اسہ گڑا اس
ہنگ کینہ اونا دو تیا بس ایلو گڑاک تو ڈوکو“۔

”بلکل، نخے ہندہ اسہ گڑا بلوتا وان نئے آن رکھک“۔

باسط ریاض نادوٹی السہ ولدہ اودے ہمو جا گہ غادرے سلیفے۔

داوخت باز انا اولی چکرنا ارٹمیکو بشخ بنا اس۔ باسط، ریاض ے تولنگ نا اشارہ
کرے کہ نن پدنا چکرنا اولیکو بشخ ائی بشخ لون (دو والا)۔ ریاض تولنگ آن مست ”ای بشخ
انگ خواپرہ باسط“۔

”نی بکواس کیسہ“۔

”ہان او تو کیوہ ولے دامسک کناوڑنا فس“۔

”امرناوڑنا فس؟ انت مطلب؟“۔

”مطلب دامسٹراؤ“۔

بیرہ نا؟

”صائمہ نے یادے، اینو آن سی و دو سال مست۔۔۔ آخر سی و دو آخہ۔۔۔
ہاں ہاں، ہو سی و دو سال۔۔۔ نہ نہ، سی و دو سال مست تو ای نیتون تینا اُسٹ ننا پیتے
کریٹ محبت تو کنے نیتون اوکان چندی سال مست مسک۔ اوکان اٹ سال مست
۔۔۔ اٹ سال۔۔۔ اٹ سال مست دا گڑا کننا یاد آ بٹک۔ یاد بٹک نا مطلب دا اف
ای گیرام کریٹ تہ کننا ہیٹ نامخت دادے کہ ای اینو اسکان دا گڑا اے سعی وٹ معلوم
کننگ کٹوٹ کنے نیتون اولیکو وار محبت ہراوخت آ مس، ہاں دا گڑا اینو ہم کننا اُسٹ ننا تختی آ
پالن آسیائی تیٹ نوشتہ ے کہ ای نے اولیکو وار۔۔۔ اولیکو وار۔۔۔ ہمو۔۔۔ ہمو دننا برام
اس۔۔۔ ہموننا مسیال کس اس، ہاں سیال کسے نا برام اس، پرن تادیراس۔۔۔ ہاں۔۔۔ نا
یاد آ بروپن تا، ہموننا برام آنے خناٹ ولے نے خنتون کنے ہندن لگا ای نے مست ہم
خناٹ، اوکان اٹ سال مست ہراڑے دا کنے سما الوولے نا خنتگ آن ای تیا سٹ نیتون
کننا باز مالونا رشتہ سے۔ ای نے چندی ہزار آ۔۔۔ نہ ہزار آخہ، لکھ آ سال آ تیان درست
کیوہ، چے ہندہ مالونا درستی اس کہ ہمو دے، ہمو۔۔۔۔۔ ہمو سیال نا برام نا شام آنی
مستون تو لوک مجلس کرسہ اسوس ای و کننا سنگت۔۔۔ کننا سنگت۔۔۔ جو انو پن کسے کننا
سنگت نا۔۔۔۔۔ داسہ کننا یات آ بٹک پرن تا، ہمو سنگت نما ماس آن تدین تونی کنے ہراس
وای نے آ، اون اورا بشندہ کریں نے تو سہامروای باز شک کرو کو مار کس اسٹ، وخت اس

مسن تاماس آن گدرینگا تو کنا کاٹم اچ بڑ متو کا بس شیف ڈغارے ہر سہ تہیہ ولے او
دے آئی نے ہراٹ ہم وُ بختدہ ہم کریٹ، تینا ہندہ بختدہ کنگ آن ای پوہ مسوٹ کہ ای
نے مالو آن درست کیوہ، نا وُ کنا متکو رشتہ نُسے۔ کئے نا وُ نما سیالی نا ہم، ہمو وخت آ سما تما
اوکان مست کنا نیتون بیرہ رشتہ اس مسوئے، نی کنا سیال اس کئے دا گڑا نا خبرالو کا۔

اوکان گڈ چندی سال آتسکان ای تینا خیالی آ دنیا ٹی نیتون اواری کریٹ
ولے نا اواری ٹی تینا اُسٹ نہایت کنگ کتوٹ، دچے کنا دازوری نا وجہ ہم کنا شک اس
یا خلیس وَاڈز۔

نے ہمو دیگر یا دمر وُ نم ہتم تینا خلق آ بسرے، نن نم کل اواری تر کنگ کن انان،
نی ہرا مغیر تیان تر کا سہ ای رزاکٹ، ہموٹے ناماس آ بسوٹہ تر کاٹ، ہندرا ٹون نا گمان آن لوڑ
اس بس نا گدے کاٹم آن نادرے، ای تینا چپل تے کشاٹ اورم کریٹ نا گدے ایسوٹ،
اوکان پدای وُ نی سرانگ اسکان مجلس کرین۔

اینوای وُ خنس ہمو دے تے یات کیوہ تو کنا یا دآ اسہ ہیٹ اس ہم بٹک، پین اسہ
سیال نُسے نا پین وُ چہرہ کنا ذہن اٹ بٹک ولے نا چہرہ نا خنک، نا پستی آچپاک کل کنا ذہن
اٹ ہندن تخو کو دکہ درونا ہیٹ نُسے یا اینو نا یا چٹ داسہ نا۔

نے سمائے ای دا گڑاے خدا نا نعمت اس سر پند مریوہ کہ او وخت نہایت ک کنا
ہوش آ بفسہ نہ تو اینوای تینا چکی نا، بے شعوری نا، ہیٹ آتیان اخہ شرمندہ مسوٹا، توبہ ولے
ہاں خدا نا نعمت نادرک کئے ہمو وختا لگا کہ منہ سال آن پدای خواننگ کن خلق آن شار آ
بسوٹ او اسکول نا و لیکو دے آ کئے خبر مس فی ہم ہندہ اسکول ٹی خوانسہ او ہم کنا کلاس ٹی۔
نے سمائے صائمہ اسکول نا او صوب کنا زندگی نا کل آن گچینا صوبے، دُنو

سر پر ایز کے زندگی دوانا اچ تو، اینو اسکان۔

ننا اور خوانگ ناسوب آن کئے اوسال اسکول نابیسٹ اسٹوڈنٹ نایوارڑ ہم
رینگا، ہرانا کل کریڈٹ نے کانسٹ اسٹ تو نے ختنگ ناشوق اس کہ ای مچاسال ٹی اسہ
دے ہم غیر حاضر متوٹ ایلو نے امپریس کنگ نارندٹ ای تینا ہوشے چڑخوانگ سون
کریسٹ۔ کناہم مخت آتا پد اس کہ نالمہ۔۔۔ آخہ نابا وہ۔۔۔ نہ نہ نالمہ۔۔۔ کنایات آ
جوان بفلک نی کئے پاس نالمہ اس یابا وہ کنکن کلو کرے کہ ای ونی بورڑ نامتحان تاتیارے
اوارے اٹ کین۔ نیتون اوار دے ٹی پنچ شش گھنٹہ تولنگ خوانگ و نے خوانفنگ ناو
دیک و خوشیک دوانا کئے دو بتور، ہمودیک اسر کنا اُسٹ نہایت کنا دوی اسکان بسکہ ولے
نا جواب نا خلیس و نا ارا والاتا زمانہ ناسعی متنگ نا اِڑز آن ای چپ کریٹ، ہراچی کئے
تہٹی خاخر آ مبارکنگوکا۔

نے یاد مرو، ہمون، صبح اکن تہ ننا آخری پرچہ۔۔۔ آخہ آخری الوکا۔۔۔ منہ
پرچہ پین ہم اس یانہ آخریکو اسکہ۔۔۔ کنا یاد آبتنگ اف نی کئے لکھس پاس ہرا پرچہ اس کہ
نما ارا تا بجلی اناسس یا کوئی نابلب خراب مسوس۔۔۔ اسہ گڑاس مسوس کہ ای ونی
چراغ ناروشانی آتو لوک خوانگ اسن، ننا ماس آ اسٹوپ لکنگ اس۔۔۔ نہ اسٹوپ
کسکوس۔۔۔ کنا خیال آ لکنگ اسکہ یا بلکہ آخہ نے یاد مرو۔۔۔ نما ارا والا ک ایلو کوئی ٹی
خاچوک اسرہ۔۔۔ آخہ خاچوک الورہ تولو ک اسر مجلس کریرہ۔۔۔ نہ نہ نن ناہرے اس او
خاچوک اسرہ بلکہ نی ننا خوانگ آن گڈ ارا کوپ کو فی ناجوڑ کر لیس و نن امتحان و رزلٹ نا
ہیت آتے ٹی مشغول اسن، یکدم ہیت ہیت اٹ ای نے پاریٹ ”صائمہ“ ای نے
دوست تنوہ۔“ نی کناہیت سون چپ کر لیس اوباز ہرے اسکان اچوہیت اس کتوس۔

ای نناداچی نانیا م اٹ تینا اُسٹ تہی تینے آخہ خار کریٹ، تینے آخہ ملامت
 کریٹ کنے جوان یادے، ای نا جواب آن مست تینون سوچ خلکٹ کہ ای دابے بخت آ
 اُسٹ نا دو آن نا و تینا سنگتی ے ہم خراب کریٹ ولے ہنداڑتون فی خنتے شیف کرلیں،
 کوپے دو تہیٹ سخت تورسہ کرار کرار پاریں ”فی ہم کنے دوست اُس“۔ نا ہندہ ہیٹ تون
 کنے ہندن لگا ای بورڑ نا امتحان تہی ٹوپ کریٹ، ای مچا دنیاے کٹاٹ، کنا اُسٹ خواہس
 فی ہرا جوڑ تیان دا پیتے کشاس ای اوہ تیان بک اس الیو ولے فی تو تیا سہ ای آخہ شک کریٹ
 او وخت آتیا، داسہ وخت وخت ارمان کیوہ کہ ایو باندے کنتون نا جوڑ تا تام او ار مروس۔
 نے یات مرو، ہمو شام آن پدا ی نا و تینا اواری کن کسر پٹنگ نارنداٹ پیش
 تماٹ، کنا زندگی ناکل مسخت نے تینا کنگ اسکہ۔ او وخت کنے دا لگا داسکان نٹون باز
 وخت ہرے، ای تینا خوانگے پورو کیو فی تینا، کنے جوانو نو کری اس ملے وودا نا نیکن رسال
 رائی کیو ولے کنے انت سما اس دنیا نا برعکس کاریم کیک۔ ای ہر اتم چٹکو قدم ارفیٹ تو دنیا
 یکدم تیز مس، وخت اس ای تیز مسوٹ تو دنیا کرار کرے، کنا رسالی تابنگ آن مست نا
 دوک حنامی مسر۔ ہمو دے کنے خبر تمانی ہم کنے آمبار شک کیسہ نہ تو فی ضرور تینا اُرا
 والا تون کنا و تینا ذکرے کریسہ نے سماے ای نے ہمو تما معاف کریٹ انٹیکن ای تیاوہ دا
 دور و راج اٹ شک کرو کا انسان آخہ بیوس مریک، او ہم اگہ شک کرو کا مسٹر اس مرے۔

نے دا گڑایات مفرو، انٹیکن ای نے تینا دا خیال نا اچ پتوسٹ ولے ایو تینا دا خط
 ٹی نے پاوہ نا برام آن پدا ی تینون قسم کنگٹ کہ اچ برام کپہ، مچ زندگی نے باہفنگ ناغم
 ٹی نیکن ماتم کیوہ، مچ زند تینا ماضی ے یاد کیوہ تینے خوش ہم تنوہ، ناشاد ہم کیوہ ولے منہ سال
 آن گڈ دا حوال بس نے چنا اس مسونے۔۔۔ دا حوالے کنے دے تس کنا یا دا بٹک ولے دا

حوال کنارو چے ٹپی کرے، کننا مچا بدن ہندن مس دکنہ اسٹ اس کناسل ٹی پت و سیلہ
جوم ایچے، ہمو وخت آ کننا تہہ آن تو اس بس کہ۔۔۔۔۔ کننا پن۔۔۔۔۔ کننا پنٹ کنے تو اس
کر سہ ہمو تو اس پارے نی دنو پاکو محبت اس کر لیس، تینا صائمہ ے اسہ وار دو ہم خلتوس، اینو
اسکان اونا اسہ ہور اس ناہور آ لکتو۔ ہندہ تو اس تون کننا تہہ آن ولدہ پن تو اس بس ہرا
کنے آخسہ ملنڈ خلسہ پارے

”۔۔۔۔۔ کننا پنہ الک پارے، انت پارے۔۔۔۔۔ کننا پن۔۔۔۔۔ خیر او پارے
نے تو یاد مرونی اسکول نادے تینی وختس صائمہ ے ہرا سہ تو تینون پاریہ ای دا پری ے
برام آن پد بیرہ سیل کیوہ اونا خنتے زیارت کیوہ اونا پڑا غاتون گوازی کیوہ اونا دو تیان بک
الیوہ اونا پیشانی آن دروت الیوہ اودے تینا سینہ ٹی خلیوہ و اونا زان آ تینا کاٹھے تخیوہ
خاچیوہ اینو ہمو صائمہ ے چنا اس مسونے۔“

نا چنانا حوال آن ای دا گڑاے ہم محسوس کریٹ کہ نا آرغ نیتون محبت کپک،
اگہ اونیٹون محبت کروں نے چنا اس متوکا، ای تو حیران اٹ ناوڑا انگا مسٹر نا دیدار آن کس
امردن زو سیر کیک، او ہرا بد بخت ے او ہرا نا پاناکا خنکو ہرا نا چہرہ آن چپ مریرہ۔

ہندہ تہہ نا تو اس آن پدکنے دچے انت مس ای برام کریٹ یا متنگ کیک ای نے
جیلس فیل کرفنگ کن برام کریٹ، ولے برام آن پدہم ای نے گیرام کنگ کٹوٹ بلکہ نی
کنے پن زیات یاد برسہ کر لیس، داسہ ہم بریہ ای تیاوہ نا و کنارشتہ باز مالو آنے ہندہ وجہ
آن دارشتہ باز بلو وخت اس چلک، چلک آخہ دارشتہ اچ ایسر مفک۔

درو۔۔۔۔۔ نہ ملنڈ و۔۔۔۔۔ یادرو۔۔۔۔۔ یعنی منہ دے مست، ای نا مارنا تصویر اس
خنٹا، دچے ہراڑے خنٹا، تا سوشل میڈیا اس یا کس شان تس تا کنے، نے سماے نا مارا اچ

دبکس ہم نے آنتے، ای باز ہرے اسکان خوڑتی اٹ ہراٹ تصویرے ولے ایچ اسہ
گڑ اس تانا الوکا۔

صائمہ، اگہ کناد اخط نے ملا تو تینا مسٹر نا تصویر اس کنکن مون ایتس، ای ہر یواو
نے آانے یا آخہ، اگہ مچے باز ہم ناچہرہ ے تس تو ای تینا مار۔۔۔ کنما مار۔۔۔ جو انوپن
سے کنما مارنا۔۔۔ ناپن آن خوک اوپن اس تخانٹ اوڑا۔۔۔ ای اوڑکن رسال بریوہ
داسکان دعا کیوہ کہ دنیا نا رفتار ہمو وخت اسکان کرار مرے کہ نی تصویرے کنکن مون
ایتس، ایتیکن دادنیا ہر وخت ننا برعکس کاریم کیک۔

نا

بیرہ نا

او پلنگ آتو لوک داسکان تینا پنے یادکنگ اس کہ ہنداڑتون اونا زاہفہ کوٹی ٹی
پترینگا، ’الانی داسکان بوٹ آتے پینٹس، مچ کردا کاغذ آتے، اسٹ تو نے ہندہ گنوک کرینو
نا ہوشے درینو، دے وُنن لکھسہ، اُراکل نا کاغذ و کتاب آتیاں بندر اس مسونے، زوکا بش
مر، بوٹ آتے بین، گم کردا فنے، تخ قلمے۔‘

او بیوس مس او بغیر تینا پرن نا لکھنگ آن قلمے تخا وُز زاہفہ ے سوج کرے
’انت اس کیو؟‘۔

’بوٹ آتے تینا نٹے ٹی کر، چناک نیکن انتظار وگاڑی ٹی‘۔

’گاڑی ٹی، ہرانگ کا نا؟‘ او سوج کرے۔

’ڈاکٹر آدیرانے، اینوا پوینٹمنٹ ے نا‘۔

”کنا اپو پیٹھٹ‘ انت نُسے نا، خیرے؟“۔

زہفہ تابوٹ آتے تا ایس نٹے ٹی تاتس، دوٹی تہ الک او کوٹی آن اودے پیشن
 درسہ کرار تو ار نُسے اٹ اونا خف ناما سا اودے پوہ کرسہ پارے ”نے دنگوا لڑائمر ناڈاکٹر
 نُسے آشان تنگ کن، تاکہ زو جوڑ مرلیس اوکنے وچناتے تینا گیرام کپیس“، تینا ہیبت آ اونا
 زہفہ ٹنگ اس خلک او اودے گاڑی ٹی سوار کرفے۔
 اونا انگ آن گڈ زہفہ تا اونا کوٹی ٹی بیڈ آ تالان مروکا کاغذ آتے مچ کرے او
 دافٹے ہم، ہوکاغذ آتون اوار تنجاہر اچندی سال آن تنخوک اسرہ۔

.....

دُربخت

دربخت ناداسکان اِراتو پورومتوسر کہ اونا لمہ تارمہ انگا گِیڑائی آسئی اوخل نُسے
آن نالہ خلسہ نن نا آخریکو پاس آدر بختے بغیر دروت نُس الگ آن داخلق وُ دنیا آن
رخست کرے۔

دربخت نالہ ناکہنگ آن گد خلق خواجہ (غازی خان) تینا اُچ آتیکن گڑتی
کرسہ دربخت ناباوه نورائے ہرا اونا بجکت اس دلاسه ترسہ بگ اکن مون تس ”نورا“ نا
کودک نابن کنگ نازمیواریک داسہ کنے وُ کنا اُرائی (لعل بی بی) ائی اوئی گڑتی کپہ سر
ال اُچ آتیکن دن مف نانا نگ آن مست تہل تموز۔

نورا خلق خواجہ نا ہیئت آتیاں اُست جم مس وُ در بختے اوفقا ماسا الا، مون
کرے بگ اکن۔

غازی خان وُ اونا اُرائی در بختے ہموناز وُ لاڈاٹ بلن کنگ اسرونکہ اوفقا چندنا
دترے۔ اوقتون اوار خلق ننا ایلو اُراوالاک در بخت ناچوری مننگا، اونا چزکا عمر آرا مان کنسہ
اوڑکن ہروڑٹ مہر کریرہ۔ اسہ دے ٹی در بخت خلق خواجہ نا اُراغان الیس خلق ننا کل اُرا
تسکان بڈ چرینگا کہ۔ اسہ پیغلہ اس اودے غازی خان نا اُرا آن بڈ کریکہ تو ایلو یکدم
اودے اونا دو آن پلاکہ ”ات“ مچے در جانے ای ارفیو، داڑتون داسکان ساعت اس
متوکاتہ تو ایلو مسٹر م کریکہ ”اتبو در بی“ تینا لمہ ے ای بڈ کیو، ہندن کرسہ کرسہ دربخت

اُرا اُرا نامہرے خنسہ، خلق ننا گڑتے پوشسہ بلن مرسہ اس۔

در بخت شش سال ناعمر آن خلق ننا گودی ناپنٹ پنی مس، داسہ اوبیرہ غازی خان
نا اُرا نانا چنا لوک، مچا خلق ننا گودی اسکہ۔ ہندہ شش سال ناعمر آن اوہر اُرا کن ہر چنا و پیغلہ
کن رغام ہم الکوکا و تینا گوازی ے ہم کر یکہ، داسہ خلق ننا ایلو خدی آچناتے خوش ہم
کر یکہ، اوفتے گڈو چریفیکا، گوانزہ عاتیٹی تہ چنڈیفیکا تہ تینا دوتیٹ اوفتے کنوئی
تسکہ۔ خلق ننا پیرانگا تیکن در بخت تیار و مسٹر کس اس، ہر اسٹ ننا اُرا نامون آگدر یگوس اونا
کل کاریم تے کر یکہ گڈا تدیکا، کس ننا چک آتے دانہ تسوکا، کس ننا دلاتے پر کر یکہ تو کس
اکن پین رغام اس الکہ۔ اونا باوہ سال ٹی ارامسہ چکر خلق آبسوکا، اونا چہرہ غا خوشی نا
گرو چکی آروشنائی ے خنا کہ تو اُست جمی اٹ غازی خان نا اُج آتیکن سرالکوکا۔ در بخت
تینا حتی آباوہ آن مرمنگ ناسوب آن اودے کا کا پار یکہ، و غازی خانے تینا باوہ، او غازی
خان نا اُرائی ے لمہ ناپنٹ تو اکر کر یکہ۔

در بخت خلق ننا رغام و گوازی تا نیام اٹ رُوسہ داسہ سیزدہ سال نا گشادئی او
مسٹر اس مسوس۔ داسہ غازی خان و اونا اُرائی کن دنو خدمت کر یکہ کہ غازی خان باز
انگانیک دعایتان دم دنو کا۔ دیگدان نا کاریم تیان الیس سادارتاشون اسکان اوہر گڑائی
چسپان اس۔ جسم اٹ ہم داسہ پر پر اس، اُلن آچنہ غاک تاباز انگا کاریم تیان ڈڈ مسوسر
پوسپاد اک تاباز انگا چرینگان ڈک پیش تماسر نئے اوکاریم تیان اِڑز کر یکہ نئے اونا شوق
کم مسوکا۔ تینا اُرا و کاریم تا نیام اٹ اودن مشغول اس کہ داسہ خلق ننا ایلو بند غاک اودے
کاریم نئے ناپانگ آن شرمینگرہ ولے اوفتا مہر و جی و جانیک اسہ زرہ اس ہم در بخت کن
کم متوسر۔

پیشیم نا آذان آن جوان ساعت اس تدیس، در بخت نا باوہ لٹ خلسہ، لوط

بڈ غازی خان نا اُرا نا منجے بس سلیس۔ غازی خان بدنی دوٹی منجے وضو کر سہ اس، اودے خنگتون بخیر کرے، اُرائی تولے، جندتا نماز خوانہ، دیرو چاہ آن گڈ حوال کرے تا تو در بخت نابا وہ چلمے لگفسہ حوال ترسہ پارہ ”ای منہ دے مست بگے شوراک نا ریک آن خیر ناپٹ آدریٹ تو منہ گدانی بسوسر اوفقا گدان و سادارتیان تیا سٹ داننا خومی افس وخت تیری کن ای اوفقا ماسا ناٹ، اُرا خواجہ تون مجلس مس تو سما تما اور یک نابوچ آتیاں پد داسہ پٹ آ بسونو سادارتے ہموڑے یلہ کر یسر، جوانو منہ لوک ہم استہ مچے حوال کنگ آن گڈ کنا حوالے ہم اکر ای تینا پیتا تے کریٹ تو باز خان (اُرا خواجہ) پارے کنا نومسٹر او ای تینکن برام اس پٹنگ اٹ کہ اللہ تینا در آن مارا اس ایٹے ہرا پدے سنبھالے ایلم نا کنا ارا مار کثون اوار مالے سنبھالانو، شون کیرہ ولے ای خواہ تینا جندتا مارا اس مرے کنے پارے نی ہم برام اس کرواڈر کن دا جوانے ای وئی تھی کین، کنا دا نومسٹر آن ہرا اسٹ نا پارلیس ہمونا اُرائی۔“

غازی خان دا ہیئت آتے بنگتون جوان دم کس چپ کرے تیتون سوچ خلک، در بخت نابا وہ اونا ورنندی کن چاری چلم تون اختہ مس۔

”کنے سرگرڈان کرلیس نی، او پیرانگا مڑد کے دا پانزدہ سال نامسٹرے ایتن؟“

غازی خان سبک سبک تینا پیتا تے کرسہ پارے۔

”مسٹر کو ایہن اسہ دے اس کاکنک اینوانتو چار پنچ سال آن گڈانو، دوانا کنے ہم

اُرائی کسے نا ضرورتے خواجہ ای ہم تو پیر مروٹ، کنے ہم کشوک اس مرے در بخت کن دا جاگہ چٹ جوانے، اونا مستون مشغول مریک، مالدارا و بندغو، خوارا ہومفک۔“

”بس داسہ ای انت پاؤنی باوہ اس تا، دوانا تھی متنگ اس تہ بس مونی اونا

نصیب، غازی خان بے رضائی اٹ پارے۔“

”ای ناحق آتیاں خلاص مفرہ۔۔ گڑا باز خانے داجاراناٹ آن ایتو؟“۔
غازی خان گدان نئی دایگ اینگ ہر سہ ”الابس پاتہ“ اسہ وار مسٹر کوے برام
ایتہ نہ؟“۔

”آن اسہ وار اودے بش کین دوانا تینا نکاے خوفیوہ“۔
در بخت نابا وہ تینکن بورہ چاہ نابوچ و اراتاس نت ار فے و دیگر نامون
اٹ سرالک۔

در بخت آن بیدس داسہ خلق سناہر زالبول و زینہ اونا رشتہ ناسعی اس زالبول
آک تینون ارمان کریرہ کہ کودک آ مسٹرے باوہ تہ پیرانگا مڑد کے تس زینہ غاک
داسکان جوانی اٹ فیصلہ کنگ کتو سرکہ ارمان کین یا رشتہ آن خوش مرین اسہ دو آ آگہ
در بخت کن اُست خراب مسکہ تو ایلو کنڈا اونا باوہ کن خوش ہم مسکہ۔

دانیا م اٹ دوازدہ دے گدرینگار۔ اسہ دے دیگر ناپاس آ باز خان و در بخت نا
باوہ مخاری تے سوار خلق آبسر۔ خلقیک باز خان ناخنگ کن تینے یکدم اونا ماسا سر کریر چناؤ
بلا ہر کس باز خانے خنا کہ تورم کر سہ ارا غا بسکہ حوال تنگ کن۔ شام اسکان مچا خلق نئی
ہیت تالان مس کہ در بخت نا ارغ داخہ پیرے کہ چڑی نا کمک اٹ بش مریک دنتان
آک تامون آن تمانو بلود ستار اس کاٹم آ پیڑا نے خفک تاکین او داپتیا تیان گڈ خلقیک
ہندن ناشاد مسردنکہ در بخت نامیت او فنامونا تھو کے۔

باز خان نا بنگ آن گڈ غازی خان اونا اُرائی در بخت نابا وہ در بختے اونا
برام ناسعی کریر اودے ہروڑٹ دا برام اکن راضی کنگ نا کوششے کریر ولے در بخت نا
چی و مون ناشیفی دا گڑاے پاش کرے کہ اوراضی اف اونا داچی آن پداونا باوہ ہم
پین ہیت کتو۔

شام نا آذان آن گد لعل بی بی و خوک سنا ارا مسٹر بسراودر بختی بیر فنگ ناتیاری
تے بنا کریر۔ در بخت نا پڑہ غاتے مشار گیسو کریر، ارا زلف کریر اوڑ کن، لعل بی بی اوڑ کن
گلابی اوچ جور کرفیسس او فنتی لختی نہ تسر و گدان ائی تولفیر تہ۔ دا گدان ٹی او ناڈی مسہ
لیپ، اسہ خرونو پیٹی اس، اسہ رنگ رنگی او کونٹ اس تنخو اس۔

خفتن نا نمازے خواننگ آن پد غازی خان ملا و نمازی تے تینون او ارا لیس او
ہموڑے تینا گیر نامونا در بخت و بانز خان نا نکاے خوانف، مبارک بادیک مسر و غازی
خان مہمان تے ار غ تس ولدہ بانز خانے در بخت نا گدان آدریر۔

صحبتون بانز خان گدان آن پیشتمہ تولعل بی بی در بخت ناماسانا، در بخت
اودے خفتنوں پراد اس خلسہ دوتے او ناخ ائی سخت کرے، اوسعہ پارے ”لمہ ای
داڑتون برام کپرہ، ای داڑتون اپرہ، کنے رائی کپیس، ای زار کنیوہ تینے کسفیوہ، ای اپرہ۔“
لعل بی بی نادلا سہ تیان گد ہرا تم در بخت چپ کتو او نا باوہ و غازی خان اوڑا
ترند مسر غازی خان خنتے کشسہ اودے پارے ”در جان داسہ ننا زندہ و مڑدہ تا پنے خراب
کپہ، انت اس مس دانا نصیب داسہ کناپنے رسوا کپیس کننا مسٹر۔“

غازی خان نادا سخت انگاپتا تیان گد در بخت ناخو یزکاک بار سرولے او نا اُست
آن بانز خان کن خرو کا نفرت کم متو۔

مسہ نن نا پورا متنگ آن پد چار میکودے در بخت نار خستی اس، بانز خان اُچ سنا
مہارائی السہ مہاریے گدان نامونا بمش کرے، داوخت خلق ناکل زالبول و مسنگ
در بخت نا گدان نامونا گلو تی سلوک خوی نک پوشارہ، در بخت لعل بی بی نانتے ٹی تینا
دوتے سخت کرسہ ”ای اُچ آسوار مفرہ ای نمے آن مرمتنگ خواپارہ، ای اپرہ، لمہ، ناوردے
کننگ اس ولے غازی خان و او نا باوہ طاقت نا زورٹ در بختی اُچ آسوار کریر و

باز خانے ہنداکان رخصت کریر۔ باز خان لٹ خلسہ اُچنا مہارٹی السہ خلق آن پیش تمہ
خلق نامسک اوفتارندائی اوعسہ در بخت کن ارمان کرسہ جوان نکر اس انار ولدہ سیرک انگا
پٹ آسلوک در بختہ تینا خنیاں ہندرمنگ آخسہ تینا سبک انگانت تون تینا تینا اراتیکن
اڑسنگار۔

باز خان نابلا زہفہ و مسک بنائی آ دے تیٹی وس کریر ہروٹ در بختہ
نوار فیفر تسلی تسرولے در بخت مڑدہ غامبار نئے کس بنا پیتہ بنگوکانے کس ستون ہیئت اس
کریکہ۔

باز خانے اونا پریشان منگ، اونا اُست وخن تیٹی تینے اونا ارغ نادروشم اٹ
قبول نہ کننگ ناچار مان اس الوکہ اودے داخیال اسہ ساعت نئے کن ہم بتوکا کہ در بخت
انت اسیکن کس ستون تولپک، انت اسیکن دے وُن خویک شوک، اوتینا مال و مالدری
تون داخہ اختہ اس کہ بیرہ شام ے خاچنگ ناوختا در بخت نادوٹی السہ اودے تینا گیڑائی
دریکہ داخہ وخت ناتیر منگ آن گلداسہ در بخت ہم کس آچٹوکا تموکا باز خان تون چپ
چپ سرالکوکا۔

در بخت نابرام آن اراتونا کچ تیر منگ آن پداسہ دے اونا باوہ خلقی ستون
باز خان کن کلورائی کرے کہ تینا مسٹیکو مسٹر ہر اے جی گچین کریسٹ، تینا ایلم نامارتون
مون ایتس، ای خواپرہ ای اوڑے بریو در بخت کنے خنے اواسہ وارولدہ ضد کے اونغے۔
اونا کلونا سر منگتون باز خان اونا بلا زہفہ و ایلو مسک تاتچی ے مون تسر ہرا خوشی خوشی تینا
پوسکنا زندا کن سرالک۔

مسٹر نارخصت آن گلد باز خان ہم تینا چناتے کلوتس کہ گڑاتے تینا مچ کبوداسہ دا

پٹ نہا خرسیک ہم اسیر مسونو، کنے ہم واسہ داڑے طب بٹک، کا نبوقبلہ ناکنڈا۔
مسک و لمہ تا تینا خلوکا جگ آتے مچ کریر، بیرم و رزان تے تفریر و مال تے ہے
کرسہ در بخت تون اوار مون کریر، قیلے خریر سی تیکن۔

توشان نارٹمیکو تو اس، لڑی بندیک ننگاں پدین مسرہ، تہوریک و پٹ آتا خرسی تا
گندے تینون چریفیکہ، بانز خان نامسک تینا مالدار ی تون اختہ زندہ نارا د آتے ارفیرہ
اوقا لمہ بانز خان و چناتا خدمت اٹی مشغول اس، در بخت تینا جگ نئی تو لوک تینا پوسکن
ودی مروکا چنای و ڈفسہ اس، بانز خان اونا ماس آبیجکہ تینا مارے سیل کرسہ اس، ہرانا و دی
منتگ آن اونا زندگی نامقصد پور و موسوس، در بخت کل آن بے چکار دے و ن تینا چناتون
اختہ زندہ نہادے تے گد ریفسہ اس، بانز خان تینا مارنا بلن منتگ کن انتظار ی اس کہ اسہ
وار مار بلن مرے ولدہ اودے کس نہا ضرورت اف۔ در بخت بانز خان و دا زندگی آن مر
انگ کن کیگ پٹسہ اس کہ اودے وار اس رسینگے تو تینا مار تون اوار داد و زخ آن کائے
ہراٹکن اوبلو وخت نئے آن تینون سوچ خلنگ اس۔

در بخت تینا مارنا ششمیکو نوک نا پور و منتگ آن پداسہ تہار و ن اس بانز خان نا
تننگاں انگ آن گڈ مارے تینا مچ آتفسہ مدانی اٹ جگ آن پیش تمہ اوسراک تینا خلق
اکن، داتا رمدانگا کسرتیان بے ولدا و تینا مون پٹ اٹ ڈپول خلسہ اس۔

صحب نا پاس آبانز خان بش منتگ تون، در بخت نابیرمے خالی خنا تو پوہ مس کہ
در بخت مارے نرافینے، یکدم تینا ایلیم نامارتے مہاری تیا و نارنداٹ مون تس۔

دے پوسکن باسن مرسہ اس، بانز خان نا ایلیم نامارک در بخت نارندا آتے درسہ
آخر تینے در بخت آسر کریر، اسٹ تہ مہاری آن دنگلتون در بخت نا پڑہ غاتیٹی الک و ایلو
چنای دوا آن تاپلا، در بخت باز انگا چنڈ و ڈپول آتیاں دمدریس، خارکنسہ اوفتے بدرد

پارے ہرا کیرینگ اک اوڑکن بلاس مسر چنکا ایلیم ہرا چنناے توریسس بلا ایلیم کن چنناے
مریفسہ پارے ”لالانی چنناے تورس“ ای دانا لمہے سچ اس ایتو۔

تینا ہندہ ہیئت نون مہاری نارخت ائی خلوکا بانز نالٹے مٹ ائی کرسہ مون
کرے در بخت اکن؛ در بخت نامون ائی شامت و کاٹم ٹی چانپٹ خلنگ آن پداودے
سیرک انگاپٹ ایلیفسہ بانز نالٹے تیناوس آن منہ دک خلک؛ ہمو وخت اسکان طہ کہ
تبیٹ دم درے؛ در بخت ناباہ وتر آن پرمس؛ دالٹ آتیاں اسٹ اونا کاٹم ٹی ہم لگا ہراڑن
پداوے ہوش مس؛ اودے جوان پین لغت خلنگ آن پدا ایلیمک دواس تاجٹ اسیٹی تقسہ
مہاری آگر کرسہ بانز خان ناگیر نامون آالار بیٹر۔

بانز خان تینا مارے دوٹی کرسہ اسہ نظر اس در بخت ناتموکا ڈی ڈی آچ آتے؛
دتری آدلہندے ہر سہ ہندن ماس آن تابے چکار تہے دکنہ اودر بختے درست کپک۔ اونا
انتکون اونا مسنک و بلاز اہفہ کل در بختے جک کریو دوا دارو کریو کاٹم ٹی تاڈی تفریچ
بیفیر تہے و جگ نی پدا کسے آرام اکن بیتر تہ۔

ار اچودے پدا دے تمنگ آن گڈ در بخت ناخنک ملنگارو لے داخنک اودے
داسہ پین دنیا سے ٹی در یلٹ نازور آن لکنگ ناسوب آن داسہ اونا دماغ اول آمبار کاریم
کتوکا؛ اودے نئے تینا چنانا خیال بس نئے بانز خان نانئے ہمولٹ و گرمنگ آتا؛ اوکسے
جوانی اٹ درست کتوکا۔ منہ دے اسکان گیر ٹی تمنگ آن پدا داسہ اودے دے مچ نت
شپا دسادار آتا نیام اٹ پیری خلکوکا؛ پٹ ناکرخی تیان ترکا کہ کنگوکا و تف کریک؛ ہرکس نا
باہ آن انت ہیئت اس بنوس ہمو پیتا تے تینون شعر آمبار خلکوکا؛ من مناکہ؛ لٹ آتا ماس
آن شیشہ ناکر پلاسٹک؛ دسک وریک آتیاں بلی پچکوچ کریک۔

بانز خان مارے تینا مسٹر کسے تون داوڑ ڈکاسس کہ در بخت نامون آاچ اتورہ

تہ۔ چنادر بخت آن چپ بلن مر سہ اس ودر بخت دغو و سور تے بد کرسہ پٹ آتیا گوازی
کرسہ تینا زندگتون اختہ اس۔

ار اہتم نا تیر منگ آن پد ہم در بخت داسکان سار کتوسس بانز خان نابلا زابہفہ نا
کہنگ آن پد داسہ در بخت نا خیا لے کس تختو کا وختس مچا دے اولماس و بینگن پٹ آتیا
کوسی کنگو کا تو وختس باس آرکا تیا شپا د پندر خلنگک تینا نت آسے بیکہ۔

باز خان دا ار سال ٹی پین زیات دیر مسوس، اونا مال تے اونا ایلم نامارک و
مسک شون کریرہ جندتا تینا جگ نئی مارکن قصہ خلکو کا و اونا بلن منگ نا انتظاراٹ تینے خدا
ناامانت کریس توسس۔

ہندہ دے تیٹی اونا اُست نئی ہراکان رحم بس کہ تینا ایلم نابلا مارے کلوتس کہ
در بختے دراونا باوہ اراغا سر کر۔ ای خواپرہ داسہ زنداٹ اونا نظر کنا چناغا تے۔

لعل بی بی تندور آ ارغ بسنگ اس کہ در بخت اوقتا اراغا سر مس منہ ساعت
خوڑتی اٹ ہنگ آن گڈ اور در بختے درست کرے او خوشی آن چہا نٹ اس خلسہ در بخت
کن دومریفے وادوے لغل ٹی کرسہ جوان ہرے اسکان اوغسہ تینا اُستے سبک کرے۔
در بخت خنتے اونا چہرہ غا خلسہ ہندو سوچ کسے ٹی ڈب اناس کس پائے اوگڑ اس
یات کنگ نا کوش اٹی بے سہب منگے۔

غازی خان استہ اراٹی تولنگ سون اونا باوہ جزماہ در آلہ وخلق بنا کل مسک
در جان نا خوشامد آبرو لے ہرا بندغ در بختے خنا کہ تو پر اداس خلسہ کوئی آن پیش تما کہ
در بخت چپ چپ کوئی نا نیام آ تو لوک تینا ہور تے گوازی کرو کواسہ ساداس خنگا کہ
ایلوک اونا حالت آہر سہ باز خان ے بد دعا تر سہ ارمان کریرہ۔

منہ دے اسکان لعل بی بی ناماس ے متنگ آن پداونا باوہ اودے تینا اُراغا
درے، اونا زابھفہ در بخت ے سلسلہ تینا پچ آتیاں کشائش، کاٹم ے تہ چرپ کرے پلنیک
کرے تہ خفتے تہ سرمہ کرے اوجوڑ اس چپل ہم در گہ نامون آوڑ کن تہ ولے در بخت چپل
آتازی آن گام ارفسہ نت شپا دخلق ناریکا تیکن مون کرے اوچادے ے ریک، پٹ، ناوڑ
وڈپ آچرینکسہ گدریفے۔

ہمودر بخت کہ خلقی تیکن رغام الککھ و اوقتا اُراتیٹی کاریم کریکھ داسہ کس نتون
تولنگ کن راضی الوکا۔ زالبول آک ارمان کرسہ تیتون پاریرہ کہ ہراڑے ہرے
در جانے شوم آک تاحیت کرینو کہ دن مسونے۔ داتاحیت کروک پین کس متنے بانزخان
نابلز ابھفہ مسونے، اخس مرے اپوک اپوکے۔ ہندہ پیناک مچا خلق اٹی تہو آ مبارتالان مسر
ہراتم در بخت ناخف آتمارا وہم دافنے یات کرسہ ذہن اٹی تہا۔

داسہ ہراڑے کس اودے تینا اُراٹی چاہ اس ایتوس یا ارغ کن دروس تو مخنک
اس خلسہ پاریکہ ”ای تیاوہ شوم نی کنے تاحیت کیسہ ای ناگڑا تے کپہرہ“۔ داہیت اوڑ کن
کلمہ اس مسوس، تینا ہندہ ہیبت نا اڈز آن داسہ اوس نادو ننا گڑاے کتوکا۔

شام نتون اونا باوہ و جزما در آلمہ گڑا زورٹ اودے نوار یغیسہ منہ بخوترہ وخت
وخت ہمو فتنے ہم تف کریکھ اوبش مسوکا خلق اٹ سرا لکوکا۔

اسدے دے خلق اٹ شیشہ مچ کرسہ اونا نظر لعل بی بی اس تہ سادارتیا تمہ ہر قنبیٹی
اسدے سور اس اسکہ اودے خنکتون شیشہ غاتے خسا اوسورے بغل ٹی کرے ہرانا رنکتون
اونا خننیاں خوی نکاک بردار وچادے سورے سینہ غا تو رسدے ے شام کرے شام نتون
لعل بی بی زورٹ سورے اونا دو آن پلا الیس۔

ہمو شام نن نانیمہ غا اونا خنک ملنگار یکدم بش مس اودر گہ نامون آن جوڑس

چپل نت ے ٹی کرے اوڈ پول خلسہ سرا لک۔

صحب ستون مچا خلق او نا پٹنگ کن پیش تمہ کس قبلہ نا کنڈا رم کرے کس ریک
آ تیکن کس خوکنا ناوڑ کن تو منہ بند غ باز خان نا پٹنگ کن ولے در بخت نا درک متو۔
منہ دے آن پدشوان اس حوال ایس کہ ریک نا دون ناھوز آ اسہ چپل اس
خنناٹ او نا داہیت ستون خلق آن منہ ورن او در بخت نا باوہ تینا چٹ آتے ارفسہ سرا لکر۔
ہمودے دے نا کہیلینگ ستون در بخت نا میتے ہماے سور ستون خلق آ ایسر او دے غازی
خان استہ ہموگیر ٹی ثواب کریر ہرا ٹی او او لیکو وار باز خان تون او ارمس۔

.....

اولکیو سُم

ہتم ناپدینا گہوش پھل آتا خوشبو تے تالان کرسہ مچاڈ غار و ہتمی تے قدرت نا
رنگا تے نشان تنگ اس۔ چناک تینا غولانجا تے لُحٹی شاعسہ ربی ٹیٹ مغیر و چہرتے تر کسہ
تدو کاڈ کال نا پوری ے کنگ اسرہ۔

پیرانگا سادارتے ریکا تا کاراز و مرثہ آتے خواہنگ کن یلہ کرسہ ملک آتا
قصہ ٹی اختہ اسرہ۔ اُرا گودیک اینک و چکیدہ تے شون تنگ آن گڈ پدین انگا تاغز
آتا گیرا ٹی تو لوک تینا دمے راست کریرہ۔

ہزار ناز، چلم نا تمبا خاتے لگفنگ تون، سردرہ انگا کاٹھے سیدھا کرسہ پارے
”زر جان! دامیر الف شاہ نا ہتمی بنگ آکنا کاٹھمنو“۔

زر جان ہر اباشت آکاٹھے تخسہ درسی آکونٹ آلیٹوک گیر نا پاٹ تے ہر سہ اس
’توار کرے‘ ’ہم و عرض مامدنا اُرا آبسوئے، اڑ تو ماک سنگت اود کے‘۔

ہزار ناز مچے جوان سوچ و بچار کرسہ چلم آن منہ کش الننگ آن گڈ تینا پیٹے کرے
”ہان، مگہ عرضو نا گرا ٹی اونا سادار ہرے؟“۔

”آخہ، ہتمیک ہندن ہیبت کریرہ کہ عرضوئے سختی سوری تیتی زرداے لیتک، ہرانا
ایواز ٹی عرض مامد اودے سال نارادیڈ و اسہ عیدی و اسہ لانداسیکن لیتک“۔

”ہو، ہمودے گڑا۔۔“ ہزار ناز کاٹھے سرفسہ چلم نا پونے اُف کرے۔

میر الف شاہ و عرض محمد ناسنگتی ناباروٹ کل خلقیک تیا سرہ ولے میر نادا سال
عرض محمد ناما سابتنگ و ہڈکنگ ناراز آن عرض محمد آن بیدس پین کس سعی الو۔ ہتمیک
زر جان آمبار ہندہ سمجھارہ کہ میر ہتم نا پھل و خرسی تیکن بسونے ولے میر نادا خرن آ
پٹ و نوکابی آناوڑ تے پند خلنگ ناوجہ اونا پوسکنا شاٹ گن اس؛ ہرادے اوتینکن روس
آن بٹینگیسیس۔

داہمو شاٹ گن اس کہ ہراناختنگ تون عرض محمد نادیدہ غاک ککوناختیان بار
پیش تمار؛ میر ناشٹ گن ے دوٹی کرسہ نادیسہ انگاختون جوان ہرے اسکان ہرسہ
گوٹینکسے؛ میرے پارے ”میر صاب! دنو تو پک اسہ سردار و میر اسے تون مفروے۔
(مچے چپکنگ آن پد) دانا کنداخ و خزانہ غامروڈلا و تازی و مروکشو؛ بخواہ۔ میر؛ دانا
چرپ انگاپاٹے ہرئل تہ امرلخوشتے اُف؛ ہوہو واقعی میر؛ تو پک نئے گڑا تو پک نئے۔“
داہمو میر ناسنگتی و شاٹ گن ناشوق اس کہ عرض محمد ہمودے آن پد کرے تینا
چنکا ایلیم و دوے تس او جند تہ میر تون شکارنا پنگ کن چوٹ آتا بند آتے تھے۔

دانیام ائی مسہ نن و ارادے گدرینگارولے میر و عرض محمدے دنو شکار اس دوہتو
کہ میر تینا پوسکنا تو فک آن اولیکو سمے خلے۔

پرائنگ ناوڑ تیا؛ ناوڑ تاگوز تیا؛ ناوڑے خلوکا بلا کری و گیت آتیا؛ ردوکا سنبھل و
شہز آتا ماس آ؛ لٹ ماس آتا کا نڈار و بوتا خیرمون آ؛ کند و کاویل آتیٹ؛ خرن آکوڑا آتا
رہی آ؛ ردد و چیل آتیٹ؛ ہشٹی آ مٹ آتیٹ؛ سورہ انگاپٹ آتیٹ؛ ریک و ڈنو تیٹ؛ وار
اس پند خلہسہ تو وار اس میر ناڈاٹسن ٹی کوسی کنسہ اوقناختنگ پت و نک خل جوڑ مسرولے
میرے اونا تو فک ناوڑنا شکار اس دوہتو۔

دانیام نئی چندی چرگ و گونشان آتا جلاب آک، چندی چغونک و گڈ کاک،
مرک سلیمان و گیوان کلز آک، باڑوک و چائی کپوتاک اوفتے دوسر، ہرافتا خنتون عرض
محمد چنکا چنا آ مبار ترڈسہ میرے اشارہ کریکہ، شوطار خلککہ، واروار اونا کوپہ غا دو خلسہ
اودے بیدار کریکہ ولے میر ہوار کاٹھے آخہ ٹی سرفسہ اسہ ہیئت اس کریکہ ”عرض مامد! دا
تو فک نا اولیکو سسے دنگا ناز کا، چنکا چک آتیا پوک کردی اف، داسے یا تو خانخور و چڑز سے
آیا تو پین بلو چک سسے آخلوئی ے، ہیا او حلال او چک اس مرے یا مڈدار اُس، بس سم نا
لنگک تون باندے او نامسہ چار ٹکر مریر، گڑا کنا اُسٹ پدین مریک۔“

میر نا دا ہیئت آن پد عرض محمد لے لڑونج کریکہ او اُسٹ نئی تینے آترند مرسہ
پاریکہ ”خدا کپ میر ناشاٹ گن ے، چٹ کا و کو آن تمان، داڑن جوان اس گرتون لٹ
خلوسٹ۔“

دانیام ائی ارانن پین گدرینگار ولے میر داسکان بارن انگا خنتون عرض محمد نا
ہمرائی ٹی مٹ آتیٹی ددینکسہ اس کہ آخر عرض محمد بادوی کرسہ پارے ”میر صاب! نا
شاٹ گن ناجخت آاسہ جوانوپز وروچک اس دو بفک۔“

میر خنتے پر پٹینسہ ”بس عرض جان، اینو آخر یکودے ے، آگہ اینو چک اس خنتون
توای پگہ کا وہ شار اولدہ دہ پانزدہ دے آن پد بروٹ۔“

میر نا ہندہ ہیئت نئون عرض محمد نا پنوکا بدن ٹی نا گمان آن دنوسیک اس بس کہ اونا
داندہ دے ناکل دم دنگا ک انار۔ ہندہ خوشی ٹی جوڑتے کوش ترسہ پارے ”میر صاب، بس
ای ہم پگہ تینا گڑا کا وہ و دودا وخت اسکان کنے جوان بد دعاسونے۔“

”نماگر ہرا کنڈ امر و عرض مامد؟“ میر سوج کرے۔

”بندمن نارود آتیا مرو“ عرض محمد ساعت کس سوچ خلنگ آن گڈ پارے۔
 ”داکان باز مرے گڑا؟“ میرا رنے؟۔

”نہ میر صاب“ دانا سوردم نانا وڈ آن بڑا“ ڈورنا خیرنا کو پہنا“ عرض محمد چسپانی
 ٹی جواب تس۔

”جوان جوان“ گڑا دن کینہ پگہ ای نیتون بریوہ، داکا کنا گاڑی ٹی کانہ،
 ہموڑے شکار پٹنہ اوڑے آبادی اف ضرور شکار اس خون ولدہ ایکان ای وودو برینہ
 دوانا ای کاوہ شارآ۔“

عرض محمد گلان مرے ”مرے میر صاب“ ہندن کینہ۔
 داوخت وودتینا چاہ تے بیٹ کنگ کن ریغت نابنڈک چھمو لی کرسہ اس کہ میر و
 عرض محمد گاڑی ٹی رسیفیر۔ وودنا چاہ تیان منہ پیالہ کش کرسہ، اوڑن شکارنا حوالے انگ
 آن گڈ میر و عرض محمد تینا شکارنا پٹنگ کن سرالکر۔
 بدن تے ٹکور کروکا دے داسہ چٹ ہشنگ آسرس ولے میرنا اولیکوسم داسکان
 شاٹ گن نائل اٹی ثابت تھوک اسکہ۔
 دے ناہشنگ وپوسپا داتاہسو نی آن اُسٹ یکیم کرسہ اڑتوماک وودناماس آ
 بسر تو سر۔

میر سادار تے سیل کرسہ اس کہ اونا نظر گری آکچک آتمہ۔ داکچک عرض محمد تینا
 گڑا کن شوراوک آن ایسوس، ماشی آرنگ، ڈلا انگ بالاد وکاٹار انگا نیش تون داکچک خلق
 بناکل کچک آتیاں طاک اس۔ میر کچک جوان ہرے اسکان سیل کنگ آن گڈ گونڈ و بشندہ
 اس کرسہ تو فکے عرض محمد نادو آن السہ پارے ”عرض ماما! شکار ملا“۔

عرض محمد خوشی آن جگ مرسہ ”ہر ادے میر صاب۔۔۔ ہر ادے؟“۔
 میر ناخنک کچک آخلوک اسر ”دبلا کچک“ دانانی کنے مالوانتے پاتوس؟“۔
 عرض محمد گلوتی، ناشاد مرسہ ”میر صاب! دا۔۔۔ دا کچک۔۔۔ دا گری آ کچکے“
 داننا گرا نگیوانے“۔

”گڑانت فرخ کیک“ گرا کن نے ہراپین کچک اس دو بفرؤ داشاٹ گن ے
 ہرنگ کن داکان جوانوشکار ملپرؤ عرض جان“۔

”میر صاب۔۔۔“ عرض محمد ہیبت نئے کن گیگ کرے۔
 ”نی غم کہہ یار، دانا بدلہ ٹی ای ٹیکن روس آن بلٹوریا کچک اس خواہفیوہ، داکنا
 وعدہ ے داسہ مر کر نشانہ ے الیو دوانا نوئی ے شارا کن“۔

”ولے میر صاب۔۔۔“، اولدہ تینا پیٹے کنگ خواہس ولے میر ترندی اٹ پارے

”ولے ملے تے الے یار اسہ کچک نئے کن نتون ہم جوانی کیسہ“۔

میر ناہندہ ہیبت نتون عرض محمد خنتے شیف کرے۔

و دو میرو عرض محمد نانیام اٹی چپ چپ تماشاہ ہنگ اس۔

میر مدان مدان تینا جاگہ غان بش مس، عرض محمد ے توار کرے ”عرضو دادے
 گرا آن مچے چپ کرے مچے مرکائے داوڑ بخواہ مزہ تفک“۔

عرض محمد پالن انگا دید غاتون کرا کرا بش مس او شوطار اس خلسہ کچکے سادار
 آتیاں چپ کرے تو میر شکاری تہ ڈول پازوار تے نت تیان کشتہ تینے ڈول کر سہ منہ گام
 مومن ے ارے او چپکیو گوڈے ڈغار آتخسہ نشانہ ے الک۔ کچک نادلبند داوخت تو فک
 نائل اکن اس او کچک مدان مدان مونی انسہ اسکہ، میر تینا راستیکو خن اٹ داوخت کچک آ

خوڑتی اٹ غور کر سہ اس ہراوار اس اوناخن تیٹی خانخور اس مسکہ تووار اس چڑز اس۔ ہندہ
 خانخور و چانڑز نا خیال آئیٹی میر تو فک نا کوے چکہ، کوچل گندی آڈنگلہ او تو فک نا
 توارس، توارتون کری آکچک ناخولنزہ پرہ انگاڈ غارٹی تالان مس وکچک نا پڈر مننگ تون
 میر نا بشندہ پین زیات مس۔ میر بش منکتون خوشی آن ہکل کرے ”عرض ماد! دادے
 پارہ تو فک“۔

عرض محمد ناخوینکاک داسکان ڈیل السہ اونا ریش آسرتوسر کہ بڑز آن مونو بلولوڈ
 اس رسیفے ولایت کل تارمہ مس۔

.....

آخر یکوسم

خلق بنا اچہ چنا کہ تینا نت تیا چریگ کریرہ اوکل ناوڑ ناڈ پک آشپادؤ
زی بچ سلوک ملاس انگا ختنون سڑک ناپارہ غا ہرارہ اواسہ ایلو آن سوچ کریرہ ”مگہ
نی خنسہ تہ؟“۔

ہراسٹ گلوتی مرسہ آخہ ٹی لئے سرفیکہ اوختہ ولدہ سڑک ئے خلککہ۔
منہ کماش سڑک ناماس بنا دکان نادیمون آتو لوک اسٹ ایلوے حوال ترسہ
بلٹوریا و عرض محمد ناقصہ غاتے کریرہ۔

لشکرخان ٹوپے کاٹم آن ارفے کاٹھے خواریفے اوٹوپے ولدہ تخسہ پارے
”عرضو انا بوجو داسہ بلو میراس مس کہ روس آن بلٹوریا اس اتنگے“۔
نیاز سینہ ئے ترند آن خیرے چکسہ طنزیہ او بختندہ اس کرسہ پارے ”اٹس او
شوان آن مرے دا کل میر الف شاہ ناشوق وکلدار آکوڈا خازگی بس مزورے تہ“۔
دکاندار بشخو تینے سر حال نی اوار کرسہ ”نی سادہ سے اُس نیاز جان، مزور آخہ
سنگت، بلکہ گنڈیارے تہ دافقا بلویاری کسے۔۔۔۔“۔

بشخو ناہیت ایسر متوس کہ دیوال ناکنڈ ان شکاری تو فک بڈمون ئے بس او
بشخو نامون آہرسہ پارے ”سادہ او آخہ نی اس، میر و شوان نا سنگتی ئے نے آن بتنگن“۔
”با، نے خدا آتے شکاری جان“، لشکرخان ٹوپے سرفسہ پارے۔

نیا زتینا و لشکر خان نانیام ٹی جاگہ اس جوڑ کرسہ شکاری ے تولنگ نا اشارہ
کرے۔

”نی میر و شوان آتے ال شکارنا حوال ایت شکاری جان“، بشخو چاہ دان اکن
بش مرسہ سوچ کرے۔

”خو جے ڈکال نا، تو سے نا کاڑتوس نئے، ہندن ثابت تو فک ٹی چر بیفیوہ
تہ“ شکاری غا و کرسہ ورنڈی تس۔

”شکاری جان، نی آذان تا وخت دا خیر نا پٹ آ ان، گڑا گڑا اس خنوس“، لشکر
خان ناس دانے ملسہ پارے۔

”صحاب انت، نن نیمہ غا تیا لٹ و پٹ آ تیا بجکے مسونٹ، چٹ دماغ ننا خشک
مس، اسہ چک اس اف کہ ہندہ نل ٹی شاغوکا سم ے خلین“، شکاری تو فک نال آ پنچے
تینا زور آن خلسہ پارے۔

لشکر خان ہیٹ نئے کن گیگ کرے کہ ہنداڑتون چناک ہکل و کوکار کرسہ ناوڑ
ناڈ پک آن ہندن یلہ مسردنکہ جل تیان آبشار آک۔ چنا تا تو آرا آن مجلسیک ہم بش مسراو
گاڑی نارنداٹ عرض محمد نا اراکن مون کریر و لے شکاری مجلسی تیان موکل کرسہ خلق نا
کری تیکن مون کرے و بشخو نا چاک نیمہ لارا سلیسر۔

لشکر خان شکاری ے وں کرے کہ کان بلٹوریا ے خن و لے شکاری سوختہ
مرسہ ”نم انوشوان نا بلٹوریا ے خن“، ای کا وہ کری تیا شکار اس پٹیو۔

شکاری و خلق نازا لبول آ تیان بیدس مچ آ خلق بلٹوریا نا داپارا بپارا آن گیڈ
کریس۔ پیرانگا ک اسہ نظر اس بلٹوریا غا شاغارہ تو اسہ نظر اس عرض محمد آ۔ تینون حیران

اسر کہ دانت کسب نئے۔

لشکر خان ٹوپے دوٹی ارفسہ ”ای دنو کچک تینا زندگی خنٹ باوہ دانا بالادے سیل
کبودے پائے دا کچک نئے چٹ تیارو بربری سے خواجہ بوزے تہ ہر بوچٹ پیرانگا بندغ
آتا چہرہ ے ایتک خنٹے سیل کبودے لمہ نا، امر گروچک ایتراہ دا بڈی آبدن، دادورگی آلتک
واقعی کن بلوریا گڑا بلوریا سے عرض مامد“۔

عرض محمد لشکر خان ناہیت آتیاں تینا بشندہ ے تو ننگ کتاو جوڑک تا کوش الکر
پارے ”بلوریا آخہ بلوریا“۔

”ہاں ہاں باوہ ہمو بلوریا“ لشکر خان ولدہ ٹوپے کاٹم آتخسہ پارے۔
”ماما لشکر خان، دا کچک ے ہندہ وجہ تیان میرا یسونے کہ دانا نسلے ودیفونی ے۔
اسہ وار میرا بلوریا کن نسلی او منڈا اس پٹن ولدہ نم سیل کتاو امر وکچک دا خلق نئی مرو“ عرض محمد
خوشی خوشی ٹی داہیتا تے کرے۔

عرض محمد نا داہیت آن کل خلقیک بروکا کچک آتا باروٹ سوچ خلسہ تینا تینا ارا
تیکن سرا لکر۔ داسہ بیرہ لشکر خان و نیاز عرض محمد نا ماسا سلوک اوڑن حوالا لکرہ کہ دا بلوریا
کن میرا الف شاہ آخہ کلد ار تسونے، اوداروس آن داڑے امر سر مس؟ عرض محمد نا ورندي
تیاں گڈاڑ تو ماسکتا ک بشو نادکان اکن مون کریرتا کہ دا حوالے اوکل آسر کیر۔

بلوریا ناہنگ آن گڈہ ردکان و ارا ٹی بیرہ عرض محمد میر و کچک ناہیتا ک مسرہ۔
کل ہندہ انتظار ٹی اسر کہ میر و عرضو زو گچو منڈا اس پٹراو بلوریا نا کٹیک زو خلق ننا زیب
جوڑ مریر۔

مچا خلق نئی بیرہ شکاری دا خوشی ٹی اوارالو۔ اونا ہوش و اوره بیرہ ہموچک آتون اس

هراد خلق وُپٹ نڪا کسرتيان تهل تما سر۔

اسه نن اس لشکر خان، نیاز، بشو و شکاری ناچنڪا ايلم جي جي، عرض محمد نا مجلس آن موکل کري تو جي جي خلق نانا تالان مروکا چي ٿي تينا چادر ٿي بوک مدان اُرا کن انگ اس که عرض محمد استه پاٽ تاماس ۽ تفوڪا بلٿوريا چادر ٿي ڏوڪا جي جي ۽ درست کتو او زور خلڪ باه بنگ کن تو هنده ٿي اونا لڻ نا پڻه کشکا اوبا هتا جي جي نانت نئي سخت مر سه اس که جي جي خليس آن چيها نٺ اس خلسه بڙ زحسه تينه او بلٿوريا نانش تا لنگ آن نانت تا چانخور مس، نيش تا لنگتون جي جي گروک آمبار کش کر ۽ اُرا نا کس کن و بلٿوريا همو ڙ ۽ جک آن جک سلوک اونا کس آخنت سخت کر ۽۔ جي جي ناچيها نٺ آ عرض محمد کو ٿي آن پيش تمه تو بلٿوريا ۽ لوک خنگا تخ تھے اوز و وچسپاني اٺ بلٿوريا ۽ ولده بند ٿي ته تفسه جي جي استه اُرا کن سر الڪ۔ منه کو ٿي ايبا رس تو خنگ که جي جي کو ٿي سه آبيکه تار مه ٿي تينا نت ۽ سيل کنتے۔

عرض محمد بيدس هيٺ نسه آن جي جي نادو ٿي الڪ او تينا کو ٿي آ ايسه۔ چراغ نا روشنائي ٿي نت ۽ ته هرا، بلو دم اس کشه خدا نا شکر ۽ ادا کر ۽ و جي جي ۽ منت کرسه پار ۽

”جي جي، نه قسم ۽ اُرائي هيٺ کيس، شکاری اگه سعي مس کنه کسفک، دا پنج سد رپي ۽ ارف و صبح نئون ختي شار آن، ايهن تو چنکو چانخور نسه و له کچک نازا را باور اف“ عرض محمد اسه دم ٿي کل پيتا ته کر ۽۔

”مر ۽ عرض جان، ني تلوسه که کس سعي مفک، دادو بلو گڑ اس هم اف“، جي جي پڙ ه مروکا عرض محمد ۽ تسلي تس۔

چاشت ناوخت آشکاری تو فک بڈیشو نادکان آباکس کسے کن انا تویشو شکاری نا
 خنتون جک مس او اشتانی اشتانی سوچ کرے ”حوال ایت‘ جی جی نا حوال بس؟“۔
 شکاری تو فک ے کوپہ غان شیف کرسہ ”انت۔۔۔ انت حوال جی جی نا؟“۔
 ”جی جی نا حوال؟“۔
 ”انت جی جی نا؟۔ شکاری چہرہ کلونگ نی مسونس“۔
 ”دانا مطلب نی اچ سعی افیس“۔
 ”آخہ انت کسے نا؟“۔

”استو عرضونا بلٹوریا جی جی ے ڈلانے، اونی اچ سعی افیس“۔
 شکاری ناخنک دا حوال تون ڈک پیشتمار و بغیر باکس نا انگ آن تو فک ے
 کوپہ غا شانہ اومون کرے اُرا کن تینا۔ اُرا غے سر منتکون خاخراس بش کرے۔ اُرا
 والا تون اوارمنہ بدو ہیئت جی جی نا پٹ ہم تس او خاراٹ تو فک ے مٹ ائی کرسہ سر
 الک بلٹوریا نا کسفنگ کن۔ بلٹوریا آن خوک مس تو عرض محمد اودے خنتون رم اس خلک
 او شکاری نا تو فک آدو بے اونا غصہ ے پدین کنگ کن دوی ے ہنین کرسہ پارے
 ”شکاری جان برکان اُرا ائی ہیئت کین“۔

شکاری اونا دوے مزحسہ ”لڑو کا بدن ے پین لڑیفسہ“ ”مر مر ای نا اُرا نا
 تولنگ کن بٹٹ عرضونا دا بلٹوریا نا دتیکن بسونٹ ہرا دے نی نا خلقی تاڈلنگ کن ایسونس“۔
 ”خدا ے من شکاری، دولفہ نے آ، داکنتون انا مت کسے۔ کسے اسہ دے اس
 ایت ای خولجہ غے تا سرکیوہ تہ“۔

”خواجہ ماجہ اف، دانا دوا داسہ سم ے، مر کر کنا مون آن، دن مف نی بے

خواجہ مروس، -

شکاری تو فکے برابر کرسہ اس کہ عرض محمد پشی آ مبار تو فک آچا، اڑ تو مانتا نیام
نئی لچ و تاڑ مس تو خوک بنا مار د آک رم کریرا واسہ بد حالی سے ٹی شکاری ے درونی
ترسہ کرار کریر۔ اسہ بلو عذاب اسے آن گڈ، منت زاری و نوار یفنگ نئے ٹی شکاری ے
اوکان مرد ریر۔

بیکہ تون جی جی نا شار آن بنگ آن گڈ عرض محمد نا و تاخ کی خلق بنا پیہن
ریشیک دا فیصلہ ے کریر کہ عرض محمد ے، جی جی نا علاج و معیار اکن پنج ہزار رپئی
تروئی مریک۔ فیصلہ نا بنگتون شکاری اعتراض کرسہ تو فک ے دوئی ارفسہ مجلس نا
نیام آن بش مس۔

شکاری نابش متنگ آن گڈ لشکر خان عرض محمد ے پوہ کرسہ پارے ”عرض جان“
داسہ منہ دے اکن بٹلور یا ے میر نا ماسا در تا نکلسکان شکاری نا غصہ پدین متنے و میر جوانو
نسلی او منڈ اس خنتنے بٹلور یا میر نا ماسا مرے جوانے۔“
لشکر خان نا پیتے ارفسہ عرض محمد صاحب نتون ختی بٹلور یا ے میر نا ڈاٹسن (ہرا
وڑ تون اس) نا خیر آتخہ شار اکن سرا لک۔

دا وخت دے پوسکن پاش کرسہ اس کہ جمرک خلقے نوان کرسہ پڑی پڑی یلہ
کنتکے شروع کریر۔ ہندہ پڑی پڑی ٹی پر زیات مس تولٹ بنا ماس آن شکاری بش مرسہ
باغیچہ نا کری تیکن مون کرسہ اس کہ یکدم نظر تا عرض محمد نا گاڑی آتمہ۔ گاڑی ے درست
کنتکتون شکاری سرک آسلیس او کسر نا مونے الہ گاڑی ے سلیفے۔ عرض محمد شکاری نا
خنتکتون گاڑی آن دڑنگہ تو دوتے شکاری آتفسہ کاٹھے آنخہ ٹی سر فے ولے شکاری نا خنتک

ہر اچندیٰ سن تا بے تنی تیان خیں خیں اڑیں گاسر تو فک ے کو پہ غان شیف کرسہ تر ندو
گٹ نسے ٹی حکم تس ”شیف کردا بلوریا ے تینا“۔

عرض محمدناہیت داسکان جوڑ تیا بتوسس شکاری پین گٹ ے مرغن کرسہ
”کنے حسین نا قسم عرضوا کہ پین اسہ ہیت اس کر لیس تو پیشانی ے نا برو ے اس
جوڑ کروٹ“۔

عرض محمد تینائی و تو فک نا خلیس آن بیوس مرسہ پرٹی چڑو کا بلوریا ے گاڑی
آن دڑنے۔

”مل پٹہ ے تہ“ شکاری ہکل کرے۔

عرض محمد پٹہ ے تہ ملا۔ داوخت بلوریا جک آن جک مون پہ مون سلوک
شکاری نا تو فک آ سیل کنگ اس۔

پرٹی سلوک شکاری ہر گڑاغان بے چکر بلوریا غا تو فک نا نلے تورسہ کرار و توار
نسے ٹی پارے ”رم ایت تہ۔۔۔ داوڑ مزہ کیک“۔

عرض محمد ہر داوخت بلوریا آن زیات تینا جان نا خلیس نیٹ اس بلوریا نا مون آ
گڑا سے کن اشارہ کرے تو بلوریا اونا دونا اشارہ تون جاگہ غان کشکا۔ بلوریا نا رنگتون
شکاری چپل آتے نت تیان کشہ او تینے ڈول کرسہ منہ گام مون آ ارفسہ پالن آپٹ آ
زند و کئے زندا اونا نشانہ ے الک۔ داوخت بلوریا اونا خٹی کچک آ مبار اس سماعت اس
جوان خوڑت ہرنگ آن گڈ کچک اونا خٹینی خانخور اس جوڑ مس خانخور آ غور کرسہ نشانہ ے
براہر کرسہ اس کہ خانخور اونا خٹینی داسہ چڑز اس خنگا کہ او داسکان نشانہ ے جوان
التوسس کہ چڑز انا کنگر اس مس ہندڑ تون شکاری بشندہ اس کرے اوسم ناٹا کہ مس۔ سم نا

تو ارتون عرض محمد ناختیان خویک آک پرٹی اوار مسرو داڑے شکاری تینا کنگر کن رم
 کرسہ جیب آن کتارے کثہ اوبلو بلو گام ارفسہ تینا شکار آسر مس۔ شکارے سرمنتون اودو
 بے کنگر نا پر آتیا ولے اونا دوٹی بلٹور یا نا دورنگی آٹک بس۔ کنگر ناسنٹے پٹسہ او
 بے جارات مس تو کنگر نا کہنگ نا خلیس آن دورنگی آلٹے کاٹ کرے اولٹکے اسہ
 دوٹی اسہ بلو بشندہ سے تون شپا دیریتی تو فک بڈ جپ خلسہ اراتیکن سرالک۔ اودا سکان
 اُراغا سرتوسس کہ پر سلیس او جمرک آسمان آن ہندن گوہنگاردنکہ شکاری نا کنگر۔

.....

بے معیار

”ایڑ موٹو، فی الا برام، بے بتوس؟“۔

”ایڑ جان، داڑے پدے کس الوکا، نثار و مسنک، ہمودے برام آنا سر اراٹی
اسے ہڈ کروئی اس“۔

”ہاں۔۔۔ ایڑ موٹو، فی بسوسہ گڑا عبرت کتسہ، دادنو برام کس اس، نناشاراٹی دنو
برام متنے مالو“۔

”ہوایڑ، چناک ہمے دے آن کہ برام آن بسونو۔۔۔ چڑا برامی و برام ناصفت
اٹی او“۔

”برامی و برام ناصفت آن چپ، نا کراچی والا سنگت و مسٹر تہ مخلوقے
گوڈ یفیسر“۔

”الا اخس مرے اوشار والا کو (بشخدہ کسے تون)“۔

”ایڑ چٹ بے معیار او امر کے ہرے نامسنک دن افس، نن داوڑ و وڑتینا زنداٹی
خفتوس“۔

”امرا یڑ امر و وڑ؟“۔

”اٹا، فیشن آتا ایڑ، توبہ توبہ“۔

”الا ایڑ جان، واسہ نامسنک تینا شوق آتے کیرہ“۔

”اللہ معاف کے، برامی ناچنکا دُسخے خنوس توبہ“۔

”ہو، اوچکا تینا ایڑ تیلی کل آن فیشنی انگاے۔“

”دافیشنی ہندن اس کہ کل پیغلہ غاتا خنک اوڑ اسخت اسر۔۔۔ ایڑ موٹو، دا بے مراد نو گئو کی رنگ سنا فینسی نغینی اوچ کر یس، مچا اُراٹی اونا پچاک بجلی آمبار گرو چک تسرہ۔“

”الا خس مرے باوہ تہ ڈاکٹر نئے ایڑ جان۔“

”بس زرنما بازی ے، دانا پڑہ تے خنوس، ای تنوٹ تہ مسنک پاریر کہ ولڈن رنگ کر فینے تہ، دانا دنو پنگنو مرغنو پڑہ اسر کہ تے تہ تمار، بس موبائل دوٹی سردرہ چریزگا کہ و مخاکہ۔“

”گولڈن کلر، ایڑ جان اودے گولڈن پارہ۔“

”ہاں ایڑ موٹون انت تیانہ داوڑ تے، دانا مونے خنوس ہندن میکپ آتے ٹی سنیری اس دنکہ داڈرامنیک افس، ٹی وی ٹی بریرہ، چٹ ہموڑ۔“

”ایڑ، داینو پگہ نامسنک بیوٹی پارلر آتیا کارہ۔“

”ننے انت خبر داتلسی وچم تہ ایڑ، دانا خنتے خنوس ہندن خیسن گئو کی، دوانہ دنو بلو ملار تنخاس، ای مالو گریزگاٹ کہ داشوم نا خوبلو ملار او، دوانا مسنک پاریر تاتو، دافتے پین پن اس کیرہ۔۔۔۔۔“

”ایڑ اوفتے لیشز پارہ۔“

”ہندو پن اس کریر۔۔۔ ایڑ اسہ ہییت اس ہرے دا خدا خلوک زیبا ہم باز اس، دنو جوانو خیسو سرخی خلکس، ہراو نا نازر کا باہ تون چٹ نمہ کریرہ۔“

”ہاں ماشاء اللہ اوکل ایڑک ہندن کشوکوا،“

”ایکان جوان اس، بس ہندہ فیشن میکپ وچڑا موبائل دوٹی، بشندہ غاتیان تہ کنے بد بسکہ، مسٹر باندے دن مف“۔

”ایڑ، اوفا ہندو ماحول کسے“۔

”توبہ پیسہ نابازی ے کہ چٹ سینڈل آک تہ او ناخن تارنگ وپرہہ غاتون ہم رنگ اسر“۔

”ایڑ دا ہیٹ آتے نی برای آن زیات او نا دُستچے ہرانا س (بشندہ سے تون)“۔

”اسٹ ای آخہ ایڑ، آخس کہ برام آبوسر کل او نا سیل ائی اختہ اسر، نئے دامسنگ اچ برای نا ماسا التور، کل تہ ہموڑے مچ اسر“۔

”ہاں جوانے۔۔۔ نم داڑے مشغول مسرے“۔

”(جنگ اس خلسہ) آن ایڑ، نن دا فیشنی و لمہ تون تہ اختہ اس، ایڑ دا چٹ باز پیسے او خنگارہ“۔

”الا ایڑ، امی نے پاتوٹ باوہ تہ کراچی ٹی بلوڈاکٹر کسے“۔

”ہموڑے ایڑ، دامسٹر دوخیسن ناسیٹ اس کریسٹس، اسٹ لنے تہ لچوک اس، اسٹ لوکٹ ناوڑ ہندن مرغن مرغن، یلہ اسکہ، لوکٹ نادا (دونا کل ہورتے ملسہ) ڈلہ انگا ٹکی دانا چٹ پوتے تماس، ہندن اشکنو مرغنو مرغنو کاٹہ کریس، دا چنکا مسٹر نا چلوتے خنوس ارٹ اسہ دوٹی تہ ارٹ ایلو، اورا کڑا ہم کریس، ننا ماسا برامیک ہم دوگرٹوڑا چنپہ“۔

”ہاں ایڑ، خدا گنج تسونے تہ“۔

”الا ایڑ، دا کل پیسہ غا کو کہ دوفیشن کیر، نئے پیغلی ٹی ارا ہنگھڑی تر داسکان

ڈکانن تہ چناتا برام اکن۔

اڈ تو ماک بشخندہ کریراوتینا چاہ ناپیالہ غاتے ار فیر۔

”ایڑ موٹو دانالمہ ے خنوس، ناتو سنگتے، ای اولیکو وار خنٹ تہ داپیرانگا نیاروی دنو
سِلک انا پیچ کسے آموسی تڑوس تخفیس چٹ پیغلہ اس خنگا کہ۔ داعمر آ ہم اونا لختی جتا
خنسین ناگٹی اودو تیتی بنگھڑی اس۔“

”ہان، مسنک تہ اوڑا انا نو کہ دن شوقی او۔“

”بس ایڑن دنو بندغ تینا زنداٹ خنوس، دنو وڑ توبہ، تنکن داچٹ معیار کسے کہ ننا
مسنک داوڑ تینے میر فرمو بائل دوٹی کیر و سر درہ چرینگر۔“

”ایڑ اسہ ہیئت اس پاودا شوق فیشن داے باز کیرہ ولے باز نیکو بندغ او نہ
اسٹ نہ بدے خوارہ نہ پین، داسہ نے سماے ہندہ فیشنی انگا مسٹر کن تینا جوانو مارا اس پٹسہ
ے کہ امر و مارا اس مرے بس خوانندہ و اخلاقی اس مرے۔“

”انت او نالمہ ہنداڑے مارا اس پٹک اوڑ کن؟“

”آن ایڑ، کنے پارے کہ کنا مسٹر کن جوانو مارا اس خناس تو کنے پاس، ای اودے
ہنداڑے نما خا ہوت ٹی برام ایتوہ۔“

”ایڑ موٹو، اگرہ دنو ہیئت کسے گڑا کنا مارا سفر خان کن پاتہ چا نژدہ خوانانے، ایکان نی
ہم کنا مارے تیا سہ باز چپ و ماخول او مار کسے۔“

”گڑا ایڑ جان نی دافیشنی ے نشار کروس امر مرو (خنک کسے تون)۔“

”امر کین ایڑ موٹو فیشنی اس تو ہرے ولے کنے دوست ہم باز بس۔“

اڈ تو ما مجلسیک سوچ کسے ٹی اختہ مسر۔

.....

داسہ زالبول آک بدل مسونو

پینگن خرن رنگ نچاچاک، اوفتائج مومن انگ مچلی کوٹ، نتے ٹی کرو کوڈیل
 نابورا نگا بوٹ آک، چپیکو دوٹی کیٹ سنا گھڑی، پڑہ غاک خف تاماس و خیر آن چنک ولے
 نیام سر آن بلن، راستیکو دوآسیم کشوک، سلمان نشی نافترنا مونا کرسی آتو لوک کوچ سنا سر
 انگ نا انتظار سٹی کلیر سواری تے ناز بندی ٹی سیل کریک۔ اونا چہرہ غا ہمو رنگ اس ہرا
 بہار نادے تنے آگدانی تا چہرہ غا تیا مریک۔ خنتی ہندو مہرئس گرو چک تسو کہ ہرا نوک
 بروکا بندغ اودے اونا تیناس لگا کہ دافے ہرنگ آن اونا تنک آجوڑ تیا اسہ سبک او بشندہ
 نس گونجک آمبار لچوک اس۔

کلیر اونا ماسا تنو کا بلا بیگے ارفے اوٹول بکس نی تنخا، ولدہ اونا کٹ نی تنخو کا سوٹ کیس
 اکن دومر یفے تو سلمان بشندہ تون کاٹے آخے ٹی سرفسہ کرار تو ارئسے ٹی پارے
 ”دائے تینون تنخوہ“۔ اونا ہیبت تون کلیر تیز و گام ارفسہ ایلو سواری تا سامان آتو ناختہ مس۔
 داوخت سلمان نا گھڑی ٹی ہفت و نیم آن پنچ منٹ اسکے کہ کلیر اودے دواٹ
 سوار منگ نا اشارہ کرے۔

سلمان بش منگ تون تینا خیر نادامن ے سیدھا کرے او کوچ نی لگا۔ اونا
 لنگ تون کوچ نا ہمو آرن نا تو ار مس ہرا دے ڈرائیور آک سرالنگ نا وختا خلیرہ۔
 سلمان تینا سیٹ نمبرے ہر سہ اوڑا تو لس، سوٹ کیسے کٹ نی تنخا او بشندہ کر سہ

ایلو سواری تاسیل نئی گون مس۔

ساعت ہندہ اس کہ بڑو لاغرو بندغ کس، ہرانا دوٹی مسہ پلاسٹک اسرارٹ
ے نت آجا کہ غاتھا واسٹ اس دوٹی تورسہ سلمان ناماس سٹاسیٹ آژنڈہ۔ چادرے کوپہ
غاتیان ار فے اوزان تے شاعہ جیب آن مٹ اس مونگھ پلی ناکشہ چادرنا ذی آتالان
کرے اوکٹنگے شروع کرے۔

کوچ کرا کر اتینا سبک رفتار سٹون بازار آن پیش تمہ اڑتو ماکلیز آک ہر مالودرگہ
عاسلوک اسرٹھی مسر، درگہ بند مس او کوچ تہارا نگا سڑک آخ آتہو و انجن ناتوار نئی منزل
اکن سفرے برجاتخسہ سواری تے چند بیفسہ تیز مر سہ انا۔

سلمان ناماس آتو لوک آ بندغ مونگھ پلی تے کٹے، چادرے نت آ مونا ٹوکسہ پچ
آتے بے، لٹے سیٹ آتھا، کاٹھے ڈکا، خاچہ۔

جوان ٹکراس انگ آن گڈ ٹیپ خلنگا اوساجن فلم بنا شعر ”میرادل بھی کتنا پاگل
ہے یہ پیار جو تم سے کرتا ہے“ کمار سانو و ہاکا ناتوار نئی ہنین ہنین کوچ نئی تالان مس۔ شعر
ناتوار سٹون کوچ نا پیہن آلیٹ آک کسفن گارو خرن آبتیک روشن مسر۔

کمار و ہاکا، شادا نگا توار کوچ بنا خرونی و چپی ٹی سلمان خمار مر سہ سیٹ ے
سرچہ کرسہ ملار آتے بند کرے۔

سلمان داسکان تننگان انتوسس، مڑوک نا پلاسٹک آتا شیر شپرہ و کوپہ ماتہ لکنگ
آن سلمان نا خنک ملنگار۔ سلمان اوڑا اسہ نظر اس دا خیال آن ہرا کہ مڑوک اوڑن
بشخنداری خوائے ولے او بے پروا تیان بارتینا پتھکا تے دوٹی السہ بش مس او انا مونا
سلیس۔ ساعت ہندہ اس کہ کوچ برک کرے و برک سٹون اوار بلو سواری اس تیغ آن بش

مس ہراسٹ تینا لے شطرمغ آمبار کشا کہ ہریوانت مس۔ مژدک دژنگاولے تارمسی نا
سوب آن درست متو کہ او ہر علاقہ اس۔

داوخت کمارسانونا ”بہت پیار کرتے ہیں تم کو صنم“ شعر خلوک اس۔

سلمان شعر نالوز آتیٹی ڈب السہ ایلوسواری تیان بار خنتے ولدہ تر کرے۔

کوچ نارفتار داسکان تیز متوس کہ اسہ وار ولدہ کرار کرسہ ہڈ کرے و سوار یک
ہمووڈ لختے کشار۔ سلمان ناخنک مونا خلوک اسر کہ زالبول اس ہرانا دوٹی لوط کس اس، کلیز
نارندٹی برسہ سلمان ناماس نسیٹ آژنڈہ و لوطے شیف نت آماسا تھا۔

زالبول ناداخہ خوک تو لنگ و روچی گژدان نا خلوکا سینٹ نا گند آن سلمان نا
اُست ندادھڑکنک تیز مسر و دلرستاک تاشک و شرم آن پالسر۔ زالبول نابازخوکی ناسوب
آن اونتے لچفسہ تینا و اونا نیام ٹی چتکو جاگہ اس جوڑ کرے۔

زالبول داگڑا تیان بے چکار پشن ہنگ کن اسہ نظر اس سلمان ناپارہ غاہرا کہ و
اسہ نظر اس ایلومسافر آتا ہر داوخت ہاکا ناتوار ٹی لیکو کنسہ تنگان اناسر۔

نیم گھنٹہ سے نا کچ تیر متنگ آن گڈ زالبول نا خلا سوکا گنجک بے تام مس تو
اودے یکدم باہ غان کشہ ہورتیا گول کرے لوط آن پلاسٹک اس ار فے پلاسٹک آن منہ
پین گنجک کشہ و اسٹ اس باٹی کرے۔ لوط نا تخنگ نتون اسہ گونجک اس سلمان اکن
مریفہ دوے تینا کو پے غے تہ خلک۔ سلمان ہر اتینا خلق و مروکا برام نا خیال آتیٹی اس
سٹہ یکدم زالبول ناپارہ غاچک خلک، نظر اس اونا خنتیٹی ہرا و بشندہ سے تون گونجکے اونا
دو آن الک۔ زالبول ہم بشندہ کرسہ مونے تینا اڑسہ۔

ٹکر اس انگ آن گڈ ”کوئہ کن کا سہ؟“ زالبول سلمان نا کنڈا ہر سہ

سوچ کرے۔

سلمان مونے شیف کرسہ ”جی ہو“۔

زالبول پوہ مس کہ مارشک کنگے تنک او بشندہ اس کرے او پتے مونی درسہ سوچ کرے

”ہراکان ہنگس؟“۔

سلمان ”قطر آن“۔

زالبول گدے کاٹم آترند کرسہ ”ای ناختکون پوہ مسوٹ کہ پردیسی

سے اُس“۔

سلمان ”جی“۔

زالبول چپ کرے سلمان ہم دمہ کشہ کہ ہیت ناسلسلہ کٹا۔

داوخت ”پھول مانگوں نہ بہار مانگوں“ میں تو ضم تیرا پیار مانگوں“ سفر نامزہ ے

پین زیات کریس۔

زالبول پیتاے مونی دنگ کن ”ایڑے انت کاریم کیسہ؟“۔

”کمینی سے ٹی سوپر فائر اٹ“۔

زالبول اونا لوزے پوہ متو دروغ نا بشندہ اس کرے سلمان اونا کنڈا ہنگ

ہم الوکہ۔

اسہ پین چکوچی سے آن پد ”پن نادیرے؟“۔

”عامر“ سلمان دروغ ترسہ پارے۔

تینا دروغ نا خلیس آن سلمان پن والا پتے گیرام کنگ کن اوٹن سوچ کرے

”نم تنیا سفر کنگ ہرے؟“۔

”ہو“ زالبول ورنندی تس۔

زالبول سلمان ناسوج واوناشک ناکم مننگ ناخوشی ٹی ولدہ سوال کرے
”انت ے نن زالبول آک تنیا سفر کنگ کپنہ؟“۔

سلمان مچے ابکا مرسہ ”نہ نہ کنا مطلب اوالو۔ ننا علاقہ نازالبول آک ایہن تنیا
سفر کپسہ“۔

”داسہ زالبول آک بدل مسوؤ“۔ اونا دا جواب آڑ تو ماک بشخندہ کریر۔
سلمان ہیئت نس کنگ خواہ سوکا ہنداڑتون کوچ ناٹائر آتا چیسیتہ مس اوکل
سوار یک تینا مون ناسیٹ آتیکن جغل الکر کوچ نایکدم سلینگا کل سوار یک خیر آسیٹ
آتیٹی لگار۔ کوچ ناہڈ کنگتون ٹیپ بندمس وکلیر ڈراہور و مون ناسواری تیٹی اھاھوئس
تمہ۔ اسہ کلیر اس لپڑزہ رم کرسہ کل ے سعی کرے ”زو کو پیسہ وگڑا تے تینا ڈکوڈز آکو“۔
دز آتا ہنگتون مچا کوچ نئی شورا س شاغنگا۔ باز آک ڈراہور ناچنٹ کرینگ تننگے
شروع کریر باز آک درود شریف ناوردٹی اختہ مسر باز آک اوعارہ تو باز آک برف آمبار
تینا جاگہ غایتا تقیر۔

ڈراہور وکلیر آتا ڈنگتون اسہ نکاب پوش اس ہرانا دوٹی پٹل اس نس کوچ نئی
لگا وپڑو کرے ”بغیر اس زالبول آتیاں ایلوکل بندغاک انت انت نعمون ہرے پیسہ
موبائل گھڑی کلے چپ چپ چادر نئی شاغے ہر کس چالاغی کرے تینے آن انا“۔
سلمان ہندہ پڑوتون تینا گھڑی ے دو آن ملا اوشلوار نا جیب نئی کرے ولے
زالبول تینے اوڑن حوک کرسہ ”داجیب آتے ہم پڑہ کنے ایت تہ ڈکیوتہ ٹیکن“۔

سلمان اسہ نظر اس مونہرا تو واقعی ارا بندغ چادر اس جولان کرسہ گڑا تے جمع

کریرہ اواسٹ اس جیب آتے پٹسہ اس۔

یکدم تینا سوٹ کیس ے زالبول نادوٹی تس ہراہموڑ بے پروائی ٹی بے اِڑز
گونجک خلا سنگ اس۔ کوس ناجیب آن ہوہ و موبائل ے ہم کشہ تس تہ گھڑی ے زالبول
اوڑن مالوار فیسوس داکل گڑا تے زالبول تینا لوطی شاعہ اوہوشے تینا چپ کرے۔

زالبول ناراستیکو دوناسیٹ آسہ ملا اس تو لوک اس او تینا و تینا سنگت ناہوہ و
موبائل آتے ہم ہندہ زالبول اکن حصہ ہرافتے او شخندہ سے تون لوطی جاگہ تس۔
ملا ناخننگ تون سلمان استہ خیرناسیٹ آتو لوک آارغ و زابہفہ خلتے بیوس کرسہ
تینا پیسہ و موبائل آتے ہم تس۔ داکل گڑا تے لوطی جاگہ تنگان گڈ او چپ تینا
دوتے سوٹ کیس نازی آتخہ او مونے شیف کرے۔

دز آک داوخت او فہیان اراسیٹ مونا اسر۔ چادرے پر کرسہ مخلوق ناجیب و
جرا ب آتے پٹسہ بازے منہ شامات و مچ خلصہ خیر آبتنگ اسر۔ سلمان استہ ماسا برتواسہ
نظر اس سلمان آہرا و اسٹ اس تہ ترند آن پارے ”کش داکوٹے“۔

سلمان زالبول ناکند اہراولے اونا مون شیف اس تو مجبور مرسہ کوٹ ے کشہ
تس تہ۔ اونا جیب آتے پٹنگ آن بغیر دز آک مونا سرالکر۔

دانیام ٹی دہ منٹ بنا کچ گدرینگا دز آک خیر آن مونی برسہ اسر کہ سلمان ناماسا
تو لوک آزالبول ے بش کریو تو زالبول سلمان ناسوٹ کیس و تینا پرانگا لوطے ارفسہ او فتا
رندٹی سرالک اوکل تاکوچ آن دڑنگار۔

سلمان ملا اونا سنگت و خیرناسیٹ آتو لوکا ارغ و زابہفہ باہنٹ زالبولے ہنگ
آہرسہ اسہ سوچ کسے ٹی تمار۔

اوفتا ڈنگتون ڈراہور وکلیز آک لگا زدرگہ ے بند کریر و کوچ کرا کر اتینا سبک
انگار فارتون منزل اکن سرالک۔ مچا کوچ نئی قبرستان ناوڑ وچی اس تالان اس۔
سلمان تینا سوٹ کیس نئی تحو کا گڑا تا باروٹ سوچ خلسہ زالبول و مونگھ پلی کنو کا
لاغرا نگا مڑدک ناچہرہ غاتے یات کنگ نا کوشش نئی ناشاد تو لوک اس۔

.....

ابدال

پیرانگا تینا ہر وخت نا جاگہ سبزی منڈی نا کٹڈا، تینا ڈاٹسن نا خیر آ تو لوک
سنگت آتون مجلس کرسہ اس۔ سنگت آک مجلس و تال چاہ تون اوار سبزی سودا کروکا و
الوکا تا پارہ غاہرسہ وخت تیری کنگ اسر۔

ہندہ مجلس و سیل اٹی پیرانگا نا نظر بور پڑائی لاغر آ مار کو آتمہ ہر الوط اس بڈ سبزی
والا سہ ناما ساسلوک اس۔ پیرانگا اونا خنتکون گاڑی آن دڑنگا اومار کوکن سرالک، اوڑن
خوک متنگ تون اوڑا پک مس کہ داہمو خلقی آ مار کو، اضغرے۔

اضغرے درست کنتکون اودے اونا زندگی ناہموکل آن ہننیا سال آک یات

بسر۔

داہمو سال آک اسر پیرانگا شارنا چور بازار آن توئی مسہ جمعہ ٹال خلوکا دکا ندار
تینا لیلام اٹ ہندو گڑا لکوکا ہر اباڈر آن خوک رہنگو کا خلقی تاکا ریمٹی بروسر۔ داگڑا تیبی
چناتیکن چیل، بوٹ، جرسی، کوٹ، ٹوپ، دست پنچہ گئی، ہنگھڑی، گوازی ناگڑا فٹبال، فٹو،
بیٹ، غلیل، چدو، زالبول آتیکن شال، گدا، اوفتا درکارٹی بروکا گڑاک دکہ دیری اوٹل،
چورہتی، چراغ، چٹ، دسک و پاک، سیلہ، کتا، لشی، کوپ، گلاس و جگ، زینہ غاتیکن
گوٹ، بیل، متکونوچ، اوپین چندی گڑاک ہر اوڈے اڑزان دو بروسر لکوکا تا اومسہ جمعہ
آن گد تینا ڈاٹسن نا پدے سیٹ آتا مون و خیرے جوان لوڈ کر یکہ گڑا تے سوارا کا تفیکہ

وہفتہ صاحب آؤختی سرا کا کہ۔

باڈر آ آباد مرو کا داخلتی تیکن چو روڑ اس تیار الوکا، شار ناروڑ آن گڈ پیرانگا نا
وڑو امر واسہ سودا گراس یا ضرورت مند اس انوس تو اودے بلا لٹ، ریک وُبس آمیت
انوی مسکہ۔

ہندہ سوب آن داخلتیک سال آ تا سال شار آ بتورہ و شار آن کس اوھنیا انتو کا
بیدس پیرانگا غان۔ پیرانگا تینا سواری ناخیا لے تخسہ مدان مدان داکسرتیٹ لٹ، کڈ، کوٹور
وچر آ تیان پام کرسہ دیگر آن گڈ اولیکو خلق آ سر مسکہ۔ خلق آ سر منتکون او مسیت نا ہجرہ نا
مونتا تینا گاڑی لے سلیفیکہ او شامے ہجرہ ٹی گدر بلیفیکہ۔ خلقیک اونا گاڑی لے خنتکون
تینا اراتیان چنا تون اوڑکن ارغ وکتغ ہم مون تسرہ۔

شام سون تینا تھے راستے کنگ آن پدا و صاحب ناوختی تینا ڈاٹس نا پٹے ملا کہ او
کل گڑا تے اسہ زیبا و وڑسے ٹی تخاکہ۔

چناک تیغ آن سما کنتکون، مسک و زالبول آک اُرا نا کاریم تے ایسر کنگ آن
گڈ و زینہ غاک پالیز آ تیان ہنگ آن پد پیرانگا نا تخو کا گڑا تیکن مون کریہ۔

ہر کس کہ پیرانگا آن گڑا اس الوس تو اونا قیمت نا بدلہ ٹی پیرانگا اوھنیاں پیاز کوٹغ
وگلو الکوکا۔ کس نا گڑا نا قیمت چار کو پیاز مسکہ، کس نا ارا کوٹغ تو کس نامسہ چار گلو۔ داوڑ
خلقیک بغیر زرا آن تیکن گڑا الکروہ و پیرانگا تیکن پیاز وگلو مچ کریکہ۔

ہندہ خلق نئی اصغر رہنگا کہ ہر ادے پیرانگا باز دوست تخاکہ۔ اصغر اودے اونا
سودا گری ٹی کمک ہم تسوکا، تینا خلقی تا پیاز و کوٹغ آتے او تیٹ پیرانگا کن طول کریکہ، اونا
دا کمک نا ایوا ز ٹی پیرانگا ہر چکر اوڑکن تینے آن اسہ ٹیکی اس ہم ایسوکا۔ وخت وخت

پیرانگے کمک تنگ کن اوڑتون ایلوخلق آتیاہم اناکہ۔

اضغراستہ خلق ٹی تنگ دیگر اسکان ہڈکنگ آن پداو ایلوخلق آتیکن مون کریکہ او
ہندہ وڑٹ باڈرنا کل خلقی تیا تینا گڑا تے دریکہ۔ مسہ چار دے ٹی کل سامان تے سودا
کر سہ گاڑی ے پیماز کوٹھ وگلو آن لوڈ کریکہ اوشارنا سبزی منڈی آ ایسوکا۔

شارے سرمگتو ن سبزی والا ک اسہ دے ٹی اونا گڑا تے الکرہ او پیرانگا داپیسہ
غاتیان گڑاس پیسہ جتا کریکہ او بروکا مسہ جمعہ ولدہ چور بازارنا لیلیامی آمگنا گڑا تیان
اڈز انو ضرورت نا گڑا الکوکا و مسٹیکو جمعہ آن گڈ ولدہ ڈاٹسن پر خلق آتیکن اناکہ۔

دا خلقیک چار پنج پشت آن دا ڈغار آ آباد اسر داکان مست او ہندہ باڈرنا
ریک آتیا گدان آتیی زند کریہ ولدہ ریک نادون تادیرنا کم متگ آن او بیٹ کریو او
پٹ آبسر۔

داڑے بنا ٹی اسہ ارادون ختا ولدہ عرب آتا ثوابی آپیسہ غاتیٹ این جی اوز
والاک او فتیکن مسہ چار ناوڑ ہم خفیر ناوڑ وڈون تا حوال آن داپار ایپار آباد مروکا گدانیک
ہم ہندہ دون وناوڑ تارندائی برسہ کریو وداقتا آبادی ووسہ کرے۔ داپٹ آک اوفقا باوہ
پیرائی آزمیناک اسر مدان مدان اودازمین تے دسنگ ناکا ریسے شروع کریو۔

پرنا برکت اٹ ہند اخس غلہ کڑب است پست پالیز دیرہ کہ اوفقا مچا سال
آسراتی اٹ تیرمسکہ داوڑ اوزمین و مالداری ٹی اختہ زندگی کر سہ اسر۔

گڑاس سال آتیاں گڈ ولدہ عرب آتا خیراتی آپیسہ غاتیٹ او فتیکن منہ مشن
ہم خلکر ہرافتیٹی گڑاس تا پوک مسراو گڑاس آباد مشن تیان گڈ او پیماز نادسنگے ہم
شروع کریو۔

تینا داپالیز و زمینداری اٹ اوتینا اُراتے خوشی اٹ چلیفیرہ - ہرسال
زمیندار آک منہ باریم کوٹخ و پیمازنا شار آایسرہ سودا کریرہ و داکان تینا ضرورت ناگڑا
الکرہ دریرہ۔

پیرانگا اوفتا نرینہ عاتے ہرسال سبزی منڈی آخنا کہ تو اونا ذہن نئی ہندہ سوچ
بسکہ کہ دا خلقی تا چنا و زالبول آک تو چندی چندی سال شار آفسہ، تاکہ اسٹ اس تہ باز
بیمار مف، اوہم باز وخت، اوتینا مریض آتے اُچ آتیا انگ آن خلیرہ، ہندہ سوچ آتیاں
اودے دا چور بازو والا خیال بس ہراڑن اوتینا سودا گری لے شروع کرے۔

شار نئی ہر جمعہ نادے صبح آن شام اسکان چور بازار لگا کہ داڑے ہر ذیل نا
متکنو پوسکنو، جوانو، خرابو کاری و نا کارہ اوگڑا ملا کہ۔ پیرانگا داگڑا تیاں مسہ جمعہ جوانو اڑانو
گڑا مچ کر یکہ اوگاڑی لے لوڈ کرسہ خلقی تیکن دریکہ۔

خلقی تیکن پیرانگا ناگاڑی خدا نا کنڈا برو کو اسہ نعمت نس اس، دا اوفتیکن دنوڈی نس
اس ہراٹی اوفتا ضرورت نا ہر گڑا دو بسوکا، کس لے اگہ اونا درکاری گڑا دو بفروس تو
پیرانگا لے کلو تسوکا او بروکا توٹی پیرانگا اونا ہموگڑا لے ایسوکا او جوانو منہ کلو پیماز یا گچینو کوٹخ
الکوکا اوڑن۔ زمین تا آباد منگ نا سوب آن ہرا را خواجہ و گودی تون چندی چندی کلو پیماز
آک شفی تا کیرنگ و شنگی تیٹی تخوک اسر، ہرا فک اوفتیکن نغدا وکلدار اسر۔

باڈرنا دا خلق آک ہشت جاگہ غابشوک اسر، ہر خلق نادو اندہ سیزدہ اُراسرہ او
باز ہندو اُراہم اس ہرافتون ہنداخہ پیماز اسکہ کہ تینا خوشی آن پیرانگا لے اونا گڑا نا قیمت
آن زیات ترہ۔ پیرانگا چندی سال آتسکان دا خلقی تون سودا گری کرسہ تینے جوان
مالدار کرے و لے بروکا وخت نئے پیرانگا ناگمان اٹی اس نئے خلقی تے وختس داگڑا نا

خیال بسوس کہ اسہ دے پیرانگا ناجخت و خلقی تا نصیب دن ساعت نُسے ٹی بدل مریک۔
 خلقیک تینا زندنتون مشغول اسرہ کہ اسہ دے منہ سرکاری او بندغ دا حوالے
 ایسر کہ بڑز آن حکم بسونے باڈر آن خوک آباد منگ داسہ منع ے باز زوت دا مچ جاگہ
 غاک بند کنگرہ داڑن بیدس ہمسایہ ملک نتون جنگ نسا آثر آک ہم اریر ہندہ سوب آن
 اخس زوت مریک دا پٹ ے ہزار کلو میٹر اسکان خالی کروئی ے۔

خلقیک داسکان فیصلہ اس کتو سر کہ فوجیک بمائے تینا کیمپ آتو ن بسر و خلقی تے
 اُراتیان کشتنگ نا کاریسے بنا کریر۔ دا کل خلقی تیکن شار آن خوک اسہ بلو پٹ نُسے آرا
 کنگ نا کاریم ہم برجا اس۔ یک و نیم تو نسا کچ سرکاری تنبوتی متنگ آن گڈ ہر اُرا خولجہ
 ے ارا کوئی داسہ غنسل خانہ اس تنگا۔ داڑتو ن او ارا وفتیکن ہر تو سرکار نا کنڈان راشن ہم
 بسکہ ہر راشن تیٹ او تینا تو ے اسہ بدو حال نُسے ٹی گد ریغیرہ۔

اینوش تو آن گڈ پیرانگا ہر اتم بور پڑائی آلا غر آمار ے سبزی منڈی ٹی خنا ہرا
 لوط اس بڈ سبزی والا سہ ناما ساسلوک اس تینا گاڑی آن دڑنگتون او مار کوکن سرا لک
 اوڑن خوک منگ تون اوڑا پک مس کہ داہمو خلقی آمار اضغر ے تو اوڑتو ن ہیئت کنگ کن
 او مونی سرا لک پیرانگا اوڑا سر متوس کہ پین مار اس ہندو لوط اس بڈ اضغر ناما س آن
 گدرینگتون او نا کوپہ غادو خلک اوڑا تو ماک لٹو نچ سبک او گام ارفسہ سبزی منڈی آن
 پیش تمار۔

پیرانگا دم اس چپ سلینگ آن گڈ ہمو سبزی والا ناما سہ انا ہراڑ ے اضغر سلوک
 اس او سوچ کرے ”دامارانت پاریکہ؟“۔
 ”ہر امار؟“ سبزی والا سوچ کرے۔

”ہندہ بور پڑائی لاغرانگ، لوط اس بڈ کریس۔“

پیرانگا ناسون سَتون سبزی والا بلو خٹک اس خلسہ ”اے گنو کونا پاسہ۔۔۔ اواٹ
دے ناسے لوط اس پر متکو گڑا تیک و بدل ٹی تہ پیمار و سبزی خوانک ابدال“۔
اونا ہندہ ہیئت سَتون ماس ناریر ٹی والا ک ہم خٹک اس خلکو و پیرانگا کرا کر اتینا
ڈاٹسن کن خیر کرے۔

• • • • •

بے باک

ای کالج ناچھٹی تے تیر کنگ کن خلق آبسوسٹ۔ کنا اڑمیکو دے اس، ای تینا
 باغیچہ ٹی چرینکسہ کردہ ودرخت آتے سیل کرسہ اسٹ، ہندہ چریگ ٹی ای خنٹ کہ باغیچہ
 نا دیوال قبلہ ناکند ان تل کرینے۔ ای دیوال آن خوک مسوٹ تو کنا نظر دیوال آن
 ایپار خلقی آ مسن تیا تمہ ہر ادیری آٹینکی ناللقہ غاتیا چچ سلسہ اسر۔ اوٹینی اولیکو مسٹر ہر اتم کنا
 کند اہر اتو کنے ہر گتو ن بختندہ کرے وای ہم اونا جواب ٹی بختندہ کرسہ مونے اڑساٹ۔
 کنے سماتمنکو دامسٹر نا بختندہ اس، اونا گڑ دا نگامون اس یا اونا گرو چکی آخنک اسرہ
 کہ اوچ آن مچ کنا اُست ٹی ڈا۔ ای اونا چہرہ دے ذہن اٹی چربفسہ باغیچہ ناچکرے پورو
 کریٹ و تل مروکا دیوالے گیرام درسہ اراکن سرالکت۔

پیشیم نا پاس آ، ای شنکی ٹی تو لوک تینا تو فکے صاف کرسہ اسٹ کہ شنکی نا
 درگہ غان ہمو مسٹرے ننا ارا نا منج آن گدرینگ خنٹ او اُستے باش کرسہ ساعت اس
 پین شنکی ٹی تو سٹ کہ دن مف کنا یکدم نابش منزگا او یا ارا و لاک شک درور و لے خوشی
 مس کہ او مسٹر نا ارا غا بریک۔

دیگرتو ن خلق ناکری تیا شکار کنگ ناوخت آتینا چنکا ایلیم بملے ہمو مسٹر نا سوچ
 کریٹ تو او کنے پارے ”دامسٹر نا پین رابوے ننا خلقی نورانا مسٹرے۔“
 نورائے ای زمانہ سے آن درست کریٹ، نن اسہ خلق آن اُن و لے اونا مسٹر

رابوے ای زوتیٹ ایچ ختوسٹ۔ دانا سوب دا اس، کنا چنکی کل شارٹی تیر مس، ہر اتم اسکول نا چھٹی تیا بسوٹا تو پکنک و شکارٹی دے تے گد ریغیٹہ ولے داجار کنا اُست نئے شکار خواہسکہ نئے تینا سنگت آتون پکنک اکن کشاک۔ کنا اُست گڑا سیکن خلککہ تو بیرہ رابوے اسہ جوانو سیر و نظر اس ختنگ کن، اوڑتون ہیٹ کنگ کن۔

ای تینا ملاس اُست ننادوٹی السہ خلق ننا باغیچہ، ٹیکنی و ناوڑ تیا چرینگسہ رابوے ختنگ نانیٹ تازہ تخاسٹ کہ اودے خنیو اوڑتون تو لیو مجلس کیو ولے ہر دے نا دے نا ہیٹی اٹ اندر مسکہ اوای ژند بندگلوٹی آختون اُراغا بسوٹا۔

اسہ دے ای اُراوالا تون تو لوک بورچی ٹی چاہ کنسہ اسٹ کہ رابوشپا دسر درہ انگا کاٹم تون تہٹی پترینگا اوکنا سیدھائی ٹی مون پہ مون تولس۔ ای اُراوالا تا ساڑی متنگ نا وجہ آن اووخت تینا ہوشے چاہ تون کرسہ ختے شیف کریٹ۔ جوان دم کس تیر متنگ آن پد اُراوالاک بورچی آن پیش تمار تو رابوافتون اوارانا۔ ای داسکان بش متوسٹ کہ اودوانا بس او بورچی نادرگہ ناباہ غا تولس۔ ای اوڑتون ہیٹ کنگ کن سر حال کس سوچہ اسٹ کہ اوکنے آن مست پیتے بنا کرے ”نی شارٹی خوانسہ؟“۔

”ہان، نی اخس ٹی خوانسہ“۔ ای جواب تون اوار سوال اس کریٹ۔

”ای پنچاٹی، باجی نسیمہ ناسکول ٹی، او یکدم ورندی تس۔

”انت خوانفک نمے باجی نسیمہ؟“۔

”باجی نمے اڑدور یا ضی خوانفک“۔

”الا انگلش خوانپیر ے؟“۔

”آخہ، ننا انگلش والا باجی ہفتہ ٹی اسہ ارادے بریک، مچے تو لوک دوانا کا تک

شاراکن‘۔

”گڑا امتحان تے امر کروس؟“۔

”ننے باجی نسیمہ تیٹ پاس کیک“ او بٹخندہ اس کرسہ بش مس و بش متکتون

پارے ”ای کا وہ داسہ سادار آتے شون کیوہ لمہ تنیائے“۔

”مرے“ پارسہ ای ہم کرا کرا بش مرسہ بورچی آن پیش تماٹ۔

او دے آن پد کنا ورا بونا چندی مجلس آک مسر ہر افنیان کنے داسا تما کہ او کنا
مجلس آتیکن کنے آن زیات ملاسے۔ داسہ دے ٹی مسہ چار وارننا اُرا آبسکہ او ہر وار نیم نیم
گھنٹہ نا کچ کتھون مون پہ مون تو سوکا و کنا پیتا تے بنگ خواہسکہ ای او رکن شارنا تینا
ہوٹل نا خوانگ ناقصہ غاتے کرہٹہ ہر افنے او بلوشوق نئے اٹ بنگو کا۔

بنائی کنے آ دا خلیس اس کہ او کنے آن شک کروے یاننا اُرا والا تیان
شرینگوے کتھون جوانی اٹ ہیٹ کپرو مچھر دولے کنے دا گڑا نا درک دوانا لگا کہ خلقی
مسک او بند غاتیان شک کپسہ ہر افنیان او ستر کتور و ہر افنیان ستر کریرا و فتون مجلس و گپ سنا
جواز و دی مفک۔

دوانا را بوتا جنتی او سٹر نئے ہر اتڑ ڈو کو مخو شپاد و سر درہ چرینگو کو کوک نئے او
ہراکان شک و شرعے تیک۔

ننا ہندہ گوٹڈانگا مجلس آک برجا اسر کہ کنا کا کا نا مار شوقی نا برام تیار مس۔ ای
منہ دے برام نا تیاری تیٹی گٹ مسوٹ او را بوتون مجلس آتا سلسلہ منہ دے کن سلیس
ولے دانیام اٹ نن اسہ ایلوے ننا اُرا ٹی یا خلق اٹی ہراڑے خوسن بٹخندہ کرسہ تیتے خن
تیان اشارہ تسونا کہ اسہ ایلو نا ہیٹ آتیکن زہیر و بے تاب ان واساعت نئے کن اُست

آئیٹ نانشا دمسونا۔

شوقی ناحنام ناشام اس ای حنامی تاماس آن ہر اتم بش مسوٹ تور ابوے شوقیس
تا خاخری ناکنڈا ہنگ آخناٹ، اونا سرمتنگ آن دم کسے آن پدای ہم خاخری ٹی
پترینگاٹ اومسن تے چاہ کسے ناپارسہ ہموڑے تو سوٹ۔ چاہ تا تیار متنگ آن گڈیلو
مسنگ تینا چلم کن پو غ ارفسہ اوکان بش مسرو لے رابو انتو، وتینکن پیالہ اس سلاؤ بس
کنارائی آتولس۔

اونن ای ورا بوصاف اسکان اسہ ایلو ناماسا تو لوک چٹ سیراٹ مجلس کرین دا
ہیت وگپ آئیٹ اوکنے آن داخہ خوک مس کہ اسہ اراوار کنمار یفوکانت اونا زان اٹی لگا
ولے ای خناٹ کہ اوچ دا گڑاے محسوس کتو، اونا پیشانی آنکنکن اسہ کوس اس بتو۔
کنانت ناودے داوڑ لکنگ، اونا کنے آن داخہ خوک تولنگ، تینائی ٹی مجلس کننگ،
کنامون آسردہ تولنگ، ای سرپند مسوٹ کہ ای ہر انیت ے تینا اُست اٹی داخہ وخت
آن ڈکاسٹ ہموناپورامنگ داسہ خوکے۔

رابو عمر اٹ باز بلواس الوولے اونا ڈلہ متنگ اودے تیار وپیغلہ اس کر یس۔
اونا پرا نگانگدن، گڑدو آمون، پنوکا خنک، کنابصر نابر فے دیر کر یسر۔
حنام نانن رخصت کننگ آن مست ای اودے برام نانن یعنی پگہ نانن ناپاریٹ کہ
بادشاہ ناقلعہ ٹی ہنگ آن گڈنی ننا اراغا بر، ہموڑے تولنہ مجلس کینہ ہراڈ او خوشی خوشی راضی مس۔
شوقی ے برای ناکوٹی ٹی دنگ آن پدای کل نناختیان ڈکوٹی تینا اراغا بسوٹ
اورئی ناکوٹی ناچراغے لگفسہ رابونا انتظارئی درگہ ناماساٹیمبو مسوٹ۔ ساعت اس سلینگ
آن گڈ کننا خنک پدین مسر کہ رابو ہرا اینو برای تیان بار بیر فوک اس بس، اونن کوٹی ٹی

پتہ رنگان۔ ای اودے تینا ماس آتو لنگ نا پار یٹ اونن زان پہ زان زندان زنگ تون
 او برام و برای ناقصہ غاتے شروع کرے۔ او شام را بوانت قصہ کرے انت پارے کنے
 اچ اس یاداف، اتیکن کنا ہوش اونا ہیئت آتیاں زیادہ اونا باہ و جوڑ تون اسکے ہر چراغ نا
 روشنائی ٹی نوکاب نادیریٹی جوڑ مرو کو خیسو شربت خنکرہ، اوای چندی دے تا چولی اس
 اسوٹا۔ اونا پیناک برجا اسر کہ ای مدان مدان تینا ننتے اونا نت آن خوک دریٹ، اونا نت نا
 زی آتخاٹ ہراڑا او اچو ہیئت اس کتو، دم اس تینا نت ناباسنی اٹ اونا نت تے باسفنگ
 آن گڈ ای تینا دوے اونا دو آتخاٹ ہر ادے او بے چکاری ٹی مرکسہ تینا دونا ماسا تیا، کنے
 چٹکو اڈز اس ارنے کہ او اُست اٹ کروے ولے آخہ اونا بشندہ او ہیئت آک ہمووڑ
 روان اسر۔ واروارا گے چپ کر یکہ تو خرہ اٹ گلہ کرسہ کنے آترند مسکہ کہ فی اینو ہیئت کپسہ
 الا ای نا مجلس کن بسونٹ اونی چپ چپ اس۔ اونا گلہ مے مرکنگ کن ای ارا ہیئت کرسہ
 اودے پین قصہ سے ناسوج کر بیٹہ او کنا جند خفے اونا بدن نازیارت آشا غاٹ۔

داوخت ننے ارا گھٹہ نا کچ مسوس، کنے خبر اس کہ داسہ دم کسے آن گڈ ارا
 والاک خاچنگ کن بریرہ تو اوقتیان مست تینا اُست سنا مارمانے پورو کیو۔ ہندہ خیال آن
 ای تینے را بو آن پین خوک کریٹ او تینا بوزے اونا باہ غان خوک درسہ اسوٹ اودوے اونا
 گو رآن کہ کنا دواونا سینہ غاسخت مس ہر ادے او ترندی اٹ خسہ او چسپانی اٹ بش مس،
 ای ملامت آختون اودے گڑ اس پانگ خواہسوٹا ولے اونا سرمہ غاک خٹینک آمیٹ
 او ارمرسہ بروار ہر چراغ ناروشنائی ٹی مونو سیائی خنکرہ، ای معذرت نالوز آتے داسکان
 دوی آتوسٹ کہ او خاراٹ کنے آختے کشسہ پارے ”شرم ہرے نے“ بے حیا، بے باک،
 اوتیز وگام ارفسہ کوئی آن پیش تمہ۔

اونیم سلوکا نن ے پشوانی ٹی تیر کرسہ ای دافصلہ ے کریٹ کہ داسہ تینا چھٹی نا
ایلو سلوکا دے تے شارائی تیر کیوہ پگہ خلقے ایوہ کاوہ۔

صحب نتون شار آ انگ آن مست ای اسہ چکر اس را بو اس تا ارا غاناٹ نیون
نُے ٹی نورانا، کنے ختکتون اونا لمہ بخیر کرے او کنکن کوٹی تا منج آ دے مونا جا گس شاغا او
ہموکان را بوے ہکل اس تس کہ عاصم جان کن چاہ اس ہیٹ کر۔ را بو ہر اقلقہ ناما سا تو لوک
رزان تے مش خلسہ اس، رزان تے ہموڑے مش تیٹی الا، گدے کاٹم آ شاغا او چر بٹ
کرسہ نامون آن خیر نا اراتیکن سرا لک۔ ای اونا دا بے چکاری آن ہموڑے مٹ اس
مش مسوٹ، لمہ تابش مرسہ پارے ”وخ دا بے مراد اکن، استونا سے کہ برام آن بسونے
ہندن چپ چپے، کس پئے جن اس لگانے تہ۔۔۔۔۔ ای کاوہ چاہ اس ہیٹ کیوہ“۔
ای ہراٹ اگہ داسہ بش مسوٹ تو لمہ تا شک دیک، بس ہموڑے چپ چپ چاہ
تا انتظارائی تو سٹ۔

شارے انگ آن گڈ اوسال ای چار چکر خلق آ بسوٹ ولے را بو تو ن مجلسی
منگ کتوٹ، اودے ارامسہ وار خناٹ ہم ولے اوداسہ ہے مست نرا را بو الو ہر اشپاڈ
سردرہ، ختہ ترڈسہ خلق اٹ چرینگا کہ داسہ او تیاروز البول اس نس، چپلاک نتیٹی، گد ہر
دخت کاٹم آ او چہرہ غا اسہ ہند نوچی اس تخاسس دنکہ اسہ جنوز انوز البول اس دنیا والا تا مونا
چپ مرے۔

ای ہمودے تیٹی محسوس کریٹ کہ ہرامسٹر پانزدہ شانزدہ سال اٹی بلن متو، ای
اودے تینا بدانگانیٹ اٹ اسہ ساعت نُسے ٹی زالبول اس جوڑ کریٹ۔

.....

پُشت

ایںو صُحب نا نمازے خواننگ آن گد، تسبیح دوٹی حاجی شوکت ہال ناسوفہ غا
تو لکتون اسہ کڑمبو خیال نُسے ٹی ڈب انا، اودا سوچ مٹی دا مخہ در کڑمب دڑنگا سس کہ اودے
نئے یاد بس کہ تینا اُرائی ے نماز اکن بش کے نئے ایلو کوئی آن تینا چنکا مارے ہر اموبائل
ٹی گیم کنگا اختہ اس اوڑا نماز اکن ترند مرے۔ اونا دا چپی آن درست مسکہ اداستو فیصلہ
اس کرینے۔

حاجی شوکت تینا سخت انگا طب، بخیلی، صفائی واسہ وڑو ڈول اسید گدریفو کا زند
آمالو آن مچا خاہوت اٹی پنی اس۔ اودے ٹوک آن درست کرو کا ہر تینا وِ بیگانہ اودے
بخیل پاریکہ داہیت آک اوڑا سر مسرہ ولے اونا جند کس نہاہیت آتا پرواے کتو کا، اوتینا
جوڑ کرو کا قانون اٹی اچو گڑا اس بدل کنگ خواتو کا۔ اونا مچا زندگی سرکاری نوکری وِ پیسہ مچ
کنگ نارندا ٹدے۔ داسہ سال نُسے آن زیات اور یٹائرڈ تینا اُرائی کبیں انگا ہمو بہت
جوڑ مسوس ہر امچا دے ہال ٹی تو لوک بس اُرالا تیا ترند مسکہ وِ پنت وِ نصیحت کریکہ۔
بلا مسٹر نارخصتی وِ مارنا برام آن پدا واسہ وارولدہ اُرائی پنج بندغ اسرہ۔ ہر قتیٹی او
اونا اُرائی، اونا چنکا مار، بلا مار وِ نشرتا۔

بلا مارنا برام آن پدمنہ تو اسکان حاجی شوکت تینا مزاج، سختی وِ دوی آبلو کچ

اسکان کنٹرول تو کرے ولے ہر اتم اونشار ومارے بے کچ شاپنگ، غیر ضروری انگا گڑا تا ہلنگ، ہوٹل آتین ارغ آرڈر کنگ آخنا تو اولدہ تینا مست ننا سلے لختی کرے۔

اوتینا بلا مار آمالو آن خوش الوکہ ہر وخت ہر ہیت آتینا اُرائی آترند مرسہ ہندہ پاریکہ، داکل نا طرفداری و لاڈ آکو کہ داداخہ گمراہ و فضول خوچ اس مسونے، نئے نماز خوانک، نئے وخت آخاچک، نئے پیسہ اس بچت کیک و نئے باوہ ناعزتے کیک، بس اودے ہندہ گاڑی و یلاچر یکوتہ۔ داسہ بلا مار تون نشارے داوڑ تیا خنا کہ تو اونا دتر ہندن لار کریکہ دنکہ چاہ دان ٹی نوکاب نادیرک تیز انگا خاخر آلا ریکہ۔

اونا بلا مار ہر اچکی آن تینا باوہ دے دا بخیلی و ترندی آخنہ بلن مسوس، داسہ ہمو کل نبادلہ غاتے اوڑن انگ اس، او ہموکل گڑا تے کریکہ ہر اقیان اونا باوہ دے بد بسکہ یا ہرا گڑا تا کنگ آن اودے توریکہ۔

اودے سما اس کہ داسہ اونا نوکری کنگ آن پداو باوہ نامحتاج اف، اوڑکن اچ ضروری اف کہ او باوہ نا پنت آتیا عمل کے۔ چکی آن ورنائی اسکان ہرا ارماناک اونا اُست نئی تنخوک زنگ کریر او داسہ ہموکل پور و کنگ اس۔ اونا ہندہ وڑ تیان اونا باوہ و اونا نیام نئی مسہ چاروار جنگ ہم مس، ہر اتم اونا باوہ ترند مرسہ بش مسکہ تو اوم تینا بڑا زنگ بالادنتون سینہ دے مونا کشسہ باوہ نا خنٹی خنٹے خلککہ، داڑن مست کہ او اسہ ایلو آدو بڑز کروسر، اسہ ایلو دے خلوسر، خاہوت نئی رسوائی اس بش کروسر، اونا لمہ نیام تما کہ و اڑ تو ماتے سیال و جہان نارسوائی اٹ خلیفہ مر کریکہ۔ آخر دامسکہ اوفقا جنگ متو کہ ولے اُست آتیی تنخوکار آک اسہ ایلو کن پین زیات خرین مسرہ۔

حاجی شوکت ہرا کہ مجازند بندغو ارا ارغ نا حساب اٹ داش آحاضری تسوکا،

داسہ بلا مار ہر ارادے نازی آپیزاؤ پاستا بنگفیکا، ہرافتے بیدس حاجی آن ایلوکل اُرا
والاک مزہ ٹی نوش کریرہ۔ حاجی ہرامچا زنداسہ متکنو ماڈل ناگاڑی اس چلیفسہ تیناسی سال
ناسروسے پورو کرے داسہ بلا مار پوسکنا ماڈل ناگاڑی ٹی سوارنن درست سنگت آتون چکر
خلککے۔ حاجی ہرا زندگی ٹی بیدس ٹی وی آن اسہ گڑا اس پین التوا اینو مارنا تا کو ٹی ٹی، ایچ
ڈی ٹی وی تون اوار ہوم تھیٹر، لیپ ٹاپ، رسیور، پلے اسٹیشن آک تنخوک اسرہ۔

نشار دا پہلی آن ایلو پہلی نایام اٹ شش وار آن زیات ارغ تون دودو ٹی مال و
مارکیٹ آتیا شاپنگ کن رم اس، ہر وار اُرا غابنگ آچندی پلاسٹک آک بڈتینا کو ٹی ٹی
پتیرنگارہ و حاجی ہال ٹی تو لوک داندارہ تے سیل کر یکہ اوجوڑتے گٹ الکوکا۔

بلا مار وُ نشار نادا کروکا وڈک داسہ حاجی شوکت آن پین سلنگ متورہ او ہرن
اُرائی آترندمرسہ اونا مارے اُرا آن کشنگ نا پار یکہ ہرانا جواب اٹی اونا زابفہ بیرہ اسہ
ورندی اس تسوکہ ”امر کے تیا سہ کر کئے نما نیام اٹی گنوک مروئی اف“ فی او اسہ ایلو نا سوتیا
سوار ہرے۔“

اونا اُرائی داخہ سال آتا اوار ی آن حاجی نا ہر عادت آن وانحب اس، او تیا سکا
حاجی دن زوتینا مارے اُرا آن کشنگ کپک، انٹیکن دافلیٹ نا بیمہ کرایہ اونا بلا مارنا جیب
آن کائک، اگہ اودے اُرا آن کشا دوانا اودے ہم دامسہ کو ٹی والا فلیٹ ے یلہ کروئی
مریک۔ حاجی و اونا مارنا داحتی و فضول خرچی نا جنگ ٹی اونا اُرائی تینے ہموخت اسکان
اوار کتو کا تانکہ او اسہ ایلو نا ٹپنگ کن بش مفروسر، بلکہ اونا اُرائی اُسٹ نئی مارنا کنڈا اس۔
اودا گڑا غا خوش اس کہ اونا مارا راکن، اوڑکن، تینا زابفہ کن خرچ کیک، گڑا الیک، تینا اُرائی
و اُرا نا خیا لے تحک۔

اونا لمہ خواہسوکا کہ ہراڈول اٹ اوتینا زندگی ناسی و دوسالے بے مراد تیر
 کرے، تینا اُستخوانی و ارامان تے گٹو کرسہ زند کرے، اونا مار باندے تینا اُرائی ے اوڈ
 بے مراد کپ۔ داڑن بیدس داسہ او بلا مارنا تنخواہ نا ثواب اٹ تیکن، تینا اُراکن انت اس
 خواہوس الکوکا، نئے ارغ ے پانگ نا ضرورت اس نئے اونا جواب آن تینا اُست ے
 خراب کنگ نا۔

مارنا برام آن مست اونا پیسہ غاٹیٹ اُرا تاغالی تے، بورچی نارزان آتے، کوٹی
 تارنگ ے، پوسکن کرے، داگڑا تے خنگ آن حاجی ناخن تیان خاخرنا تریشنگ پشتہ۔
 آخر تینا کروکا ہیٹ آتے کرے، مار و لمہ نغے تا جوان ترند مس پٹہ ”نابودی و جان بڈی نا
 دو آن نغے آن داخس مفک غالی تے سلن، دیراس خلین، انارے زوزوپین بڈ کریرے
 داسہ دامتکن آتے امرکیو؟ ای اُرا خواجہ تون ہیٹ کریسٹ رنگ نئے کن ولے مست
 تموکاک نم کوٹی تے تینا پیسہ غاٹیٹ رنگ کر فیرے، بورچی خانہ ٹی رزان آتے جاگہ اف
 پین الکرے جہان نا شان تنگ کن و خ نمکن ناخنوکا۔“

اومنہ شام حاجی نن ناہیمہ اسکان تینا گٹ ے خشک کر فے، وڈوڑ نا ہیٹ کرے
 بیوسی غریبی، پیسہ نا قدر و زندگی نا سختی تا باروٹ چندی آگپ آتے کرے ولے اونا ہیٹ
 آتے نئے زہفہ تا حقورے نئے مارتا۔

اسہ کنڈا بلا مار و اونا اُرائی نا دو آن حاجی شوکت ناپلڈ پریشردے پدے آن
 زیات متنگ اس تو ایلو دو آچنکا مارنا بے پروائی و نن درست صاف اسکان تولنگ و
 موبائل آگیم کنگ ناوڑک اونا دماغے سوچ آتیٹی تاب تسوسر۔

بلا مارنا غیر ذمیواری و ہم جوابی تیان پداوچنکا مارے تینکن صالح سمجھا کہ و

اُسٹاٹ بلو امید نا ماڑی تھیسس کہ دابلن مرے نوکری کے او تینا پیسہ غاتے بچت
کرسہ تینا بروکا پگہ کن مچ کے اُراتھے زمین الے جائیداد کے و تینا زندے ہموڈ ولٹ
تیر کے دنکہ ای کریٹ ولے او نا امید آتا دا خیالی آماڑی تے وخت نسا سیلاب تیر متنگ
آن مست کیدرے۔

آخر چنکا مارہم تینا بلا ایلیم توں ہم خیال مس اوہم ساڑی آدے ٹی زندگی کنگ
خواہسو کا۔ اوہم صاف اسکان گیم کرسہ تینون ہندہ فیصلہ کریس کہ بلا ایلیم آمارو
زندگی اس تیر کیوہ ای مریو کننا بیرفو کا زاہفہ مرے اوہندن کنگ پینگ وچکر آک مریر۔
ہندہ آسراتی تے سوچہ او شامے صبح کریکہ ولدہ خفتن اسکان بخ انکا کوٹی ٹی پلنگ آ
تنگان تینا تخے پورو کریکہ۔ اودے داوڑ خنگ آ حاجی شوکت اودے لمہ نا تا مونا ہر دے
بدرد کریکہ اوڑ اتر ند مسکہ شرہ خلکو کا ولے حاجی ناہیت آک اُرا والا تیان کس آ اثر کتورہ۔
اُرائی تو مالو آن اونا دنکا ہیبت آتا جوابے باز توکا بلا مار برام آن مست نسا سے اوڑن غصہ
اس چنکا مار نا خفتنی ہر وخت ہیڈفون آک خلک اسر او تینون مالو آن سوچاس کہ
ہر ادے باوہ ننے مڑہ توں ایلیم توں رہینکنہ بلکہ بدتر جوان مریک داشرہ خلوکا پیرا انگان
جان چنگ۔

بلا مارہم مالو آن تیار اس کہ ای وُرائی کنا جتا مرینہ ولے لمہ ناباز انکا پاننگ تیان
گڈ اودا خیالے منہ وخت اکن دماغ آن کشا۔

حاجی شوکت تینا قدرے کم متنگ آختا تو سر پند مس کہ دا ناصالح انکا اولاد آک
داسہ اونا ہیبت آتے ارفیسہ ہندہ سوب آن داسہ اوفتے پنت نصیحت تنگ نا کاریسہ السہ
اوفتے شغان تنگ نارندنی تماس۔

داسہ اوچادے ہال ٹی سوفہ غا تو سکھ و تینا اُسٹ نالارے کشاکہ۔
 صاحب نانیری ے کنگ آن گڈ پشیم اسکان اونشار نامونا اُرانی آخار کرسہ
 رٹاکہ ”داسہ دنیا سوارہ کن ارغ الیک مسیت آتیا کاتک ناخیرات آک داسکان تیغ آن
 سیرکپسہ“۔

مارتے الاکہ تو نشارے خف تسوکا ”نما اسٹ ناواک اٹ داخہ مفک کہ داہال نا
 ٹیبل آ، فرش آ، ٹی وی نا شیشہ غایا داپھل آتازی آتچ اس خلے ہراسٹ بس تینا کوئی تیٹی
 بند تمانے اتبو ہموکان بیچ اس ای خلیو صاف کیوتہ ایلوکل بازار آتا چکر آتیاں دم
 دریزے“۔

اونا ہیبت آتیا اُسٹ کٹی خارکنسہ نشار بیوس مسکہ اولدہ ہال ناگڑاتے صاف
 کریکہ۔

مارتا بش منگ آن گڈ داسہ اوفتے خف ترسہ ہزارا ہیبت آتے کریکہ
 ”دین دنیا زندگی اف، بس خاچنگ، چریگ و موبائل استعمال کنگے، گاڑی شیفے
 سلوک مش تیٹی ڈم انانے ولے نواب نامارتا واک اٹ اف کہ پالو بیچ اس خلیتہ ہفتہ تا
 ہفتہ گاڑی مش تیٹی ے، دوانا شرمندی آن سروس آچندی پیسہ غاتے ایترہ“۔

مارک ہنگرہ اوچپ کریرہ لمہ تابلا مارنا دفاعے کرسہ پاریکہ ”نی ہندن بیکاری آن
 بس چناتے ترندمریہ رضوان (بلا مار) موٹو استوڈیو ٹی آسمونے صاحب ستون بس“۔
 حاجی اُرانی ناہینا تیاملنڈ خلکو کو بشخندہ اس کرسہ چپ مسکہ۔

شام آن گڈ حاجی داسہ کوئی تیٹی چکر اس خلککہ، اگہ اسہ کوئی نئے ناہتی لگوک
 مروس و کوئی ٹی کس مفروسس، حمام نئے نادرگہ ملوک مروس یاہال و کوئی نئے ٹی گلاس و

پیالہ اس تھوک مروں تو ولدہ خاچنگ اسکان اوکس ے بٹخو کا، اونا دماغ تر غنگا بسکہ خنگ تاخیں مسرہ واسہ گیگا غاہیت کر یکہ ”لمہ ناتر بیت و مہر آتا دوان دامرہ ناٹگاک تینا گلاس و پیالہ سے نالائخ افس، حیوان آمبار ہراڑے کنگر ہموڑے الرہ تہ ہرا کوئی آن پیش تمار لیٹے ہم کسفسہ کہ باوہ ناجیب آن بجلی ناپیسہ غاک کارہ حمام ناباہ دے و ن خٹے، نما مستقبل امر مر و نما چنک امر مر و نما د نسل نانت حال مرو خدا چاہے؟“۔

داسہ حاجی شوکت نازندگی نارا کاریم اسرہ اسٹ ارا والاتے بے عزت کنگ و شغان خلنگ ایلو سوارا و شام سوکن فرمائش کنگ۔ اونا اُرائی واراس اونا پریشانی و بلاڈ پریشنا بیماری نادوان اُست ے خلکن کرسہ اونا اُستخوانی تے پور و کر یکہ ولے ہرادے اونا جائی مفروس تو مچے ترندی اٹ ہیٹ اس کر یکہ او حاجی بیوس مرسہ تینا ہوشے تسبیج تون کر یکہ۔ حاجی سرپند موسس داسہ دنیاٹی اونا اُرائی آن بغیر پین کس اونا اف۔ ہندہ سوب آن او ہروڑٹ کوشش کر یکہ اوڑے ترند مفرو لے مارتا وڑتے خنگ ناوختا او اُرائی ے ملامت ضرور کر یکہ۔

مچادے حاجی شوکت ے مونجھا، سوچ نئے ٹی ڈب خنگ آن گڈ خاچنگ ناوختا اونا اُرائی اودے وڑ وڑ نادلا سہ تنگ نا کوشش کر یکہ ”نی تینے مفت ناحق پریشان کیسہ، اینو پگہ ناکل چنک ہندا وڑ“۔
 ”داشارٹی دے موبائل استعمال کپک، دے چکر اکن اپک، نی تینے بازارنگا سوچا تیان بیمار کنگ اس“۔

”چناتیدان ترند مریسہ، جنگ لکسہ، داوڑ او پین ضد کیرہ، نی وختس او فتنے جوانی اٹ پوہ کر نماز اکن پاگڑا او شر منگیرہ بریرہ“۔

دنگہ ہیئت آتیاں حاجی شوکت نادماغ پین باسسکہ، غرے بلن کرسہ ورنڈی
 تسوکا ”دنا چنک داوڑو؟“ ہاں، بحال آتا، عیسائی تا، دنا چنک نماز خواہنہ؟“ دنا چنک
 باوہ ناہیتے ارپسہ، دنا چنک تینا تنخواہ تے ہوٹل آتا چرپ انگا ارغ آتیا پوک کیر، گودی نا
 مسٹر! دا، نا چنک کو، نا ہندہ جی و جان آتا پدے کہ دادن مسر، کس ننا چنک داوڑا فس بغیر اس نا
 چناتیاں، دا چننا ہم افس، اسٹ برامی ے ایلو نا بروٹ آک بسو نا نگہ چناؤ،“
 اونا داوڑا انگاپہتیاں پداونا اُرائی تینا مون آکمبلے شاعسہ خاچنگ ناہیتے کریکہ۔

اینو صوب نا نماز ے خوانگ آن گڈ، تسبیح دوٹی حاجی شوکت ہال نا سوفہ غا
 تولکتون اسہ کڑمبو خیال کسے ٹی ڈب انا، اوتینا سوچ کئی داخہ درکڑمب ڈنگا کس کہ
 اودے نئے یاد بس کہ اُرائی ے نماز اکن بٹش کے نئے ایلو کوئی آن تینا چنکا مارے، ہرا
 موبائل ٹی گیم کنگا اختہ اس نماز اکن ترند مرے۔ اونا دا چچی آن درست مسکہ کہ
 اوہر دے ہر دے نا پریشانی نادو آن فیصلہ اس کرینے۔ اوتینا فیصلہ ناہننگ کن اُرائی نا بٹش
 متنگ نا انتظار کئی اس ولے جوان جوڑ تو لوک اودے ہندن محسوس مس اونا راسٹیکو دو کبیں
 مرسے ے و تسبیح اونا شست ننا شیف آن پیش تمگے، اوتسبیج نا تو ننگ کن زور خلسہ اس ولے
 اونا ہور تیشی سیگ سلٹوس، او اڈز آن تو ارتنگ کن گیگ کرے تو اونا پھٹاک اوخہ زور آن
 پیش تمور ہراوڑ اوخوہ سوکا، ساعت کسے آن گڈ اونا گجاک بروار و سوفہ غا مریفنگا۔ اونا
 تمکتون اونا اُرائی نماز اکن ہال اٹی بس تو حاجی ے خنا و بلا مارے زوز و بٹش کرے و دم
 کسے ٹی حاجی ے خوکنا بلا ہسپتال آسر کریہ۔

عارضی اسکیمیک ہٹیک آن گڈ اینو نو دے آن پد حاجی تینا پلنگ آلیٹوک ناشاد
 سوچ خلنگ اس کہ بلا مار انت ے اوڑکن ٹریڈل اس النگ کن انانے ای داسہ چٹ
 جوان مسونٹ گڑا انت ضرورتے داخہ فضول خرچی نا پیسہ پوک کننگ نا۔
 اونا پلنگ ناما سا کرسی آتو لوک اونا چزکا مار ہیڈفون آک خلوک موبائل ٹی گیم
 کننگ اس۔ اونا اُرائی اوڑکن پنجنی بیٹ کریس وُنشار ہال نا گڑا تے صاف کننگ اٹی اختہ
 اسکہ۔

.....

سردار نامہمان

بادشاہ (زیر) و برامی (نادیا) ے دوالفنگ ستون جانی وزیر و ایلوز ابول آتے
جوڑ تیا بشندہ اس تحسہ ترندمرسہ پارے ”بشہ بوشاباش“ نن نانیمہ مسونے نم داسکان پر نی و
کیہ کیرے الیہو بادشاہ تینا برامی تون مچے ہیئت اس کے۔

جانی ناپا تگتوں کل تینا تاسک آتے تخار و تحسہ پیش تمار۔

جانی درگہ نامون آن ”بادشاہ صاب“ درگہ ناکڑی ے گیرام کپیس“ تینا ہیئت آ
تیٹ ٹھنگ اس خلک و پیش تہ۔

برامی پلنگ ے تالان مروکا گلاب ناپن آتانیام آبوک تولوک انتظارکنگ اس
کہ بادشاہ برے اونا ماسہ تولے او چادری آگدے اونا چہرہ غان ارنے ولے زیر پھلی
آبوپ ے تولوک تینون سوچ نئے ٹی ڈب اناس۔ چلہ نادانخ انگان ٹی خید آک اونا
پیشانی آن برونگ اسرہ ساعت اس تولنگ آن گڈ بش مس اونظر اس کوئی ناکھڑکی آن
پیشن ہرا اولدہ دم اس سوچ خلنگ آن پد درگہ ے ملا خیر آچک اس خلک ”ای بریوہ“
نادیا ناکنڈا ہرسہ پارے اودمان مدان ڈکوئی سیدھا چھت آلگا۔ چھت آسر منتگتون تینا
چنکی ناسنگت عاصم ے کال کرے چھت آبنگا۔

عاصم چھت آہنتون ”یار! فی داڑے انت اس کنگ اُس نے تو۔۔۔“

”کرار یار کرار انت کلے بنفسہ“ زیر اونا پتے کاٹ کرسہ پارے۔

”عاصم یا زانت پاو۔۔۔“ اونا خیدا ک داسکاں اونا پیشانی آگرو چک تسرہ۔

”انت مس، گپ انتے نہ کہ برام آن۔۔۔۔۔“

”نہ یار نہ دنو ہیئت اس اف، ہیئت نادیا نا۔۔۔ ہیئت نابرام ناف“ زبیر لپڑ زئی

ٹی پارے۔

”گڑا گپ انتے، دنو انت ہیئت نئے کہ فی نشارے کوئی ٹی الانس و داڑے

چھت آ بسولس، کس نے داوخت داڑے خنانت سمجھو“۔

”ای امر کیو یار۔۔۔ داینو ہفتہ اس مست، تو نئے نا ہیئت اس اف۔۔۔۔۔ ای

یک و نیم سال آن پریشان اٹ، بے جارات اٹ، بے سکون اٹ“۔

”گپ انتے۔۔۔ فی دنکہ داڑے کرسی آتول وکنے پا پریشانی انتے ای اریٹ

فی غم کپے“۔

زبیر و عاصم چھت آتخو کا آ کرسی تے آتو سر عاصم دوے اونا کو پے غا خلسہ اودے

ہمت ترسہ پارے ”فی پایا رتینا پیٹے کر اللہ کلے جوان کیک“۔

زبیر خلتے دا نگ ایگ چرخ تنگ آن گڈ تینا پیٹے بنا کرے ”فی کالج آن گڈ

پیشن خواننگ کن اناس، داڑے شار نا یونیورسٹی، ننا کلاس ٹی اسے مسٹرئس خوانا کا ہرانا پن

ناصرہ اس۔ ناصرہ بنا ٹی تینا لائی، خواننگ ناشوق و تینا گچینا سوچ نا سوب آن کنے دوست

بس۔ اونا راج ننا ایلو گیشتر مسن تیان جتا و سوچ اس تھا کہ یعنی اونا خواننگ نا مقصد دا الو

کہ اودا کان وڈ گری الے، جوانو نو کری اس دوئی کے وودا نادو تے خیسن کے ولدہ مچ زند

چنابلن کے۔ اودا راج اکن، ننا بیوس آ مخلوق اکن ننا بروکا وخت اکن باز آ گڑا تے پلین

کریس۔ ای دا چار سال ٹی اخس اوڑن خوک مر سہ کریٹ کنا مہر اوڑ کن ہموخس ودا سہ

کرے۔ نن کلاس والا ک وخت وخت برانز آتیٹی اوارانانہ اوارى اٹ تینا راج و باتی
 تیکن دونت خلکنہ ولے ننن ٹی کل آن زیات خواری کشوکا ناصرہ اس۔ چندی جونیر
 مسنک و مارک اودے تینا آئیڈیل سمجھارہ و اونا جندہم تیار و لیڈر اس جوڑ موسس گونڈ
 پاوہ نے تو او یونیورسٹی ناکل آن پنی آسٹراسوکا کل اودے اونا کاریم تاسوب آن دوست
 تنجارہ۔ ای ہر وخت اونا اوارى ٹی ہندہ سوچے خلکوٹا کہ اگہ کنابرام ناصرہ توں مرے تو ننا
 زندا خہ زیامرو ننا سوچ اسٹ ننا جوزہ اسٹ وکل آن بلا جوانی دا او اسہ میچور او مسٹر نئے
 توں ہمسفر متنگ اخہ گچین مرو ہرادے نئے خینسن و سات بکارے ہر انئے میکپ وچچ ننا
 شوق لے تنک۔ ہر انئے روایتی آدود و رسم آتیٹی تینا وختے پوک کیک۔ ای اٹ وار
 خنٹ کہ اونا سیال نئے نابرام مروس مسن تا پارٹی اس مروس اودا فنیٹی اوارى کتوکا۔ ای
 ہندہ سوچ آتیٹی ناصرہ نا اوارى ٹی دا کل سال آتے تیر کریٹ ولے اوڑ توں تینا اُست ننا
 پیتے کنگ کتوٹ دا کنا جندنا خلیس و لغوری اسکہ نہ تو ای جوان تیا سٹہ کہ او کنا ہیٹ آن اچ
 بددیک متنگ کیک او ہان ہم کروس نہ تو آخہ کروس ہم ننا سنگتی لے پرختوکا کنے اوڑا اونا
 سوچ آدوخہ باوراس۔

”تونی نادیا کن۔۔۔۔۔“

”نہ نہ یار پیتے بن۔“

”ہمم پا، عاصم پارے۔“

”ای تینا اُست ننا پیتے اوڑ توں کتوسٹ ولے کنا خنتیان کنا وڑ تیان کنا مہر

آ تیان او پوہ موسس کہ ای اودے دوست تنخوہ او تیا سکہ کنا اُست ٹی اوڑ کن بیرہ مہراف
 بلکہ مہر آن زیات او گڑ اس ہم ہرے۔

نن تینا فائل پیپر آتے ترسہ اسن، اسہ دے پیپر آن گڈ ناصرہ ناکال بس اوکنے
پارے ای نیتون ملنگ خواوہ۔ ای سمجھاٹ غریب بیوس او مریض اسیکن چندہ اس کننگ نا
پارو یا برانز کسے ناپستے کروو لے اودے آہرا تم ای اوڑتون ملاٹ تو او باز پریشان و ناساد
خفگا کہ اودے خنتکون ای پوہ مسوٹ ہیبت پیئے۔

نن یونیورسٹی ناخیر آدرخت آتا سیجائی تو لوک اسن، او کنا خنتیٹی ہر سہ پارے
”زیر! کنا اولاک کنا سانگے پک کرینو“۔

کنے اسہ وار تو اچ یقین بتو ای حیران مسوٹ ناصرہ ناوڑا انگ مسن تا برام امردن
زومنگ کیک، اودیرو دنگ لائخ آ مسن تے برام ایترہ قیدی کیرہ، او ناصرہ امردن باہفنگ
کیک ولدہ یکدم کنے تینا راج، تینا روایتی سوچ آ تا خیال بس او ای اودے ارفیٹ
”دیرتون؟“۔

اوکنے ہندن ہر ادنکے ای باز غلط او سوال اس کریٹ۔
”ہیبت دا اف دیرتون زیر، انتے؟“۔
ای شرمندہ مر سہ ولدہ سوچ کریٹ ”جی، انتے؟“۔

”ہندہ تو کنے سماف زیر انتے، انتے کنا سانگے پک کرینو، ای داسکان امتحان
تتنگ اٹ داڑن گڈ کنے پین خوانوئی، کنے دا مخلوق اکن کاریم کروئی، کنے ہوموسن تا
دوی مروئی، ہر ابے زبان اوکنے ہمولمہ غاتا مسٹر مروئی، ہر ابے اولاد اوکنے ہموکاریم
تے کروئی، ہر اقلک داراج اکن داوخت اکن ضروری او عام انگابندغ ہر افقا کنگ آن
اڑز کیک، زیر دا کاریماک بیرہ راج ننا ضرورت افس دا کناروح و ضمیر کن ضروری او ای
۔۔“ او تینا جوزه ٹی ہیبت کر سہ اس ای اوڑن ولدہ سوچ کریٹ

”ناصرہ، داگڑاک برام آن پدہم تو منگ کیرہ“۔

”زیر، کیرہ، داگڑاک منگ کیرہ ولے کنا ساگ نے آمبارو مارئسے تون منگ اف ہر داگڑا تے قدرایتک، کنا ساگ کنا تاتا تا مار تون منگے ہر دے ای جوان درست کیوہ، او مالو آن دا فیصلہ کرینے کہ ساگ آن منہ تون آن پد برام یک اوکان پداو کنے اسلام آباد آدیک“۔

”اسلام آباد آنتے“ ای اوڑن سوچ کریٹ۔

”اونا نوکری ہموڑ کئے“۔

ای جوان سوچ خلنگ آن گڈ اودے ارفیٹ ”نی دا کاریم تے اسلام آباد آن ہم کنگ کیسہ“۔

”نہ نہ زیر ای داڑے ساڑی منگ خواہ، ای گروڈ آ کاریم کنگ خواہ، نے سمائے ای اخہ تیغ خناٹ علاقہ کن، تینا باقی تیکن، ای داتغ تے پورو کنگ آن مست داکان انگ خواہ“۔

”تونی داسہ انت کروں ناصرہ، ای سوچ کریٹ تا۔

او ہرے اسکان چپ ننا کاٹم آسیجا کروکا درخت آتے ہرہ کرے ولدہ کنا خنتی ہرہ پارے ”زیر! ای باز سوچ خلکٹ، آخر دا فیصلہ غابوٹ اگہ نی کنے مک ایتس تو ای دازندان ٹی پترینگان مست آزاد منگ کیوہ“۔

”جی، جی ضرور۔۔۔ ای تو ہروڑٹ نیتون سلوکت“۔

کنا ہیبت آن اونا جوڑ تیان چٹکو بشندہ اس بس، او تینے کنے آن خوک کرہ پارے ”زیر! نے سمائے ناو کنا فکر زندنا مقصد کل اسٹے، ای وئی تینے چندی سال آتیاں

درست کینہ ای تیاوہ ای اخہ دلیل ایتو، اخہ مثال ایتو واہم تینا اُراوالا تون مقابلہ کنگ
کپرہ ای او فتنہ کنگ کپرہ۔۔۔۔۔ ای داسو چاٹ کہ۔۔۔ کہ ای وُنی داکان نرن
وُبرام کین اگہ۔

عاصم، اونا دا ہیبت آن گڈ ای ابکا مسوٹ، ای سرگڑدان مسوٹ کہ خوشی آن بش
مریو اونا دوٹی الیو اودے تینون زرفیو یا داوڑ اسہ مسٹرئسے تون نرنگ نا اڙز آن تینے خیری
کشیو۔ او وخت کنکن دا فیصلہ کنگ اچو وُڑئسے اٹ آسان الوکا، ای داسکان تینون فیصلہ
کنگ کتوسٹ کہ او کنا چپی نارازے پوہ مس او پارے ”زیرِ زبیرنی کنا جوان انگا سنگت
اُس ای دا خواہرہ نی دا فیصلہ دے داسہ ہندا ڙے کرای تو نے تینا دا پریشانی نا شخ جوڑ کنگ
خواتو ڙو لے داکنا غلط فہمی ے یا خوش فہمی کہ ای ہر وخت دا گڑاے نوٹ کریٹ نی کثون
محبت کیسہ۔۔۔۔۔ ای نے بیوس کپرہ نی باز آسانی اٹ کئے آخہ پانگ کیسہ۔

”عاصم ایلم، ای نے بناٹی دنکہ پاریٹ ناصرہ باز ذہین و میچور او مسٹرئسے، اونا ہمو
پیناک کئے اودے زرفنگ وُبرام کنگ آراضی کریر، ای تینون پاریٹ اول تو کئے کنا محبت
دو بریک ایلو کنا مچا زنداسہ ہندو مسٹرئسے تون تیرمریک ہراٹون کئے تینے تعارف کنگ نا
ضرورت مفک، دوانا اسہ وارننا برام مس اوکان پداونا اُراوالاک انت اس کنگ کروڑن
آرام اٹ تینا زندگی ے گدریفنگ کینہ ای اونا پتے ارفیٹ وُسن اٹوماک شارآن نرنگ وُ
برام کنگ نا فیصلہ ے کرین۔۔۔۔۔“

عاصم خنتے کشسہ ”دانا مطلب نی مالو آن برامی اُس۔“

زیر آسمان آنظر اس شاعہ ہراڈ غارنا باز انگا بتی تیان تارمہ تارمہ خننگا کہ
”نہ عاصم، ننا برام متو۔“

عاصم گوٹینگسہ ”گڑ انم انگارے“ ای داگرٹا ناسعی۔۔۔۔۔“

زبیر اونا ہیبت ننا نیام اٹ ”نن الکتون“ پیٹے بن۔۔۔۔۔“

او ولدہ تینا قصہ ے مونی مستی درسہ پارے ”ای تینا وناصرہ نازنگ ناذ کرے
تینا کلاس فیلو اکرام تون کریٹ“ اونے آمبار کنا گنڈ یار اس‘ کنے دنو گام اس ارفنگ آن
مست مشورہ تو کروئی اس‘ اکرام ہر اتم کنا پیٹے بنگ تو کنے پارے عدالت آانگ وبراہ
کننگ تو آسانے ولے شارٹ متنگ جو انوسوچ اس اف‘ نم اگہ داڑے شارٹ ہڈ
کریرے و عدالت ٹی نکاح خوانارے تو مونی نمکن آسانی مفروناصرہ نارواولاک نھے
خنار یا تو چپ چپ ناصرہ ے دیرہ یا نما اڑتو ماتے کسفرہ۔ اکرام نامشورہ آن ای انکار
کننگ کریٹ ولے گرونڈ ریاٹھی تو ہندہ اس‘ ولدہ او کنے مشورہ تس اوفقا خلق آانگ نا‘ اوفقا
خلق شار آن چار سدکلو میٹر مسکہ او کنے پارے اوفقا سردار ننے باہوٹ ایتو ایڑے سردار نا
مونانے لیویز و پولیس والا ک ہیبت کننگ کیرہ نئے خلقتی تیی دنو ہمت اس ہرے ہاں
سردار کن گڑ اس زردروئی مریک نے اونا اُست خوش مرے ولدہ سردار ناماسہ انگ آن
پداو مشورہ تس باندے نن اسہ سال اس ہموڑے خلق اٹی ہڈ کین‘ داسال ننا نیام اٹ خدا
کرے ننے چنا اس ہم مرو دوانا اوڑے کس نا خلیس اف سال کسے آن گڈن تینا تق تا
ہمو تعبیر آتے پورو کننگ کینہ‘ تینا زندے تینا وڑٹ بنا کننگ کینہ داڑکن ننے بیرہ اسہ سال
اس ندر کروئی مریک۔۔۔۔۔“

زبیر ساعت کس چپ کرے تو عاصم یکدم ”دوانا“ مونی انت مس۔۔۔“

”ای اکرام نامشورہ ے ناصرہ تون شیر کریٹ“ اول تو او دا مشورہ ے منتو
پارے آخہ نن عدالت ٹی نکاح ے تینا خوانہ ولے دوانا جوان سوچ خلنگ آن پداوراضی

امتحان تالیسی آں پدناصرہ ناسانگ یک شیمہ نادے آتخوک اس نن جمعہ نا
شام اکرام نا تو کوگاڑی نئے اٹکل آں اندری شارآن پیش تمان مچا کسرٹی ناصره برقه
ٹی اس وای چادر نئے ٹی بوک منہ جاگہ سرسری نناشناختی کارڑ آتے ہرارو لے اکرام نا
ہیت آتیاں وگاڑی نا پوسکن منگ ناسوب آں ننے بازنگ کتور نن شش گھنٹہ یا مچے
بازٹی خلق آسر مسون۔ اکرام نن اوفقا اُرا آدرے واسہ مچودے ونن اس نن اوفقا ماسہ
مسون۔ پگہ کن تا اکرام وای اوفقا سردار ناماسہ انان اکرام اوڑتون کل ہیت آتے کرے
اونادو آسی ہزارو بی نالفاہ اس ہم تخا سردار بروت آتے تاب ترسہ پارے

”وَرْنَا اِن اَتَتِنَا اَمَانَتٌ مِّنْهُ دَعَاؤُةِ كَنَّا اُرَائِي وُ مَسْنُتُونِ هُذْ كُءِ نِي
اَكْرَامِ نَا مَاسَا مَرْنِ هَرْنَ دَا دِءِ تِيْثِيْ كَسْ نَمَارَنْدُ دَاؤُءِ بَرِيْكَ يَانِءِ اَوْكَانِ پِدْنَا وَاَوْنَا
نُكَآءِ خَوَانْفِيْءِ وِلْدِءِ نَمْ كَنَّا مَشْنُ تِيَا اِنْبَاوْءِ وُ خْتِ نَمَا اُسْتِ خَوَا هَسْ هُذْ كِبُو كَنَّا مِهْمَانِ مَبُوءِ دَا سِءِ
اِيْ هَرْبُو هَرَا بَا وِءِ نَا مَارْ كَنَّا مِهْمَانِ تِءِ كَنْنِءِ اَنْ دِيْكَ“۔ سَرْدَارِ نَا هِيْتِ اَتِيَانِ كَنَّا اُسْتِ دَا خَدْرِ
خَوْشِ مَسْ كِءِ كَنَّا جُوْذُكْ بِيْدِسْ كَنَّا اَجَا زَتِ اَنْ كَوْشِ اَلْكِرِ۔ سَرْدَارِ نَا هِيْتِ نَسْتُوْنِ اِيْ وَاَكْرَامِ
نَا صِرْءِ اَوْفَقَا اُرَا غَا دَرِيْنِ وُ كَنَّا جِنْدَا اَكْرَامِ نَا مِهْمَانِ مَسُوْءِ۔۔۔۔۔“۔

سٹیری تیا تو ار تو اس مس زبیر چپ کرے وُعاصم ے اشارہ اٹ پارے ان

ہر تہ دیرے عاصم سیڑی تیا شیف اسکان نظر اس شانہ اولدہ بس ”کس الو“۔

زیر ولدہ قصہ ے مونی درسہ پارے ”ہفتمیکو دے“ چاشت ناوخت آی و
اکرام سردار نا بیٹھک آنا ان تو سردار سفر کسے ناتاری ٹی اختہ اس نے خنا خوشامد کرے او
تینا باڈی گارڈ آتا مونا سوچ کرے ”ہاں ورناک“ حوال ایتو خیرٹ بسنرے؟“۔

ای بنائی داسجھاٹ کہ سردار تینا بند غایتیان پیتے ڈکنگے، ای بشندہ کریٹ کنے خنا
تو اکرام ہم بشندہ کرے ولے سردار سنجیدہ مرسہ ولدہ سوچ کرے ”نمے سوچ کنتگٹ
خیرٹ بسنرے؟“۔

ای کرا کر اڈز و کا اُسٹ نتون پاریٹ ”تینا مہان اکن“ سردار صاحب“۔
”ہر امہان اکن“ اوترند مرسہ نئے آہرا“۔

ای ہموتمہ پوہ مسٹ کہ خدا خلک سردارے کنا بدن ناوترک لار کریر جذباتی
مسوٹ او الکت سردار نا زنج ٹی، کنا دونا سر منتکون کنے ہندن لگا کنا کاٹم ٹی بلو زنی او
گڑاس لگا، ای ہر اتم ہوش ٹی بسوٹ تو تارمہ او بندو کوٹی کسے پگ و کڑب آتازی آ
تماست۔ ای پوہ مسٹ سردار کنا ناصرہ ے درے داسہ کنے کسفک ولے ہموخت
ہراٹ سردار کنے آلس، او نا بند غاک کنے کوٹی آن کشار تالاب ٹی غسل کنگ نا پاریر صافو
جوڑس چچ بیگ کن ترس کنے ولدہ گاڑی کسے ٹی سوار کریر کنے تو سردار بروٹ آتے تاب
ترسہ کنے آختے کشسہ پارے ”ورنا! اینو آن پداگہ دا خلق نا حویل اٹ نارنداس خناٹ تو
نالاشے کس خیر و داسہ شار آ ہندن کاس دنگہ نمے نی ناصرہ ے تیا سہ نمے اکرامے نہ تو
ناصرہ تون اوار اکرامے اونا اوالا تون شوٹ کروٹ“۔ او نا بند غاک کنے گاڑی ٹی ایسر و
شار آڈزیر۔ ای بلو وخت اسکان ہندہ سوچ آتیی فیصلہ کنگ کتوٹ کہ پولیس آکا وہ تو

انت پاوہ کہ ای ناصرہ ے دریٹ سردار نادوٹی تسوٹ، اگہ اونا اُراواتے سعی کیو تو اوفتے
 انت جواب ایٹو کہ نماسٹر ے داکا دے نرے، عاصم ایلم، اینو یک و نیم سال مس داپتے
 ای داسکان سوچ خلنگ اٹ کہ انت کیو دیرہ کاؤ داسہ نی کنے پا ناصرہ ے سردار نادوٹی
 تنگ آن گڈ ای ہراختون نادیا ے بغل ٹی کیو خاچیو،۔

زبیر ناہیت آتا ایسر منکتون عاصم تینے خیر آکری آبیجکے کرے واوڑتون اوار
 ختے آسمان آسخت کرے وچھت آاسہ بلوچی اس تالان مس۔
 چھت آن شیف نادیا تینا کوٹی داسکان بوک تو لوک انتظار کر سہ کہ زبیر برے
 اونا مون آن گڈے ارے۔

.....

گودی نا انتظار

ای آفرخلوکا سامان تاسکیشن ٹی سلوک گڑا تے ہنگ اسٹ، اوکنا مون آن ٹرالی
 ے درسہ مونی انا۔ ای اونا خلوکا عطرنا خوشبو ٹی چک ے اوڑکن اڑساٹ توکنے ہندن لگا
 کہ ای دامسٹرے اینوصحب ستون پین مال نُسے ٹی ہم خنٹ (ہرا تم ای تینا اُرائی کن گڑا
 الکتہ)۔ ہموبالاد، ہمو عطرنا خوشبو، ہموڈیزائن ورنگ ناسلیپر آک۔

کنے اونا دامال آبنگ آحیرانی الوائی تو دا گڑا غا حیران اسٹ کہ اینوصحب ستون
 ہرا تم ای اودے خنٹ تو اونا ٹرالی مسٹری گڑا تیان پر اس۔ داسہ ولدہ اونیم پرا نگا ٹرالی تون
 مسن تاسکیشن آن برسہ اس۔ کنا خنٹ ہرا تم اودے اونا سکیشن آسر کر فیروای ولدہ آفرخلوکا
 گڑا تیان گچنکاری ے شروع کریٹ۔ دانیامٹ کنے چل منٹ لگا، ای ضرورت نا
 گڑا تیان بلوسودا اس ٹرالی ٹی تحاسٹ۔ موبائل ے جیب آن کشاٹ وخت ے ہراٹ تو
 شام نا آذان آن داسکان نیم گھنٹہ اس اسکہ۔ وخت تیرکنگ کن ای ایلوسکیشن آتیٹی چکر
 خلنگ کن اناٹ، کچن نا سامان تاماسا ہمو مسٹر تینا ٹرالی تون سلوک پھلی آ رزان تاسیٹ
 آتے ہنگ اس۔ ای ہم اوڑان خوک مرسہ ڈوتا سیل اٹی اختہ تحاٹ تینے رزان تے ہنگ
 آن گڈاوپلیٹ آتا اسہ گچنوسیٹ اس ار فے اوڑالی ٹی تحسہ مونی سرا لک۔

ای ڈوتے ولدہ درجسہ، الیکٹرونک ناسکیشن کن مون کریٹ تو خنہ کہ ہمو مسٹر
 سیلزمین تون سیمسنگ نالٹی بیٹ موبائل ناباروٹ ہیٹ کنگے۔ ای اوقماس آتخو کا موبائل

چار جرآتے شیکی کرسہ اسٹ کہ او ”وُو“ پارسہ موبائل ے الا او ایلو گڑا تیکن انا۔

ای ولده ٹائم ے ہراٹ تو آذان آن پانزدہ منٹ اسکہ۔ تینون سوچاٹ کہ دہ منٹ کا ونٹر آلگک باندے داسہ کاو۔ داسہ کان ای کا ونٹر آسر متوسٹ خناٹ ہندہ مسٹر فوڈ سیکشن آن مست کنڈئسے آسلوک تینا نکا بے جوڑ کنگ اس۔ کنا اُست ائی ارمان اس ودی مس کہ اسہ وارد انا چہرہ ے خنوسٹ دانت ذیل نامسٹرئسے، اسہ دے ٹی داخہ شاپنگ کیک وداوڑ تینا چرینگک، کس ہم اوڑتون ہمرئی کن تداف۔

خیرای اُست ننا ارمان کن خیر آن چکر اس خلسہ اوڑن زرس مرچپ ے سلیسٹ۔ داوخت آاو تینا نکا بے پرس ائی تخسہ اس، ای اونا چہرہ غا خوڑت ہراٹ توکنے باز ارمان مس، ای اونا شاپنگ و تینا چرینگ نادا انداز آن تینا ذہن ائی تینون اونا ہر اصور تے جوڑ کریسٹ او اوڑن چٹ جتا پیش تمہ سوزہ انگارنگ، بارن آخنک، سواری آجوڑک و سادہ غا کلک آک کنے خاص لکتور۔ نکا بے پرس بئی تخنکون او تینا پاش انگامون تون ٹرالی ے ہموڑے السہ سبزی تیکن سرالک۔ منہ ٹماڑ، پیمازا درک، توم، مرچ و سیرئسے ناکچ وانگڑ و اسہ بند گھوبی اس طول کرفسہ، مون نافرج آتیاں اسہ ڈبہ اس پرین نادوٹی کرسہ کا ونٹر آ سرمس۔ پرس آن پیسہ عاتے کشہ گڑا تانزے تس او مال نا ایگزٹ کن سرالک۔

ای اونا داحرکت آحیران مرسہ اونا ٹرالی ناماسا اناٹ تو اوٹی وڑ وڑ ناماسمان تخوک اس، ہرافتیبی فیس پوڈر، فیس واش، فونڈیشن، آئی شیڈ، مسکارہ، آئی لیز، بلیشر، رنگ رنگی اولپ اسٹک، لپ لائز، نیل پولش، لیشز، میکپ ریموز، کینسلر، آئی لیٹر، آئی بروز، بینسل، اسہ میکپ بوکس اس، منہ پرفیوم و عطر نا ڈبہ، دافتیان بیدس وڑ وڑ نا چلو، لوکٹ، ٹاپس، بریسلٹ و ایریچ تخوک اسرہ۔ رزان تاسیٹ ناسیف آفینسی او منہ جوڑہ چچ ہم تمارس۔

ای داسکان دا گڑا تا انگ و مسٹر نا انگ نا نیام اٹی سوچسہ اسٹ کہ یکدم کنا
 ذہن اٹی گڑا بس اوای تیز تیز اشتافی ٹی تینا سودا تا قیمتی ادا کر سہ مال آن پیش تماٹ۔
 گاڑی ٹی سوار مسوٹ او سیدھا، موصحب والا مال آاناٹ، مال نا تہی نیم گھنٹہ نا کچ پند خلنگ
 آن پد مال نا اسہ کنڈ نئے آہراڑے بند غاک باز کم بسرہ انارہ ہند نوٹرالی اس سلوک خناٹ
 ہرانا تہی ہند نو ذیل نا چندی آگڑاک تخوک اسرہ۔
 ای داسٹر نا باروٹ پین سوچنک خلنگ خواہسوٹ و لے کنے یاد بس کنا نماز قضا منگے۔

.....

زور آک

ای وُ نوروز فلیٹ آن دُرنگسہ پارکنگ لوٹ آ بسون تو اسہ لاغر و سوزہ رنگ او
 بندغ اس نوروز ناگاڑی نابونٹ آچارزا نو تو لوک تینا زنج نا بٹن تون گوازی کرسہ اس۔
 نوروز اودے ہرنگ آن گڈ اسہ نظر اس کنے آہرا ولدہ جیب آن چابی تے
 کشمہ بیدس ہیت نُسے آن گاڑی نا درگہ ے ملا، ای ہم تینے سوار متنگ کن مونی
 کریٹ ولے ننا اڑ تو ماتہ خنک بندغ آ سخت اسر ہرا ہمووٹ بے پروا بے چکار تینا بٹن
 تے تفیکہ و ملا کہ۔

نوروز دم نُس خاراٹ چپ سلینگ آن گڈ سوار مس و گاڑی نا انجن ے
 اسٹارٹ کرے۔ بونٹ نا لڑنگ و گاڑی نا تو ار آن پدہم او بندغ تینے ہندن بے چکار
 کریس کہ نئے او انجن نا تو ار ے بنگنے نئے اودے گڑ اس محسوس متنگے نئے او نئے خنک۔
 ای داسکان دا بندغ نا چچی او داوڑ تیا حیران اسٹ کہ نوروز دُرنگا او نا کو پہ غاد و تخسہ زرس
 ترندی اٹ پارے ”ایلم! کوراسیوس انت؟“۔

مڑدک بٹن تے السہ لنے بڑا کرے او کبین اوگٹ نُسے اٹ جواب تس
 ”نہ ایلم، نئے کوراسیوٹ نئے کر“۔

نوروز او نا ورنندی آن کنے آہرا، اودے دنو جواب نُسے نا امیدالو کہ۔

ای ہم مڑدک ناداورندی آن گڈ گاڑی نامونا بسوٹ سلیسٹ ولے مڑدک نا
خنک داسہ نوروز نامونا سخت اسر۔

”ایلم! ننے ہرے متنگے“ داسہ دڑنگ“ نوروز تینا غصہ ولے وں اٹی کرسہ سبک او
توارسے ٹی پارے۔

”ہرے متنگ ولے نمے گڑا انبوانت ولے سلوک ہرے“ مڑدک روب اٹ
ورندی تس۔

نوروز تیز ودمہ اس کشسہ ”نی تینے“ مچے خوار کر بونٹ آن شیف مرکہ نن کان۔
”ای شیف مفرہ نم انبو“ مڑدک ولدہ ہمولہچہ ٹی پارے۔
ای گڑا اس پانگ کن تینے مچے پین مونا کریٹ ولے نوروز تینا دونہ حرکت اٹ
کنے مرسلینگ نا اشارہ کرے او چندتہ مڑدک آن تینے خوک کرے۔
”مطلب نی دڑنگ پیسہ“ نوروز سوختی ٹی پارے۔
”اچ“ مڑدک سختی اٹ خنتے اوڑ اکشسہ جواب تس۔

ای داہیت آتون اوار مڑدک نایوس آچرہ اونا شولو کاچ و اونا داروب شان
تتنگ آحیران اسٹ کہ اوناہیت آک اونا حالت آن باز جتا اسر۔

ہندراٹون نوروز مڑدک ناکوپہ غان السہ اودے ترند آن چکا اوگاڑی آن شیف
دڑفے۔ مڑدک دڑنگتون جوغل الک تینے سیدھا کرسہ مونے اڑسہ وولدہ بونٹ ولے
تولنگ کن گیگ کرے ولے اوڑن مست نوروز ناچ ولغت آک مڑدک نامون و
کاٹم آسر مسر۔

ای داسکان نوروزے تو ننگ کن سرمٹوٹ کہ مڑدک ناباہ و بامس آن دترک یلہ
مسرو نوروز دتر تاخنگ تون تینے تیٹ پدے کثہ۔

نوروزے گاڑی ٹی تولفنگ تون کنا چند ہم سوار مسوٹ۔

گاڑی سراتوس کہ مڑدک ولدہ دوتے زور آن بونٹ آخلسہ گاڑی نامونا
سلیس و دامن ے تینا بڑا کرسہ باہ و بامس آ خوشکا۔ ای دنگ کن درگہ ے ملاٹ، او
کنے آن مست نوروز ناکند ان بس اودوتے گاڑی نادرگہ ناشیشہ غاتخا۔

نوروز شیشہ ے شیف کرسہ تیر آن دمہ السہ پارے ”پین منہ لغت خواسہ؟“۔

”نہ ایلم، دار و خواہ، مڑدک خنتے شیف کرسہ پارے۔

”دارو۔۔۔ امر و دارو؟“ نوروز ارے۔

”الاداخہ ٹپاس کنے دترے کنا کشاس داسہ گڑاس پیسہ توایت دوا دارو کن“

مڑدک لے شیف کرسہ پارے۔

نوروز کنے آ مہار اونا داہیت آگوٹینکسہ ساعت اس چپ کرے سوچ خلک

ولدہ کنا کند اہراہ او آخر ہٹوہ ے جیب آن کثہ اوسدی اس مڑدک آتورے۔

مڑدک سدی آہر سہ تینا کٹ ے برزا کرے اودترے نشان تس۔

نوروز اونا حالت آہر سہ بیوس مس اوپین سدی اس کثہ مریفے تو پیسہ غاتے اونا

دو تیان السہ مڑدک ننے آن مست بلڈنگ ناپارکنگ لوٹ آن پیش تما۔

شام تون ای و نوروز فلیٹ اکن انسہ اس کہ ننا بلڈنگ ناگلی آن مست، خیر ناگلی

ٹی کنا نظر ہندہ مڑدک آتماہراپین گاڑی کسے نابونٹ آچارزانو تو لوک تینا بٹن تون گوازی

.....